

MARSHA CLARK

*Dincolo de
munți*

ALCRIS

Capitolul 1

Se distrau de minune. Erau bine dispuse – și, cum să nu fie, când de zece zile nu intraseră în clasă, își lăsaseră părul să le fluture în vânt, expuseseră toate problemele legate de predare și redobândiseră ceva din spiritul în care cele mai multe dintre ele o porniseră cu câțiva ani în urmă, din facultate, hotărâte să se consacre carierei de profesoare.

De fapt, Marilla St.John păstrase tot timpul spiritul anilor de școală. Dincolo de toate momentele de frustrare și exasperare, nouăzeci și cinci la sută din timp știa că aceasta era singura carieră pe care și-o dorea și care i-ar fi adus satisfacții.

Le părea tuturor rău că se terminau acele cursuri atât de stimulatoare și necesare. Poate că le părea rău și că băieții – colegii lor – dispăruseră la venirea celui ce avea să realizeze interviul pentru televiziune. Individul acela era preferatul Marillei și avea misiunea ca, împreună cu echipa lui, să realizeze un reportaj care i se părea interesant. Tocmai de aceea programele lui erau foarte variate și aveau o notă de picanterie. În cazul de față, însă, varietatea lăsa de dorit. De fapt, se limitase

la un singur aspect: metodele de predare, dar la întrebarea referitoare la părerea lor despre căsătorie răspunsurile deveniră stereotipe, cu excepția celor din partea câtorva fete proaspăt logodite care trăiau încă mirajul iubirii. În rest, pe nimeni altcineva nu prea interesa căsătoria.

Marillei începu să-i pară rău de Benjamin Lemand – era un bărbat atât de frumos, de vesel, cu o filozofie de viață atât de sănătoasă dincolo de felul său de-a fi degajat și știa să ajungă la adevăr printr-o abordare atentă la detalii.

Veni spre ea, unde stătea așezată pe un zid de piatră, cu picioarele atârând, ridicând brațele într-un gest de exasperare și neputință:

– Sper ca măcar tu să spui ceva în favoarea căsătoriei, ceva bun în favoarea bărbaților; reportajul acesta va fi total lipsit de echilibru, de contrast, de accente. Ce zici, draga mea? Și, în plus nu sunt numai reporter, ci și bărbat și soț și-mi creai un complex de inferioritate. După ce voi termina cu acest interviu, nu-mi rămâne de făcut decât, ori să mă ascund sub tufa asta de primule și să nu mai ies niciodată de rușine, ori să mă duc direct la profesorul de psihologie care și-a ținut ultimul curs și să-l rog să mă lămurească. Care-i părerea ta despre bărbați și căsătorie?

Drăcușorul mare amator de distracție, care nu dormea niciodată, puse imediat la lucru mintea Marillei. De fapt, aceasta era sigură că multe dintre fete nici nu erau atât de înverșunate împotriva acestei idei, ci că fusese pur și simplu o reacție la starea de spirit a momentului și a tendințelor actuale. Apoi, mai era ceva: exemplul părinților, ei a căror căsnicie frumoasă contribuise la fericirea întregului cămin și dăduse savoare existenței lor.

– Ei, chiar dacă mă veți sfâșia în bucăți după aceea, se adresă Marilla colegelor care-și întorseseră capetele spre ea, voi avea curajul să spun că, după părerea mea, femeile au o viață minunată. Gândiți-vă: mai întâi cariera, apoi întemeierea unei familii, privilegiul de a crește copiii, posibilitatea de a întrerupe serviciul câțiva ani, de a sta acasă și a se dedica tuturor pasiunilor pentru care nu au avut timpul necesar până atunci. Statisticile arată că numărul accidentelor cerebrale suferite de femei este jumătate față de numărul celor suferite de bărbați și că, în general, femeile trăiesc mai mult. Aceasta, probabil pentru că femeile nu sunt obligate să muncească, fiind la latitudinea lor dacă-și reiau serviciul sau nu după căsătorie. Ori, dacă nici aceasta nu-i libertate, atunci nu știu cum s-ar putea numi.

– Ah, vrăjitoare! exclamă încântat Benjamin. Vom relua totul... pe fragmente.

Făcu semn cameramanului și începu filmarea: Marilla, cu părul lung, roșcat, fluturat de vânt, pe fundalul unui deal acoperit de grozamă și al mării de un albastru ca de cobalt.

Celelalte fete făcuseră cerc, mirate; nu trebuia uitate nedreptățile care, fără îndoială, existau între sexe, iar Marilla dorise întotdeauna ca acestea să dispară, dar asta nu-nsemna o atitudine categoric împotriva căsătoriei, până la urmă.

– A fost perfect, îi spuse Benjamin după filmare, la o cafea. Dacă ai fi fost o tânără idealistă de optsprezece ani, telespectatorii ar fi avut o atitudine ironică, dar așa, maturitatea ta, părerile echilibrate au fost convingătoare. N-am vrut o emisiune despre drepturile femeilor, ci doar o ipostază a ceea ce profesoarele, cele cărora le încredințăm copiii noștri, cred despre căsătorie: o

carieră, un dezastru, un vis romantic amenințat să se destrame la cea mai mică atingere, sau... făcu o pauză, ca să guste din coniacul cu cremă.

– Sau o fericire de tip realist, dând substanță celorlalte bucurii ale vieții și făcând mai suportabile tristețea și eșecurile, termină Marilla fraza pentru el.

– Ești exact ca soția mea: plină de vitalitate și de veselie, niciodată tristă. Niciodată n-am auzit-o plângându-se sau măcar amintind de nevroză suburbană. Are o mulțime de pasiuni și acceptă chiar și noi provocări și niciodată nu are suficient timp pentru a face tot ce-și dorește – olărit, sculptură în lemn, gazetărie... Dar cele mai mari satisfacții se pare că i le dă viața de familie și de aceea îi și acordă prioritate. Ah, sigur că nu e un model perfect și câteodată mai are și izbucniri de furie, dar sunt convins că oferă copiilor noștri o copilărie de care să-și amintească întotdeauna cu plăcere: picnicuri, povești înainte de culcare, responsabilități de care fiecare să se simtă important, sentimentul apartenenței la cercul mare al familiei, cu bunici, unchi și mătuși. Nu putem ști ce le va oferi viața copiilor noștri, dar amintirea unei copilării frumoase îi va face mai buni. Iar ca soție, Glenys este atât de minunată, încât mă-ntreb câteodată ce-am făcut s-o merit.

– Mă bucur mult. Te vedem adesea la televizor. Nici nu-ți dai seama cât se atașează telespectatorii, sau dimpotrivă, detestă diferite personalități. Celor din familia mea le plac enorm: nu pui oamenii în situații de defensivă. Chiar când se-ntâmplă să fie o emisiune critică, lovești direct, cinstit, niciodată sub centură. Mă bucur că tu ai făcut reportajul. A fost amuzant, nu-i așa?

– Da, mi-ai dat exact ce-mi trebuia: umbra și lumina pentru ca totul să iasă bine reliefat. Aproape că-mi doream s-o fi adus pe

Glenys – și ea a fost profesoară și ideile ei sunt identice cu ale tale. Trebuie s-o cunoști. Am să-i spun să te sune și să te invite la masă. Și... dacă vei fi asaltată de cereri în căsătorie după aceea, nu uita că aș vrea să continui și cu un reportaj despre nuntă: „Continuarea unui interviu luat de Benjamin Leman“, cum ți se pare?

– O idee grozavă pentru o comedie. Am putea s-o trimitem unui scenarist – fată asaltată de cereri în căsătorie, incapabilă să se hotărască asupra pretendentului.

– Iar tatăl, înnebunit, organizează probe de demonstrare a calităților pretendenților, aliniați ca niște gladiatori gata să-și încerce puterile... ei, ce zici?

– Cum aș putea s-a aleg? Mă-ntreb cum ar rezolva problema un scenarist; probabil m-ar mărita în grabă cu cine știe ce individ timid și fricos, în timp ce i-ar lăsa pe ceilalți să lupte în continuare. Ha! Ha! Foarte puțin probabil!

După două săptămâni, Marilla se întreba cum putuse fi atât de naivă, de oarbă, de imprudentă. Nu mai era o simplă glumă...

Și totuși, când emisiunea a fost difuzată, le-a plăcut tuturor.

– Cred că a fost un gest de mare curaj din partea ta, Rilla, îi spuse mama ei cu lacrimi în ochi. Nu e ușor să pari desuet când ești înconjurat de oameni cinici cu pretenții mondene. Fără această intervenție, emisiunea ar fi fost searbădă. Îți mulțumesc pentru omagiul pe care ni l-ai adus mie și lui Angus.

– Helena St. John și soțul ei, preotul Angus St. John își zâmbiră tandru.

– Nu te-aș fi iertat niciodată dacă ne-ai fi descris ca pe un cuplu care nu s-a certat niciodată, spuse Angus, dar poate că nu trebuia să exagerezi în extrema cealaltă. Auzi, să spui „Să luăm părinții mei, de exemplu; sentimentele lor unul pentru celălalt

sunt atât de puternice, încât, chiar și atunci când se ceartă, furioși, îți lasă impresia că-i mai bine să-i vezi așa, decât afișând o politețe insipidă față de alții“. Marilla, scumpa mea, ce crezi că vor spune despre asta mătușile Myrtle și Dulcie?

– Nu m-am gândit la mătuși! Dumnezeu, ce mă fac acum? Aproape că nici nu vor lua în seamă faptul că încercam să accentuez că dragostea voastră a rămas la fel de puternică; parcă le și aud: „După cum ai vorbit, lumea își va închipui că părinții tăi au scandal în fiecare sâmbătă seara, Zău, Marilla, ar trebui să-ți controlezi cuvintele!“

– Ei, nu-ți face griji... De acum, nu-mi mai pasă ce zic mătușile mele; m-am obișnuit cu bombănitul lor. Viața lor este atât de searbădă, încât au nevoie de ceva care să le-o coloreze puțin. Îmi amintesc și acum uimirea lor aflând că nepotul va deveni preot, râse el amuzat. Pentru ele, preotul trebuie să aibă o înfățișare sobră, în nici un caz un student vesel cu păr roșcat, ca mine. Până și biata mea mamă ajunsese să creadă că adusese, prin persoana mea, un element indezirabil în familie. „N-am mai avut până acum pe nimeni roșcat în familia St. John“, comentase mătușa Myrtle. Apoi, tonul lui deveni mai serios. Când te-a întrebat care ar fi pentru tine idealul de viață, chiar ai vorbit sincer, Rilla, spunând: „o fermă de oi undeva la poalele dealurilor, o casă plină de amintiri?“ Mi s-a părut o ușoară nostalgie, în tonul tău. Cred că tot nu te-ai vindecat complet de dorul după Fairlie, nu-i așa?

– Există și compensații pentru faptul că a trebuit să ne mutăm din parohie în parohie; te înveți cu schimbările. Nu regret nici una din mutările noastre. Cred însă că mă voi muta într-un oraș de la poalele munților în Insula din Sud, dacă reușesc să găsesc un post acolo. Am tot căutat în ziare în ultima vreme, dar nu a

apărut nimic convenabil. De fapt, de-abia acum încep să apară. M-am gândit că nu-mi veți mai lipsi atât de mult, acum când Kit și Fiona s-au făcut mai mari și se pare că și Guy va veni aici la anul.

– Îți doresc să reușești, interveni repede mama ei. Te-am ținut lângă noi mai mult decât ar fi fost poate normal și nu voi uita niciodată că, imediat cum ai auzit că tatăl tău a fost numit moderator te-ai oferit să rămâi cu noi, ca astfel să pot să călătoresc împreună cu el în diferite parohii. Altfel, nici n-aș fi putut să-l însoțesc, mai ales știind-o pe bunica atât de sensibilă. Dar acum, misiunea tatălui tău s-a încheiat și ești liberă. Vor apărea destule posturi și vei putea alege unul care să-ți convină.

– Nu vei lipsi îngrozitor de mult, Marilla, dar e timpul să-ți vezi de viața ta. Nu e bine să rămâi aici.

– Am impresia c-ați discutat deja despre asta. Vă temeți că voi rămâne fată bătrână?

– Ce prostie, pufni disprețuitor Angus. Așa cum a spus și Benjamin Leman: cum de o fată ca tine, cu concepțiile tale, nu s-a căsătorit până acum? Cred că nu te-ai îndrăgostit niciodată cu adevărat, nu-i așa? E adevărat ceea ce i-ai răspuns, că încă aștepti să apară bărbatul potrivit și că nu vei accepta niciodată să te măriți cu un bărbat care nu corespunde idealului tău?

– Am avut momente în care am crezut că sunt pe punctul de a mă îndrăgosti și nu am naivitatea să vreau un om perfect, dar n-am cunoscut niciodată pe cineva cu care să-mi doresc să petrec toată viața. Mi-au plăcut diferiți indivizi ca perteneri de dans, de schi pe muntele Ruapelm, sau de schi nautic, dar nimic mai mult... Vreau pe cineva ca tine, tată.

– Asta-i culmea. Dacă ai de gând să faci o fixație pe modelul tatălui tău, te dau chiar eu afară din cuib. Încearcă să mergi la o

școală din Canterbury de Sud sau chiar mai aproape de lacuri. Nu se știe niciodată... Poate că vreun proprietar de fermă își va da seama că ești femeia ideală pentru el... cine știe, unul care să se fi îndrăgostit până acum de fete care preferă viața la oraș și care înțelege că tu ești cea care-i trebuie.

– Ah, tată! De obicei, aceștia se căsătoresc cu fiicele vecinilor lor. Telefonul! Știam eu! Acum vor suna toți din parohie să spună c-au văzut emisiunea, că le-a plăcut și nu se vor mai opri cu vorba. Răspunde tu, te rog și nu spune că sunt acasă.

Angus merse în livind să răspundă și veni după câteva momente, anunțând ușor încruntat:

– Cunoști pe cineva în Westland de Sud, Marilla? Un anume Callum McMullison.

– Ce nume sonor! Dar nu, nu-l cunosc. Trebuie să fie o greșală. Mai întreabă telefonista dacă e sigur că vrea să discute cu mine, înainte de a ne face legătura.

– Da, cu tine vrea să vorbească, veni confirmarea după ce Angus verifică încă o dată.

Cu o inexplicabilă reticență, Marilla luă receptorul. La celălalt capăt al firului, individul trecu repede la subiect: văzuse emisiunea la televizor și intenționa să vină la Wellington săptămâna viitoare ca s-o cunoască.

Ochii Marillei deveniră sticloși și, după câteva sunete nearticulate, își recăpătă controlul de sine.

– De ce naiba să faci asta? Ești un străin pentru mine. Mă tem că... Se-ntrerupse ca s-asculte, înghițind cu greu, apoi se-ntoarse spre părinții ei care asistau la discuție la fel de uimiți ca și ea însăși și, când începu din nou să vorbească, reuși s-o facă pe un ton calm și ferm. Trebuie să fii complet nebun... Am dat interviul sub impulsul momentului. Te asigur că nu m-am gândit că poate

fi un mijloc modern de anunț matrimonial. Sper să nu mai înțeleagă nimeni c-ar putea fi vorba despre așa ceva. Nu, nu veni să mă vezi. Nu, în nici un caz. La revedere!

Închise telefonul și se așeză, simțindu-și genunchii tremurând.

– Este groaznic! Acum, orice nebun din regiunea de munte și-ar putea închipui c-aș fi soția ideală pentru el. E stupid. Dar nu trebuie să intru în panică; nu pot fi și alți nebuni ca acela cu care tocmai am vorbit. Își cerea scuze că e crescător de vite, nu de oi... Când l-am întrebat de ce vroia să mă cunoască, a răspuns imediat, fără nici o jenă: „În scop matrimonial“ și a început să-mi povestească despre noua sa casă construită pe proprietatea lui, alături însă de vechiul conac, pe care-l putea însă restaura rapid pentru cuplul căsătorit – adică noi. Ca și cum totul era deja aranjat! Sări în picioare, speriată, când telefonul sună din nou. Tată, nu mai vreau să vorbesc cu persoane necunoscute.

Fusese primul din cele peste o duzină de apeluri din partea prietenilor și a altor locuitori ai parohiei care sunau să spună că urmăriseră emisiunea și le plăcuse. Marilla începuse chiar să se mai relaxeze și să răspundă, pentru a-și scuti tatăl. Mai avu o tresărire când telefonista anunță un alt apel personal din Nord; din partea lui Jocelyn Merridew. Ah, pesemne vreo individă care-i împărtășea părerile.

Era o voce fermecătoare, dar de bărbat.

– Bine, dar telefonista a anunțat un nume de femeie.

– Ce să fac, am unul din acele nume unisex... Ca Beverly, Carol...

La început, abordarea lui a fost mai puțin directă; începu prin a lauda emisiunea, punctul ei de vedere...

– Este foarte amabil din partea dumneavoastră c-ați sunat, domnule Merridew, dar acum, vă rog să mă scuzați, dar cred că tatăl meu are nevoie de telefon....

– Nu, nu închideți...

Și începu să povestească, pe nerăsuflăte că avea o fermă de vaci, că proprietatea se-ntindea chiar până la mare, într-un loc extrem de potrivit pentru vacanțe, că avea o casă veche în stil colonial, teren de tenis și de golf și o invită acolo, unde locuia deocamdată și sora lui. Rezulta, în cele din urmă, că însăși sora lui îi atrăsese atenția asupra emisiunii și că, de fapt, pusese ră la cale planul împreună.

– Da, da, mă bucur că v-a plăcut emisiunea. Trebuie să închid. Sună cineva la ușă. La revedere.

Într-adevăr, venise cineva: erau Kit și Fiona, mirate să-și vadă părinții hohotind de râs.

– Cum a fost emisiunea? întrebare gemenele în duet. Ce păcat că n-am văzut și noi! Am auzit diferite persoane vorbind despre ea și considerând-o excepțională.

– E foarte posibil să ne distrugă liniștea căminului, dacă lucrurile continuă așa, spuse Marilla cu voce sfârșită. Dar nu se poate să continue...

Ba da, lucrurile nu se oprire acolo.

Tatăl ei i se păru amuzant când, la slujba din duminica următoare, apărură o mulțime de tineri necunoscuți. Nici mama ei nu luă lucrurile în serios.

– Știu că e supărător, Rilla, spuse ea, dar nu-ți pierde simțul umorului. Gândește-te că, până la urmă, e foarte flatant. Bine că nu m-aud mătușile tatălui tău vorbind așa... Ah, apropo; după ce-a sunat Myrtle, indignată de ceea ce-ai spus despre noi, am primit un telefon de la Elfreda – biata de ea, ieșise pe furiș la un

telefon public să ne spună că ei personal emisiunea i se păruse grozavă și să nu te lași descurajată de indiferent ce-ar spune Myrtle sau Dulcie. Scumpa de ea! Viața ei ar fi fost cu totul diferită dacă nu i-ar fi murit părinții și dacă tutorii ei ar fi avut concepții mai moderne și dacă nu i-ar fi inoculat toată viața ideea că nu există nimic altceva decât îndeplinirea datoriei. Gata, Rilla, cred că de-acum a trecut ce-a fost mai rău; nu se poate ca numărul fermierilor care-și doresc o soție să fie nelimitat. Și apoi, orice minune ține trei zile...

- Nenorocirea este că n-au reacționat numai fermierii...
- Când te îndrăgostești, accepți viața pe care ți-o oferă bărbatul respectiv, indiferent de ceea ce ți-ai dorit înainte.
- Nu-mi port ierta prostia de a-mi fi făcut publice preferințele. Nu am acum decât perspectiva unor luni de zile în care va trebui să conving fel de fel de indivizi, că deși am spus că încă aștept să apară bărbatul ideal, nu caut cu desperare un soț.

Pe măsură ce timpul trecea, Marillei îi venea din ce în ce mai greu să suporte glumele colegilor, remarcele lipsite de delicatețe ale unor elevi, chiar atitudinea tranșantă a directorului, care o avertiză că se va vedea nevoit să renunțe la serviciile ei, în ciuda excelentelor rezultate pe care le avea, dacă mai vedea vreun individ așteptând-o în fața școlii.

Nu avea prea mare importanță, din moment ce una din școlile din Golf, pe care ea însăși o prefera, abia aștepta s-o angajeze.

Nici primii doi pretendenți cu care vorbise la telefon nu se dădură bătuți ușor; amândoi se încăpățânasera să vină acasă la ea. Helenei, chiar îi plăcuse mult de Jocelyn Merridew, un bărbat foarte atrăgător și regreta că nu-i dăduse nici o șansă. Cât despre

celălalt, Callum McMullison, insistent până la impertinență, plecă aproape dat afară de Marilla, după un schimb dur de cuvinte.

Crezuse că, la noua școală, lucrurile vor intra pe un făgaș normal, dar spre surprinderea ei, directorul o chemă după ore în biroul lui și o ceru în căsătorie.

– Știi că sunt cam bătrân pentru tine, dar întotdeauna m-ai atras foarte mult... Abia acum am îndrăznit să-ți vorbesc. Mi-am dat seama, din emisiunea aceea, că ești tot ce mi-am dorit vreodată. Poate că maturitatea gândirii tale va șterge diferența de ani.

Marilla reuși să-l refuze în modul cât mai delicat cu putință, spunându-i că se simte flatată, dar că s-a hotărât să plece în sud.

Picătura care umplu paharul era mașina mătușilor pe care o găsi parcată în fața porții, acasă. Nici măcar nu era tatăl ei acolo, așa că o puteau ataca în voie pe mama sa. Mătușile nu fuseseră niciodată de acord cu alegerea nepotului lor: Helena Stewart, o tânără văduvă de război, având deja un băiețel. Aceasta le stricase planurile de a-l vedea căsătorit cu fiica unei prietene de-a lor, o femeie elegantă, dar „tot atât de fadă ca un pește fiert“, după cum spunea tatăl Marillei.

– Dar eu ce-ți sugeram, Angus? îl întrebase Helena, amuzată.

– Curry indian, atât de apetisant, dar al naibii de iute și, câteodată, neindicat pentru o bună digestie... adică, preferatul meu.

Adevărul este că Angus, proaspăt ieșit dintr-un lagăr de deținuți de război unde ajunsese după ce vasul pe care se afla se scufundase în Mediterana, preferase modul matur de a gândi al Helenei, felul cum înfrunta viața, mereu cu zâmbetul pe buze.

Acum însă, inevitabilul se produsese: mătușile erau acolo și trebuia să le înfrunte. Sperase tot timpul că vor fi prea

dezgustate de emisiune pentru a veni, dar uite că nu se întâmplase așa. Probabil o va găsi pe biata verișoară Elfreda stând tristă într-un colț, îmbrăcată cu ceva în culori pastel, în linie clasică, timidă, complet ștearsă, îndrăznind să arunce, din când în când, câte o privire de simpatie spre ea. Și, dacă mătușa Myrtle intercepta din întâmplare vreun astfel de gest, imediat urma întrebarea „Elfie, vroiai să spui ceva?” pe un ton care să descurajeze orice intenție de acest fel. Nu-nțelegea de ce biata ființă nu continuase să rămână cu ele, doar cărțile pentru copii pe care le scria îi asiguraseră independența din punct de vedere financiar.

Intrând în casă, Marilla avu pur și simplu un șoc. Elfreda, așezată pe o masă și îmbrăcată cu pantaloni și jachetă de culoare portocalie, care-i puneau în evidență silueta zveltă, purtând niște pantofi viu colorați și brățări moderne, i se adresă cum o văzu, plină de entuziasm.

– Bună, Marilla! Muream de nerăbdare să te văd. Cred că te-ai distrat de minune la emisiunea aceea. Va mai fi o continuare?

– Doamne ferește! exclamă mătușa Myrtle. Elfie, poartă-te cum trebuie și n-o mai încuraja.

– Ți-am mai spus că nu mai răspund la numele acesta ridicol. O fi fost potrivit când aveam șase ani, dar nu acum, la patruzeci și doi. Marilla, au venit să te certe, dar sunt aici ca să-ți iau apărarea. Savurează din plin întreaga întâmplare, așa cum voi face și eu.

– A fost oribil, Elfreda, spuse Marilla. A ajuns să-mi fie teamă să mai răspund la telefon sau la ușă și să am oroare să citesc corespondența.

– Ai văzut, Elfreda? jubilă mătușa Myrtle. Până și Marilla consideră c-a depășit de data aceasta limita bunului-simț. Nu s-a făcut numai ea de râs, ci și noi.

Marilla o privi lung pe Elfreda, observând pentru prima dată ce față de spiriduș avea.

– Ei, ce contează câteva telefoane? Dacă-ș fi în locul Marillei, i-aș vizita pe rând, ca să mă hotărâsc care îmi place mai mult. Majoritatea fetelor te-ar invidia: să ai posibilitatea s-alegi dintre atâția bărbați... Aș veni și eu cu tine, ca doamnă de companie. Mi-ar plăcea să vizitez toate acele ferme. Dacă m-aș fi putut căsători cu bărbatul cu care am vrut, ți-ai fi petrecut toate vacanțele la munte și, categoric, te-ai fi căsătorit și tu acolo.

– Elfreda! o opri Myrtle fără drept de apel.

Era prima dată când Marilla auzea de o idilă în viața Elfredei, dar, fără să mai ceară lămuriri, se adresă lui Myrtle:

– Mătușă Myrtle, cum te-am făcut pe tine de râs?

– A devenit subiect de conversație la club.

– Interviu? Cum, acele respectabile matroane nu laudă o tânără care se pronunță în favoarea căsătoriei?

– Nu atât interviul a fost cauza, ci consecințele acestuia. S-a auzit – și cred că Elfreda e răspunzătoare pentru acest lucru – că primești cereri în căsătorie din toată Noua Zeelandă. Te-ai expus și ne-ai pus și pe noi într-o situație delicată.

– Ei, nu chiar din toată Noua Zeelandă... or mai fi rămas niște sate sărace unde nu toți au televizor. Bieții bărbați de acolo nici nu știu ce-au pierdut.

– Marilla, poate ți se pare amuzant, dar pentru noi nu e, interveni Dulcie. Știi că Myrtle e trecută în cartea de telefon domnișoara M.St.John și am primit tot felul de telefoane.

– Dacă n-ar fi atât de tineri! zâmbi Elfreda, făcând gropițe în obraji. Le-aș fi sugerat să-și îndrepte atenția asupra noastră – trei giuvaieruri nerevendicate! Ar putea alege...

– Elfreda! țipă Myrtle.

– A fost cineva cam de vârsta ta, Elfreda, din Westland de Sud; a telefonat, a scris, a venit aici. Păcat că ne-am certat. A spart vasul bunicii de furie și a rupt florile din grădină în drum spre poartă. Așa că, dacă mă gândesc bine, nu cred că ți s-ar potrivi. Un adevărat gentleman ar fi acceptat situația cu mai multă eleganță.

– Un gentleman... asta mă face să mă gândesc la cererea mâinii fiicei adresată tatălui acesteia.

– Nimeni nu te va putea acuza vreodată, Elfreda, că ești demodată.

Deodată, Helena nu se mai putu abține și izbucni în râs iar, pe când Myrtle și Dulcie o priveau cu oroare și dezgust. Elfreda și Marilla i se alăturară.

– Ah, Elfreda, mi-ai mai ridicat puțin moralul, spuse Marilla încercând să-și stăpânească râsul. Intenționez să plec în sud. Pentru început, îmi voi acorda o mică vacanță. Mamă, am să te rog să-mi trimiți acolo ziarele, ca să-mi pot alege o slujbă, începând din februarie. Dar nu spune nimănui unde sunt. Mătușă Myrtle, îmi pare rău că ți-am cauzat neplăceri – asta-i din cauza numelui nostru neobișnuit. Voi pleca sâmbătă. Dacă sosesc scrisori de la necunoscuți, returnează-le expeditorilor.

– Am o idee, spuse Elfreda, coborând de pe masa pe care se așezase. Să mergem în biroul lui Angus. Poate că ideea nu-ți va plăcea și nu vreau să te lași influențată de nici o părere pro sau contra.

În biroul lui Angus, cu ușile închise, Marilla, amuzată, nu-și mai putu ascunde mirarea.

– Bravo ție, Elfreda, dar ce-ai pățit?

– Nu voi intra acum în amănunte – durează prea mult. Am încetat de a mai fi lașă, asta e tot. Mi-am recăpătat respectul față de mine însămi și încrederea. Am să-ți spun doar atât: cu mult timp în urmă am crezut că bărbatul pe care-l iubeam nu-mi răspundea cu aceeași dragoste pentru a trece de cearta avută și a face primul pas spre împăcare. Abia de curând am aflat că venise să ne împăcăm, dar Myrtle a avut grijă să-l împiedice să mă vadă. Acum, sigur, nu mai contează, dar faptul acesta a produs o schimbare în mine. Acum este important ce se-ntâmplă cu tine. M-am întâlnit ieri cu o veche prietenă. Fiica unei prietene de-a ei s-a căsătorit cu un fermier care locuiește într-o vale îndepărtată, dincolo de Lacul Wanaka din Otago Central. Până acum, copiii ei făceau lecții prin corespondență, dar pentru anul viitor ar dori o guvernantă, deoarece intenționează să mai aibă unul. De fapt, uite ce s-a întâmplat: cam cu trei ani în urmă a pierdut o sarcină din cauza faptului că a exagerat cu munca în sezonul tunsului oilor. Acum, se gândește c-ar ajuta-o enorm să aibă pe cineva care să le supravegheze lecțiile și chiar pe ei când ies de la școală. Este genul de regiune care-ți place, Marilla. Ți place să călărești și va fi și un teren de schi la care accesul se face pe valea lor. Câteodată, ei merg pe schiuri ca s-adune oile. Le trebuie cineva care să reziste la acest gen de viață. Am spus atunci că este exact slujba care ar interesa-o pe fiica verișoarei mele.

– Mi-ar plăcea grozav dacă m-ar accepta, dar nu cred că aş rezista dacă m-ar recunoaște în urma emisiunii. Și-ar închipui că umblu după orice vecin burlac. Numele meu e foarte neobișnuit și ar face imediat legătura.

– Nu au vecini. Întreaga vale e a lor. Cât despre emisiune, mă îndoiesc că au televizor. Dar, ai putea să te prezinți cu primul tău nume: Eleanor St.John.

– Bine, așa voi face. Dă-mi adresa și numele prietenei tale.

– Scrie-i doamnei Donal McGillivray, Ferma Blue Canyon, Valea Waihemo, Wanaka. Va dura până primești răspuns, dar dacă vrei să pleci spre sud, mama ta va ști unde să-ți trimită scrisoarea. Poți chiar să mergi să-i vezi, dacă răspunsul e favorabil și sunt sigură că va fi, având în vedere calificarea ta și recomandarea personală din partea doamnei Granville, ca fiind verișoara mea. Presupun că te vor vrea abia din februarie, când începe noul an școlar și, dacă ești plecată un timp, toată această nebulie se va calma și vei putea veni acasă de Crăciun.

– E minunat, Elfreda. Cunoști locul? Îmi amintesc vag că, atunci când locuiam în Fairlie, ai fost în vacanță la Lacul Wanaka.

– Da, stăteam la Brigid Granville când am văzut Canionul Albastru prima dată. Este superb. Se ajunge prin Valea Matukikuki care, după ce ieși din chei, devine o întindere nesfârșită luminată de soare, iar râul Albastru este atât de adânc, încât până și în chei, unde ar fi normal ca apa să fie învolburată, el e la fel de limpede și de albastru.

– Pare un colț de rai. Să sperăm că toți bărbații de acolo sunt însurați. Elfreda, dacă primesc postul, ai putea veni și tu acolo în vacanță? Fermele de acest gen sunt cunoscute pentru caracterul lor ospitalier. N-ai vrea să reînvii puțin farmecul pe care sunt convinsă că l-a avut cândva pentru tine?

– M-ai înțelege dacă ți-aș spune că nu-mi doresc să merg din nou acolo? Mă tem c-ar fi o greșeală dacă aș face-o. În general, când revii într-un loc după mult timp, îl găsești inevitabil schimbat, iar eu vreau să păstrez în minte și în suflet Canionul Albastru așa cum îl știu de atunci.

Capitolul 2

Când ajunse pe malul Lacului Wanaka, Marilla ar fi trebuit să fie deja obișnuită cu atât de multă frumusețe, câtă îi oferiseră din belșug sutele de mile pe care le străbătuse fie pe mare, fie pe uscat. Cu toate acestea, orașul Wanaka, așezat în semicerc în fața apei albastre, i se păru o priveliște de vis. Până atunci stătuse numai în campinguri, gândindu-se că era vorba despre o vacanță prelungită, dar de data aceasta, perfecțiunea grădinilor alpine înconjurătoare și aerul de modernitate și lux al hotelului Wanaka o atraseră: avea să petreacă noaptea acolo, așa cum însuși Prințul Charles o făcuse în una din vizitele sale acolo.

A doua zi dimineța se anunța o vreme atât de frumoasă, încât porni imediat să viziteze Valea Waihemo. Drumul era public, deschis turiștilor, așa că nu putea trezi suspiciuni că ar fi intenționat să arunce o privire indiscretă asupra proprietății.

Drumul pe lângă munți și râuri cu vaduri era o desfătare de culori și forme. Când ajunse la un indicator pe care scria „Canionul Albastru la douăsprezece mile. Sens unic. Circulați cu

mare atenție“, traversă un pod și intră în lumea întunecoasă și îngustă a cheilor. După prima curbă, drumul părea deja suspendat undeva, mult deasupra râului.

Încă șase mile! În stânga, o cascadă cădea într-o vale în trei salturi uriașe. Apoi, în fața ei apărură casa. Unde putea să dispară toată acea apă? Probabil mai exista un râu lângă acele maluri abrupte – foarte posibil să fie chiar Waihermo; numele lui nu însemna oare „Apa care dispare?“ Oricum, din locul acela nu se vedea.

Ce drum greu de parcurs! Pietrele ieșite în afară amenințau să-i strice șasiul mașinii. Vadurile erau nenumărate. În fața privirii ei se profilau țărcuri pentru oi, pentru vite, o șură, un pâlci de ploi și apoi, în sfârșit casa, exact așa cum o descrisese Elfreda: din piatră crem, îmbrăcată cu trandafiri agățători, cu obloane de un cafeniu cald și acoperișul verde coborând abrupt spre fronton, sfidând parcă provocările celui ținut muntos cu soare dogoritor, vânturi nemiloase, înghețuri.

Vizavi de vechea clădire, în partea stângă, pe deal, era o construcție nouă în stil modern – casa pe care familia Donald MacGillivray și-o pregătea pentru a se muta. Și aceasta era frumoasă, cu zidurile din piatră de munte, în care era introdus, din loc în loc, lemn de cedru reflectând culorile fundalului natural. O casă mai ușor de întreținut, părând să capteze căldura soarelui și totuși... își întoarse din nou privirea spre cea veche: parcă era o doamnă liniștită și respectabilă, așteptând cu mâinile în poală, să fie rugată să depene o poveste din multele pe care le-a trăit.

Marilla știu imediat că, dacă va fi acceptată, nu va avea nici o ezitare de a veni acolo, deși era un loc foarte retras și singuratic.

Nu se vedea nici un semn de viață. Va merge până la terasă și va bea o cafea din termosul ei. Dacă apărea cineva va spune cine este și se va interesa dacă fusese acceptată pentru post; sau, ar lăsa impresia că e mult prea dornică? Nehotărâtă, mai amână puțin. Va explora pe jos, mergând dincolo de următorul vad; nici n-ar putea să treacă pe acolo cu mașina. Deschise portbagajul și scoase cizmele din cauciuc pe care mama ei insistase să le ia.

Simțea apa rece chiar și prin cizme. Urmă drumul ducând spre faleză până într-un punct dincolo de care vederea părea să fie obstrucționată și care o atrăgea ca un magnet. După fiecare colț, priveliștea era din ce în ce mai ademenitoare, iar Marilla cedă cu bucurie tentației de a o descoperi în toată splendoarea.

Deodată, își dădu seama că soarele începuse să apună și era foarte posibil ca, la acea înălțime, întunericul să se lase brusc. Trebui să se întoarcă repede la mașină. Nu mai putea ajunge până la fermă, dar observase, spre marea ei surpriză, cabluri telefonice, așa că va suna de la motel și va întreba dacă poate veni a doua zi.

Drumul de întoarcere îi luă mai mult decât se așteptase, dar, ajunsă la mașină, se schimbă repede de cizmele de cauciuc, apoi încercă să pornească motorul. Dar acesta nu avu nici o reacție; probabil era încă rece. Oricum, n-avea de ce să se îngrijoreze – bateria abia fusese schimbată.

După douăzeci de minute de încercări zadarnice, își dădu seama că va trebui să apeleze la un ajutor. Pentru asta, avea de străbătut din nou acea alee lungă. Și apoi, dacă nu găsea pe nimeni acasă?

Pe măsură ce se apropia, se mai însenină puțin, văzând fumul care ieșea pe coș, semn că era cineva înăuntru. Nu știa ce să facă: să spună de la început cine e, sau să-i lase să creadă că e o turistă? Poate că nu era vorba decât de un contact slăbit; de obicei, bărbații remediau imediat astfel de defecțiuni. Ar dura prea mult să-nceapă să explice cine e și... în afară de asta... ce primă impresie ar face! Ar considera-o o neajutorată; total nepotrivită pentru viața de acolo. Cel mai bine, va acționa sub impulsul momentului, va vedea cum sunt și ei.

Tocmai ridică mâna spre ciocănașul de bătut la ușă, când cineva deschise dinăuntru atât de brusc și de brutal, încât aproape că o dezechilibra, obligând-o să se prindă repede de cadru pentru a nu cădea.

Un individ înalt, cu umeri lați, păr de un roșu chiar mai strident decât al ei și sprâncene zbârlite în mod amenințător apărură în fața ei – pesemne Donal MacGillivray.

– Ești proprietara aceluia Mini de pe șosea? Întrebă el răstit înainte ca Marilla să poată spune ceva. De cât timp ești acolo? Eu abia acum te-am văzut. E greu de străbătut cheile pe întuneric. Ai idee ce-nseamnă asta, sau îți închipui că este ca pe șoselele luminate din oraș?

– Nu, nu-mi pot închipui așa ceva din moment ce m-am născut și am crescut nu departe de Muntele Cook!

– N-aș spune c-ai învățat prea multe, totuși. Trebuie să pleci imediat, fără să mai pierzi timpul.

– Este tocmai ceea ce nu pot să fac. Nu-mi explic de ce, dar nu mai pornește motorul. Rezervorul e plin, bateria a fost încărcată de curând, dar...

– Dar nu știi că apa prin care treci în vaduri poate deteriora îngrozitor mașinile de această dimensiune. Apa pătrunde în distribuitor și, până nu se usucă, mașina nu mai pornește. Bănuiesc că nu te-ai gândit să-ncerci să rezolvi cu un burete, iar, pe de altă parte, aș cere prea mult să ai la tine un spray de uscare. Nimeni n-ar trebui să pornească la drum într-un ținut ca acesta fără să fie echipat cu așa ceva. Ai fi putut să rămâi blocată în Canion, și atunci ai fi constituit un pericol pentru toată circulația. Ai mare noroc că ți s-a întâmplat aici.

– Așa am crezut și eu la început. Dar, parc-aș fi trezit un căpcăun! Și, când te gândești că se spune că oamenii din această regiune sunt renumiți pentru ospitalitatea lor!... Voi încerca să usuc cu un burete. Sau, dacă ai un spray din acela, îl voi împrumuta și voi vedea ce pot face.

– Știi care e distribuitorul?

– Nu, recunosc ea, mușcându-și buza, dar sunt convinsă că-ți va face mare plăcere să mi-l descrii.

Îl privea furioasă. Dumnezeule, doi roșcați enervați, față în față! I se schimbase brusc părerea că locul acela era un adevărat rai. Nu era de mirare că soția aceluia individ nu reușea să găsească o guvernantă. Probabil că i se pretindea să facă față oricărei situații și pe deasupra să-i învețe puștii – mai mult ca sigur – roșcați și obraznici, totul, de la abecedar până la matematici superioare. Va scrie de la Wanaka și va spune că a fost întâmpinată cu atâta lipsă de politețe încât va căuta o casă de oameni mai civilizați. Deja, simpla hotărâre de a scrie scrisoarea o făcea să se simtă mai bine. Ce spunea...?

– ...Îmi iau spray-ul și vin.

– Mulțumesc. De fapt, până acum nici n-am fost lăsată să examinez un motor. Nici nu ridică bine capota o femeie, că

imediat apare un individ plin de sine, dornic să-și demonstreze superioritatea. Sute de femei nu știu nimic despre motoare.

– Atunci n-ar trebui să se aventureze singure pe astfel de drumuri. În general, femeile nu-și recunosc limitele. Te rog să mă scuzi – dacă, în caz trebuie să mă scuz – dar ești picătura care a umplut paharul acestei zile îngrozitoare, care a început rău și-a continuat din ce în ce mai rău. Nu prea sunt acum în stare să umblu la un motor... Ridică mâna înfășurată cu un bandaj făcut grosolan și pătat de sânge. Toți oamenii mei sunt plecați, continuă el și sunt singur cu trei copii. Credeam că necazurile mele se opriseră aici, dar nu știam că soarta-mi rezervase ceva și mai rău: venirea ta.

– Îmi pare rău. Uite, spune-mi ce să fac și voi încerca să mă descurc fără ajutorul tău. Cine te-a bandajat atât de grosolan? Unul din copii? Mă pricep mai bine să dau primul ajutor, aș putea să-l fac mai bine.

– Bandajul e bine făcut, dar degetul se umflă: e ca un balon.

– Înseamnă că e o fractură. Trebuie să te duci la doctor.

– Mâine. Acum e prea târziu.

– E clar că nu poți lucra la motor; lasă-mă să sun de la tine la un service în Wanaka.

– Cred că glumești. Sigur ar veni pentru o avarie serioasă, sau o urgență. Până aici și înapoi sunt peste șaptezeci de mile și e vorba de un fleac. Îl remediem imediat. Poate va fi nevoie s-ajuti și tu, dacă nu te deranjează să te murdărești pe mâini.

– Nu mă deranjează deloc; vreau doar să nu te rețin prea mult sau să ți se agraveze rana de la deget.

Individul intră în casă, dădu câteva instrucțiuni – probabil fetelor, fiind vorba de ceva în legătură cu cina – apoi adăugă:

– Indiferent ce se-ntâmplă, nu-l lăsați pe Tony să vină să dea o mână de ajutor; oricum, ceea ce are el de făcut, durează până se întunecă.

Încă înainte de a ajunge la mașină, Marilla știa sigur că nu va accepta postul – în nici un caz după ce lucrurile debutaseră astfel. Nu vroia să-ntrebe, dar se gândea că doamna MacGillivray era în spital.

Categoric, se pricepea la motoare și probabil era ambidestru... sau poate prea nerăbdător să scape de ea, pentru a o mai lăsa să intervină.

– Știi și eu să folosesc o cheie! spuse ea exasperată.

Spre surprinderea ei, acceptă să-l ajute, iar ei i se întipărise clar în minte tot ce trebuia făcut, astfel încât, dacă i se mai întâmpla vreodată, să știe cum să procedeze.

Soarele coborâse de acum în spatele Alpilor, lăsând în urma sa frig și din ce în ce mai întuneric. Marilla știa însă că, dincolo de Matukituki, în câmp deschis, avea să fie încă mult timp lumină.

– Acum urcă și pornește motorul, spuse el trântind capota. Turează până se usucă toată apa și, când voi considera că nu-ți mai face probleme, te las să pleci. Dar nu te mai opri să admiri vreun peisaj, sau să culegi vreo ferigă, sau mai știu eu ce altceva.

– Nu sunt chiar proastă.

– Nu?! Dac-ai ști câți am văzut oprindu-se în extaz în fața priveliștii, uitând complet de orice risc!

– Sunt sigură că, după ce te-au cunoscut, orice vrajă s-a destrămat. Cât despre ferigi, nu le culeg niciodată. Consider că trebuie să rămână în mediul lor natural. În plus, am spus deja că m-am născut și am crescut la munte.

– Și câți ani aveai când ai plecat de acolo?

– Treisprezece, răspunse ea sincer, roșind.

Individul nu răspunse nimic, iar ea urcă în mașină, rugându-se ca motorul să pornească. Rugăciunile nu avură însă efectul scontat: motorul era complet mort.

– Ei, nu putem spune că n-am încercat, spuse el după vreo încă douăzeci de minute de încercări zadarnice. Cred că e nevoie de un mecanic mai bun decât mine. Am unul printre oamenii mei, dar sunt toți plecați la o colibă, acolo, în zare și nu se-ntorc decât poimâine, în cel mai bun caz. Mâine dimineață am să chem un mecanic de la un service din Wanaka, dar mă tem că te va costa cam scump. Sper că nu ești una din categoria celor ce călătoresc aproape fără bani.

– Am suficienți bani și posibilități de a achita suma pe care mi-o vor cere, spuse ea printre dinți. Abia apoi își dădu seama de ceea ce implica situația respectivă. Mâine dimineață... și ce fac la noapte?

– La noapte? Păi... o să beneficiezi de mult lăudata ospitalitate a oamenilor din acest ținut, ospitalitate de care tocmai te plângeai că dispăruse. Vei sta acasă la mine. Te asigur că poți fi liniștită, continuă el, interpretând greșit uluirea ce o lăsase fără replică. Te asigur, copiii sunt cei mai buni paznici. Anthony are doisprezece ani, Jane, unsprezece și Anne, zece.

– Nu mă gândeam la așa ceva... Îmi displace ideea de a te deranja și de a-ți da bătaie de cap după o astfel de zi încheiată cu accidentul de la mână.

– Încheiată cu tine. Cât despre bătaia de cap, tu o vei avea, fiindcă va trebui s-ajuti copiii să pregătească masa și să-ți faci patul. Dar, mai întâi, trebuie uscat radiatorul. Cred că nu pot spera că ai antigel.

– Nu era necesar în Wellington. Văd însă că aici nu e exclus să fie ger.

– Cerul acesta senin chiar anunță unul. Nu se știe, dar trebuie să fim precauți. Nu putem risca să se spargă chiulasa. Necazul este că mașinile astea sunt atât de mititele, încât e al naibii de greu s-ajungi să desfaci vreun capac.

– Deja m-am murdărit; mâna mea dreaptă va fi mult mai eficientă decât stânga ta.

După ce termină, Marilla se șterse de ulei pe o cârpă, apoi se oferă să-i curețe și lui mâna validă. Ce ciudat i se părea să facă acest gest pentru un bărbat pe care nici nu-l cunoștea cu o oră în urmă.

– Nu încerca să mi-o iei din mână s-o duci tu, mai spuse ea luându-și geanta de voiaj din portbagaj.

Bărbatul se supuse și, sprijinindu-și mâna accidentată cu cealaltă, păși tăcut alături de ea.

Capitolul 3

De data aceasta, intrară prin ușa din spate, tocmai bine pentru a auzi o voce de fată:

— S-a dus s-ajute o femeie care a rămas în pană, Tony. Sper din tot sufletul să fi reușit să-i repare mașina. Asta ar fi culmea să trebuiască să mai găzduim pe cineva. Nici măcar n-am făcut suficienți cartofi, fiindcă m-am plictisit să-i curăț.

— În nici un caz nu-i dau vreunul din porția mea. Mor de foame. Și nu-i lăsa să fiarbă prea mult, ca data trecută; mai bine-i prăjeai. Ah, și eu sper să fi putut face reparația; o fi intrat apă la motor.

— Ba, eu aș vrea să fiu nevoită să rămână, interveni cealaltă fetiță. Ar fi distractiv; așa, doar noi între noi, e cam plictisitor. Și apoi, s-ar putea să fie vreo prințesă deghizată.

— Tu și imaginația ta, Anne! se auzi din nou vocea băiatului. Prințesele nu călătoresc în Mini!

— Ba da. Prințesa Anne se plimba într-un astfel de Mini pe terenul din jurul Palatului Buckingham. În orice caz, sper să nu-l poată porni. Cred că mă voi duce să văd ce se-ntâmplă.

– Nu te duci nicăieri. Stai aici și pune masa.

Cei trei copii se-ntoarseră ca unul singur când ușa se deschise.

– Nu mai e nevoie să vezi, Anne. Avem un oaspete și a auzit absolut tot ce-ați spus.

Băiatul și fetița mai mare, stânjeniți, se făcură stacojii la față.

– Eu nu trebuie să-mi cer scuze, spuse fetița cea mai mică. Am spus că-mi doresc să rămână. Păcat că nu e mama acasă. Canionul Albastru e renumit pentru ospitalitatea sa.

– Îmi pare rău, dar nu sunt prințesă, spuse Marilla zâmbind micuței. Sunt doar o nepricepută de la oraș care n-a știut că trebuie uscată orice urmă de apă din distribuitor după ce trec prin vad. Știu că vin într-un moment foarte nepotrivit, mi s-a spus deja. Dar voi încerca să nu vă deranjez prea mult; vă înțeleg perfect.

Nici unul din copii nu răspunse, venindu-le greu să treacă peste momentul penibil de la început.

– Ei, m-așteptam ca măcar unul din voi să fie roșcat, continuă Marilla, sperând să mai destintă atmosfera. Având în vedere că tatăl vostru are părul la fel de roșu ca al meu... Dar probabil că semănați cu mama voastră.

– Nu e tatăl nostru, ci unchiul, explică băiatul după care toți trei izbucniră în râs. Mama noastră e roșcată ca el, dar noi semănăm cu tata.

– Ah, credeam că ești Donal MacGillivray, se adresă Marilla bărbatului, cât se poate de mirată, apoi tăcu, dându-și seama că spusese prea mult. Credeam că ești proprietarul fermei.

– Chiar sunt. Sora mea face menajul pentru toți; soțul ei îmi este oarecum partener de afaceri. Deocamdată sunt în Auckland. Dar, dacă nu vreți să se-nmoaie prea tare cartofii, vă propun să

ne așezăm la masă cât mai repede. Anne, du-o pe domnișoara...
ăă... nu te-am întrebat cum te cheamă...

– Marilla S... Sinjin.

Ah, fir-ar să fie; de ce trebuia să stâlcească un nume atât de frumos ca St.John! Dar, deocamdată, era mai bine să nu-și dezvăluie identitatea.

– Sinjin? spuse Anthony, abia abținându-se și el și fetițele să nu râdă.

– Tony, cred că ați dat deja dovadă de suficientă lipsă de politețe, îl admonestă unchiul său. Fără comentarii asupra numelor. Dacă voi nu l-ați mai auzit niciodată, nu-nseamnă că nu este un nume foarte comun.

– Chiar te numești Marilla? Întrebă Anne visătoare.

– Ce naiba v-a apucat copiii?!

– Ah, nu-nțelegeți se arată Anne exasperată față de unchiul ei, apoi începu să-i explice Marillei. Noi numim casa aceasta „Casa verde“ și aproape fiecare loc din împrejurimi are o denumire luată din roman.

– Cred că și mamei mele îi plăcea seria de povestiri din care face parte „Anne din Casa Verde“. Dar, cum mai existau două Anne în familie, mie mi-a pus același nume cu al autoarei.

– Ce minunat! Încuviință și Jane. Pe mama o cheamă Diana și acum avem și o Marilla.

– Nu o s-o aveți mult timp, interveni bărbatul, înăbușindu-le entuziasmul, așa că profitați cât mai mult de ea. Deocamdată, trebuie să se spele bine pe mâini. Anne, condu-o tu. Antohny, ajută-mă să mă spăl și eu; mergem la chiuveta din bucătărie.

Antohny continuă să-l ajute și pe parcursul cinei, unde nu se descurca doar cu o mână să taie. Din fericire, friptura era foarte fragedă și cartofii delicioși.

– Budinca e doar cu caise din compot, se scuza Jane, dându-și importanță, dar am făcut cremă cu nucă de cocos.

– Dumnezeule, se miră Marilla, nu-i de mirare că mama ta îți lasă gospodăria casei pe mână.

– Da, o ajut de multe ori pe mama. De fapt, toți trei o ajutam. Dacă vrei, îți dau și ție rețeta pentru cremă.

– Mulțumesc. Colecționez rețete așa cum alții colecționează timbre! Mama a ținut neapărat să știu, chiar dacă ne căsătorim cu milionari – asta în cazul în care, în timpul unei croaziere în Pacific, naufragiem pe o insulă pustie.

– Și atunci, trebuie să vă descurcați cu ouă de pasăre și cu lapte de cocos și să frecați două pietre ca să faceți focul, completă Anne imediat imaginea.

– Și ne mai spunea s-avem întotdeauna la noi o cutie cu chibrituri într-un suport impermeabil.

– Și dacă ești în costum de baie când naufragiază vasul? râse Anthony.

– Indicația era ca pachetul să fie prins de piele cu bandă adezivă. Mama spunea că, și pe o insulă pustie, o fată trebuie să aibă la ea chibrituri și o oglindă.

– Ar fi minunat, nu-i așa? Anne era în elementul ei, în sfârșit, o persoană adultă pe gustul său, împreună cu care să-și dea frâu liber imaginației. Și ai construi o casuță în copaci, la care să ajungi cu o scară din frânghie, rămasă de pe vapor și ai avea coji de nucă de cocos drept farfurii. Totuși... în ce-ai găti?

– În vase de aluminiu. În familia S... Sinjin, regula este să se salveze întotdeauna mai întâi cratițele și frânghiile. Or fi bune pregătirile, dar o mâncare gătită din când în când e și mai bună.

– Cârnații sunt buni în frigărui..., spuse gânditoare Anne, ducându-și mâna la bărbia ascuțită ca de spiriduș.

– Cred că, în cazul ăsta, v-ar trebui și o mașină de făcut cârnați, interveni ironic fratele ei.

– Dacă ești naufragiat, cred că nu ți-ar dispăcea să schimbi puțin felul de a te hrăni, spuse Jane, servind crema.

Cu părul ei lung și blond, strâns cu o fundă albastră, fața perfect ovală și o gropiță în bărbie, aceasta arăta ciudat de matură.

Anne, cu părul negru până la umeri și breton, avea o expresie visătoare, când ștregărească. Anthony, cu părul negru și des tuns ca un paj, sprâncene bine conturate, era înalt și lat în umeri. Toți trei aveau ochii de un albastru cenușiu, gene lungi negre și pistrii în jurul nasului și erau exact de vârsta care-i convenea Marillei cel mai bine când era vorba de predat. Se gândea că lucrurile nu evoluaseră prea rău, față de cum debutase întâlnirea dintre ea și... cum îl chema... parcă nu spusese... în sfârșit dintre ea și unchi.

O avea individul acesta simțul umorului? Ar înțelege dacă i-ar spune că, până acum, nu fusese momentul potrivit să-și dezvăluie identitatea? Încă nu putea spune nimic. Trebuia spălate vasele și văzut ce era de făcut cu mâna lui, până ajungea la un doctor. Tocmai aruncă o privire spre el și-i văzu colțurile gurii contorsionate de durere.

– Ei, haideți să plecăm pe insula noastră pustie, spuse ea. Imediat ce vom termina de spălat vasele, voi vedea ce e cu mâna unchiului vostru. Știi, se adresă ea lui, zâmbindu-i firesc pentru prima dată, nu sunt chiar atât de nepricepută; am făcut un curs de prim-ajutor. Sunt sigură că o fașă de susținere ar atenua mult durerea.

– Strângem masa chiar acum, spuse Jane ridicându-se repede. Te rog, unchiule Rufus, să nu spui c-ai să vrei ca

operațiunea să fie făcută în timp ce noi spălăm vasele. Nu vreau să pierd nimic.

– Îți închipui că e ca la spectacol? Ce copil vampir! E încântată cum vede puțin sânge.

– Am să fiu ori asistentă medicală, ori medic veterinar, așa că vreau să capăt experiență.

– Profită, atunci!! sugeră Marilla. Cred că poți privi, dacă unchiul tău nu are nici o obiecție, dar fără să te amesteci, pentru că vreau ca totul să fie cât se poate de aseptice. Rufus? Este un diminutiv din cauza părâului?

– Nu; e un nume des folosit de familia mea, Sinclair – cel puțin ramura noastră. Este posibil ca, la origine, aceasta să fi fost explicația, fiindcă presupun că au fost o mulțime de roșcați în acel clan.

– Sinclair? Primii Sinclair au fost normanzi, ca... se abțin să spună „ca și familia St. John“... ca atâtea alte familii care mai târziu au plecat în Scoția în căutare de pământ.

– Ești ca mama, știi o mulțime de lucruri, spuse Tony. E pasionată de originea numelor, de fapt, la fel ca mine. Îmi plac arborii genealogici: tu ai așa ceva?

– Nu din partea tatălui, ci doar a mamei; numele ei de fată era Ramsay.

– Și care era motoul clanului Ramsay?

– „Roagă-te și muncește!“ Acum, e timpul să ne apucăm de lucru. Întâi vasele, apoi mâna. Și, în timp ce lucrăm, poate-mi spune și mie cineva ce s-a întâmplat.

Rufus începu să povestească el însuși, făcând semn celor trei copii să tacă.

– Avem o pompă care asigură apa la grajd. S-a defectat, iar eu am avut un moment de neatenție și am rotit-o când nu trebuia,

rezultatul fiind că mi-am prins mâna înăuntru. Din fericire, Tony era acolo și cum are reacții foarte rapide, a oprit-o imediat.

Fetele aduseră prosoape curate și o trusă de prim-ajutor extrem de bine dotată.

– Trebuie să fim bine echipați, explică Rufus, văzând-o plăcut surprinsă. Trebuie să putem face față la tot felul de accidente minore. Uneori, trebuie să ajutăm pe cine știe ce iresponsabil care se rățăcește sau se accidentează în munți. Unele accidente sunt adevărate ghinioane, altele însă sunt rezultatul unor imprudențe flagrante specifice celor ce nu sunt obișnuiți cu ținuturile de munte. Câteodată, trebuie să facem față unor accidente grave și, când mai suntem și izolați din cauza zăpezii... Sigur, telefonez doctorului din Wanaka și-i descriu simptomele, dar diagnosticarea nu este întotdeauna corectă.

– E grozav că aveți telefon; presupun că e destul de recent.

– Da. Părinții noștri au fost de părere ca Diana să nu mai aibă și alți copii până nu avem mijloace mai bune de comunicare. Desigur, ne costă enorm, dar e cel mai bun prieten al nostru. Mâine voi merge la doctor. Presupun că e nevoie de o radiografie. Sper să fie doar un os fisurat, dar chiar și așa îmi va fi foarte greu. Sigur, dacă poți face ceva să nu mă mai doară atât de tare la noapte, aș fi foarte recunoscător.

Îi întinse brațul pe masă; umflătura era oribilă, iar carnea era pur și simplu smulsă.

– Suntem întotdeauna la zi cu imunitatea față de tetanos și Tony a dezinfectat bine rana.

– Atunci, n-am să mai fac și eu același lucru. Ai luat deja antibiotic? O să doară, dar n-am ce face; voi lucra cât mai ușor cu putință.

Cu coatele sprijinite de masă și ochii larg deschiși, cei trei copii asistau tăcuți. După cât de încordați îi simțea mușchii, Marilla își dădea seama că durerea e la limita suportabilului. Reuși să-i prindă două bucăți de carne care-i atârnavă și să-i imobilizeze degetul mai întâi bandajându-l fix, apoi susținându-l cu două bețișoare în chip de atele, prinse cu leucoplast. Cum trusa medicală includea și fașa de care avea nevoie pentru a-i susține brațul, Marilla se arăta destul de mulțumită de intervenția ei. Abia după ce termină, aruncă o privire spre fața lui lividă; făcu repede o cafea, puse zahăr și i-o dădu.

– Îmi pare rău, dar nu beau cu zahăr. Îmi poți face alta, te rog?

– De data asta vei bea. Ai nevoie – crede-mă, ești alb ca varul. Doar nu vrei să leșini.

– N-am leșinat niciodată în viața mea!

– Există întotdeauna un început. Acum, bea.

Fără să-și dea seama, Marilla își luase un aer de profesoară. După ce Rufus bău, se mai liniști puțin văzându-l că-și recapătă culoarea.

– Mă bucur că ești aici, Marilla, spuse Jane rar. N-am văzut până acum nici un bărbat leșinând.

– Bine, dar nu am leșinat.

– Cu siguranță, s-ar fi întâmplat dacă ea n-ar fi fost aici și ne-am fi speriat.

– Mergeți dincolo și stați liniștiți. Vă puteți uita la televizor până la opt și jumătate, apoi la culcare. Și... formula de adresare este „Domnișoara Sinjin“, nu Marilla.

– Iar e în toane rele, comentă Jane râzând și adresându-se Annei. Nu se poate abține, pur și simplu. Pe lângă faptul că trebuie să stea cu noi o săptămână sau două, mai e și accidentul...

– Da, dar niciodată nu durează mult, răspunse Anne, dând din cap cu înțelepciune.

– Încetați cu aceste comentarii de parcă nici n-aș fi prezent. Și am vorbit serios.

– Bătălia e pierdută, se adresa Anthony unchiului său. Sunt atât de încântate de numele ei, încât ar striga-o din cinci în cinci minute. Nu-ți face griji, e numai pentru o noapte.

Rufus schiță un gest de neputință, privind-o.

– Așa e, doar pentru o noapte, spuse ea ca un ecou. Lasă-le.

Merseră toți în living. Ce încăpere superbă! Deși avea încălzire centrală, era aprins și focul în cămin. Pe pereți erau lambriuri și picturi în ulei ale unui cunoscut artist plastic local. La un capăt al încăperii, o nișă adăpostea plante alpine și ferigi într-un aranjament care se vedea că fusese conceput de un designer – ideea Diane, după cum i se explicase. Central, în partea de sus, o pictură înfățișând Mount Aspiring era pusă minunat în valoare de luminile din dreptul barului. De o parte și de cealaltă a căminului era o bibliotecă plină cu cărți ce satisfăcuseră probabil gusturile literare ale Sinclair-ilor încă de la stabilirea lor acolo.

Rufus se așează într-un fotoliu adânc, iar Anne se așează cu grijă pe piciorul lui.

– Nu știu dacă e indicat, domnule Sinclair...

– Întotdeauna se uită la televizor stând pe genunchii mei. Fii însă foarte atentă, păpușă.

Anne încuviință din cap și se cuibări tandru, apoi zâmbi spre Jane:

– Nu ți-am spus? Toanele proaste nu durează mult.

– Terminați cu vorba, dacă vreți s-auzim dialogul.

Fără ca nimeni s-o observe, Marilla aruncă o privire spre profilul lui: mai degrabă cu trăsături puternice, bine conturate,

decât frumos – frunte proeminentă, nas acvilin, bărbie pătrată despicată, la toate acestea adăugându-se claiă de păr roșu. Ceva o intriga; profilul lui îi părea ciudat de familiar.

Așa cum stăteau toți, uitându-se la televizor, alcătuiau o scenă tipică de familie. Deodată, toată umilinta pe care o suportase la întâlnirea cu el, se atenuă. Avea impresia că, după ce copiii vor merge la culcare, va putea să-i spună adevărul: că primirea pe care i-o făcuse o înspăimântase, determinând-o să-și ascundă identitatea, că-și imaginase că e Donald MacGillivray, posibilul ei angajator, și că, după acea întâlnire, era hotărâtă să-și caute alt loc de muncă.

Începea să se simtă mai sigură pe sine. Jane spusese că tatăl lor era în Auckland și că vor fi singuri timp de o săptămână sau două, că și-ar fi dorit să existe o guvernantă pentru copii, pentru că nu era indicat să întrerupă cursurile prin corespondență. Așadar, era posibil ca venirea ei să fie oportună – putea începe cursurile chiar acum, fără să mai aștepte până în februarie.

Când se făcu ora de culcare a copiilor, fetele se retraseră imediat, iar Tony mai rămase doar ca să-l sfătuiască pe Rufus să ia o aspirină dacă are dureri.

– Știu din experiență; pe mine mă durea când am avut brațul rupt.

– Mulțumesc, voi lua. Acum, închide televizorul, te rog – nu mai e nimic interesant de văzut.

– Cum și-a rupt brațul? întrebă Marilla.

– Calul lui se opri în fața unui grajd, dar el nu; a fost aruncat pe o stâncă și a avut fractură la braț în două locuri. Din fericire, asta se-ntâmpla într-o dimineață și l-am putut duce imediat la Wanaka.

– Apropo, cum vei conduce mâine? Cu o singură mână, în curbele astea... Ai spus că băieții se-ntorc abia poimâine. Mă lași să te duc eu cu mașina? Am mai condus și alte mașini în afară de Mini-ul meu.

– Aș reuși, dar ți-aș fi foarte recunoscător dacă ai putea. Singurul inconvenient ar fi că, până terminăm și ne-ntoarcem, se va face prea târziu ca să mai faci din nou drumul în Wanaka. Asta ar însemna să mai petreci o noapte aici; ți-ar strica planurile de vacanță?

– Aș fi foarte bucuroasă să am ocazia să mă revanșez pentru deranjul pe care vi l-am făcut în această după-amiază. Cât despre planurile de vacanță, sunt foarte flexibile.

Rămase stabilit astfel și Marilla începuse să se simtă mai bine, dar nu intenționa să-l împovăreze cu povestea ei în noaptea aceea; a doua zi dimineata totul va fi altfel și probabil că se vor amuza copios.

– Bine că Diana nu știe ce se-ntâmplă, spuse el, făcând involuntar o mișcare cu mâna și tresărind de durere. Întotdeauna a existat o femeie la cârma gospodăriei, aici. Părinții mei au plecat acum zece zile în Marea Britanie. Cumnatul meu, Donal, este canadian și vărul lui urma să vină în Auckland cu afaceri, la scurt timp după plecarea părinților mei. Donal s-a hotărât să meargă să-l vadă și am reușit s-o conving și pe Di să-l însoțească. S-a lăsat în cele din urmă convinsă, dându-și seama că, după ce va naște, orice plecare va fi exclusă pentru un timp. Am fost sigur că eu și copiii ne vom descurca singuri câteva zile. Oricum, trebuia ca ei să-și continue lecțiile. Ne-am descurcat bine până astăzi. Luni, însă, ne-am dat seama că vom fi singuri mult mai mult timp decât crezusem. La câteva ore după ce Donal și Diana și-au luat rămas-bun de la Wilf, Donal a ajuns în spitalul

din Auckland din cauza unei peritonite. Nu cunosc pe nimeni acolo, așa că Di trebuie să rămână cu el. Era atât de îngrijorată din cauza lui, încât nu și-a mai pus și problema noastră. Acum, el e în afara oricărui pericol, dar trebuie să mai stea în spital. Dar brațul ăsta al meu a complicat mult lucrurile, așa că dacă m-ai putea ajuta ducându-mă mâine în Wanaka, ți-aș fi foarte recunoscător. Pentru prima dată, îi zâmbi din toată inima. Mă bucur că te-ai aventurat în aceste locuri. Apropo, dacă urmează să mergem mâine în Wanaka, trebuie să duc și o scrisoare urgentă. Ai vrea să mă ajuți? Nu e decât o scrisoare scurtă... și mai sunt și niște anunțuri pentru ziarele din South Island.

– Sigur. Spune-mi unde ții hârtia de scris. Cu cât îți miști mai puțin mâna, cu atât mai bine.

– Și adu, te rog, și măsuta de acolo mai aproape de fotoliul meu, ca să poți să scrii. Nu vreau să vorbesc prea tare, ca nu cumva copiii să afle. Îi voi explica surorii mele mai târziu. Scrisoarea la care trebuie să răspund este în buzunarul jachetei mele agățate în spatele ușii de la verandă; vrei, te rog, să aduci jacheta?

Rufus scoase scrisoarea cu mâna stângă, apoi o scutură afară din plic.

– Cred că voi adopta un stil oficial – se pretează cel mai bine în situația de față. Te rog, scrie data. Domnișoarei Eleanor M.St.John, St.Crispin's Manse, Strada Mellingham Rise, numărul 142, Mellingham, Wellington, Stimată domnișoară St.John... Stai puțin, să-ți explic.

Chiar înainte de a-i spune el, Marilla se oprise, cu pixul - suspendat în aer, cu respirația întretăiată:

– Sora mea dorește o guvernantă pentru copii, pentru supravegherea lecțiilor, continuă el. Ne gândeam să dăm un

anunț. Chiar înainte să plece, a primit un telefon de la o prietenă, de fapt o prietenă a mamei, din Wellington, unde era în vacanță. Auzise de cineva care părea să fie persoana ideală pentru acest post. De fapt, pe mine nici nu mă interesa prea mult; era problema lui Donal și a lui Di. Apoi, însă, am auzit întâmplător ceva ce m-a făcut să-mi dau seama că nu e deloc indicată.

Marilla simți cum fața îi devine rigidă și mintea i se încetosează; lăsă privirea în jos și scrisese mecanic adresa.

– Adică, nu e potrivită pentru viața în acest ținut? reuși ea să articuleze cu greu.

– Mai rău! Această Eleanor St.John pare un adevărat model de virtute și, așa incredibil cum pare, scumpa mea mamă și soră intenționează să mă însoare cu ea.

– Ei, cum așa? Fără s-o cunoască? Așa ai spus, că le-a fost recomandată de o prietenă.

– Nu cred c-o cunosc personal, dar știu despre ea. Se pare că această persoană are o singură idee: să se mărite cu un fermier de la munte.

– Ce-ai auzit discutându-se?

– Mama și Di credeau că sunt la Rainbow Valley cu oile. Mă întorsesem și cum îmi murdărisem cizmele, intrasem în șosete, iar ele erau în febra planurilor. Am auzit-o pe Di spunând: „Conjunctura este perfectă: nu va bănuși nimic. Până acum, cred c-am fost prea puțin subtile și este circumspect față de oricine pe care aducem aici! Imaginează-ți! O fată care să-și dorească un soț din acest ținut și care, deși e profesoară, să considere căsătoria ca fiind cea mai bună carieră“. Auzi, să vorbești așa, planificând viața altuia! Ajunseseră până acolo încât să facă planuri și în privința copilului pe care urmează să-l am... Mama părea extrem

de entuziasmată; spunea: „A fost sortit așa. Întotdeauna am considerat că Rufus ar fi trebuit să se căsătorească de mult timp și mă tem că, după atât de multă singurătate, să nu se îndrăgostească și să se însoare cu vreo fandosită care a făcut o pasiune trecătoare pentru viața de aici. E genul de bărbat care se lasă orbit prostește când se îndrăgostește“. Din contră, când treci de treizeci de ani, ai mai mult discernământ. Iar ea, ce fel de fată trebuie să fie, să vină ca să-și pună cu sânge-rece ideea în aplicare! Te întreb: ai fi în stare de așa ceva?

– Dar crezi că ea are idee de ce pun la cale mama și sora ta? Poate că și ea e o victimă a celor prea înclinați a face planuri de căsătorie și este complet nevinovată.

– Nevinovată pe naiba! Nu pot să cred. Trebuie să fie deja înțelese. Nici nu știi ce amănunțit era totul; eu ți-am redat doar în linii mari!

– Eu totuși cred că...

– Ești părtinitoare, probabil pentru că sunteți de același sex. Acum, aș vrea să continuăm, te rog.

– Așadar, ce intenționezi să faci? întrebă ea speriată.

Oricum, nu se punea problema de nici o explicație acum; era obosit, supărat și, pe deasupra, îl dureau și brațul.

– Cum, ce intenționez să fac? Să-i spun să nu vină, bineînțeles. Să-i spun că postul e ocupat, să se-nvețe minte! Ca să-ți dovedesc că este vorba de o conspirație, am auzit-o pe mama spunându-i lui Di s-o sune pe Brigid, care e încă în Wellington, ca s-o anunțe pe această domnișoară St. John să scrie o scrisoare prin care să solicite postul, ca și cum ar fi auzit despre aceasta de la o prietenă. O sfătuiau să scrie că e obișnuită cu singurătatea, că știe să călărească și tot felul de alte lucruri... Ceea ce a și făcut. Uite scrisoarea, citește-o și tu.

Marilla își aruncă formal o privire asupra scrisorii în care se regăseau atât de bine instrucțiunile transmise prin Elfreda. Căzuse într-adevăr în cursa care i se întinsese.

– De ce nu le-ai înfruntat pe loc? Asta le-ar fi determinat să renunțe.

– Nu le cunoști pe mama și pe sora mea! Sunt îngrozitor de încăpățânate când își pun în minte ceva, dar... le iubesc enorm, deși nici eu nu știu de ce. Nu pot să înțeleagă că sunt foarte fericit așa; nu spun că nu mă voi căsători niciodată. Recunosc, au fost câteva fete care au făcut ca inima mea să bată mai tare, dar cu nici una din ele n-aș vrea să-mi petrec restul vieții. Părinții mei pe de-o parte și Di și Donal, pe de alta, au căsnicii atât de fericite, încât nu pot concepe că și viața în afara căsniciei merită trăită. M-am înfuriat grozav, dar nu puteam să declanșez un scandal în familie chiar înaintea plecării părinților mei. A urmat telefonul vărului lui Donal... Înainte să plece, Di a spus așa, cu totul întâmplător, că Brigid Granville auzise de o profesoară care ar vrea să fie guvernantă un timp și că i-a spus lui Brigid s-o roage să depună cerere. Pe mine mă ruga fie s-o sun pe respectiva, fie să-i scriu că am fi încântați s-o angajăm începând din luna februarie. Să creadă ele!

– Nu crezi că se va strica relația dintre tine și sora ta dacă treci peste hotărârea ei?

– O să se-nvețe minte să nu mai ia hotărâri fără știrea mea.

– Presupun că intenția ei a fost bună.

– Uite ce e, nu-ți cer sfatul; vreau doar să-ți dictez scrisoarea.

– Scuză-mă. Mă gândeam doar că e păcat să te cerți cu sora ta.

– Ne-am certat toată viața, pentru că amândoi suntem firi impulsive. Apoi, Di râde și se calmează. Și în nici un caz n-am să

mă cert cu mama, care e la capătul celălalt al lumii. Dar nu voi admite venirea acelei creaturi aici. Mi-ar fi imposibil să mă port firesc cu ea; m-aș simți hăituit.

Marilla se simți îngrozitor de umilită. Mai întâi trebuise să fugă de o hoardă de pretendenți, iar acum acuzată că nu urmărește decât să-și găsească un soț. Oricum, nu va mai putea rămâne la ferma de la Blue Canyon, cea mai minunată vale din câte văzuse.

Termină de scris scrisoarea. Ce vor crede părinții ei văzând-o: adresată ei și scrisă de ea însăși? Va trebui să găsească o soluție, dar care? Nu le putea scrie, pentru că numele i-ar fi atras atenția lui Rufus. Poate că va găsi mâine câteva momente în care să poată telefona la Wellington de la poștă.

Termină de scris și anunțul. Noroc că nu avea destinația North Island, ca să-l citească întâmplător Elfreda sau doamna Granville. Drăcușorul din mintea ei zâmbi cu șiretenie: sigur, o altă fată va citi anunțul și va veni și culmea ar fi ca acest Rufus arogant și sigur de sine să se îndrăgostească de ea. Asta l-ar învăța minte!

În orice caz, situația ei era extrem de delicată. Niciodată n-ar crede-o că nu a avut nici un amestec în toată această poveste.

De fapt, nu mai conta; se sfârșise totul. Mai erau și alte locuri de muncă. Acum nu-și dorea decât să plece de acolo cât mai repede. Spera să poată părăsi ferma a doua zi după-amiază sau, în cel mai rău caz, după încă o noapte petrecută acolo, în zorii zilei următoare, fără ca Rufus Sinclair să afle vreodată că Eleanor St. John venise la el, îl cunoscuse și plecase. Păcat însă că nu va afla niciodată că nu avusese nici cea mai vagă intenție de natură matrimonială în legătură cu proprietarul fermei Canionul Albastru!

Capitolul 4

Bătuse de unsprezece când începură să se pregătească de culcare.

— Am să-ți fac un ceai acum, spuse Marilla; ești epuizat.

— Și tu trebuie să fii tot atât de obosită și, în plus, ești și într-o casă străină.

Abia începuse să fiarbă apa, când apărură Anne într-o cămașă lungă de noapte cu guler de dantelă, având un aer de heruvim.

— Ce e? mormăi unchiul ei.

— M-am gândit că trebuie să-ți spun că se simte furtună în aer.

Marilla se aștepta la o reacție ușor disprețuitoare din partea lui Rufus, dar acesta păru doar surprins.

— Și cum de-ai ieșit afară s-adulmec?

— Am avut un vis minunat care ar putea alcătui un capitol grozav pentru cartea mea, așa că m-am dat jos din pat ca să-l scriu; pentru asta, a trebuit să merg în sala de studiu. Luna strălucea prin fereastră, dar arăta cam ciudat: foarte albă, cu dungi de nori. Mi-a dat pur și simplu fiori și m-am gândit că și Johana mea ar putea simți la fel, așa că-am ieșit pe terasă ca s-o văd mai bine și s-o pot descrie și cu ocazia asta am simțit în aer furtuna.

– Vin acum. N-am ascultat buletinul meteo, pentru că scriam o scrisoare. Știi, pare incredibil, se adresează el Marillei, surprinzându-i figura uimită, dar s-a întâmplat atât de des, încât acum nu ne mai permitem să tratăm cu ușurință orice avertisment. Și străbunica ei avea acest har. Când Anne ne-a prevenit prima dată, n-am crezut-o; și nu era vorba de o furtună obișnuită, ci de una absolut spectaculoasă.

Marilla îi urmă pe terasă. Înainte ca Rufus să se uite prin binoclu, adulmecă și el aerul.

– Nu se simte zăpadă, nu-i așa, Anne?

– Nu, e doar un miros ciudat.

– Sunt nori deși pe alocuri, mai ales pe Big Top. Câteodată avem furtuni cu descărcări electrice și perturbații violente în magnetismul terestru explică el din nou Marillei. Sper să nu fie și acum una, pentru că s-ar umfla apele între intrarea în Canion și Șoseaua Matukituki și am rămâne izolați. Totuși, de obicei nu avem inundații aici; toate apele se varsă în râul Albastru, nu departe de aici.

– Dar stăvilarul care nu se-nchide, de lângă casa veche?

– Ai dreptate. Trebuie să punem o bară. Deși... tu și domnișoara Sinjin veți face asta; eu nu vă pot ajuta. Hai să mergem.

Coborâră de pe terasă pe o alee pavată cu bucățele de cuarț ce străluceau în lumina lunii și mărginită de boscheți cu flori parfumate.

Stăvilarul atârna într-o balama. Îl ridicară și-l fixară cu o bară metalică.

– Acum, să mergem înăuntru să-ncercăm să reparăm încuietoarea.

În casa veche nu era deloc mirosul de mucegai la care te-ai fi așteptat. Ar fi putut fi încă folosită în întregime, nu numai sala de

studiu. Era acolo un dormitor, menținut exact ca la început, cu patul solid acoperit cu o cuvertură albă împletită și cu dantele pe perne, un birou, o oglindă într-un stativ și două candelabre demodate emailate.

Marilla simți un ciudat regret la gândul că nu va avea niciodată ocazia să i se arate toate obiectele de familie care făceau istoria acelei case cu veche tradiție, ca și cum i-ar fi fost refuzat accesul la o comoară.

– Acum ne putem întoarce, propuse Rufus când terminară mica reparație. Stai puțin în bucătărie, ca să te încălzești, înainte de a merge la culcare, păpușă!

– Mie îmi e foame tot timpul, spuse Anne, ajunși în bucătărie, unde acceptă încântată invitația unchiului ei de a mânca din porția de pâine prăjită pe care Marilla i-o pregătise pentru ceai.

– Asta așa e, încuviință Rufus, deși nu s-ar spune, după cât e de subțire.

– Sunt tare ca o cizmă veche: numai fibră și mușchi.

– Și lăudăroșenie; nu uita asta. Și acum, la culcare.

– Aș mai fi vrut să-mi pregătesc încă o felie.

– În nici un caz! interveni Marilla înainte de a-și da bine seama ce face. Nu vei mai putea dormi după aceea.

– Ești profesoară? întrebă Anne zâmbind ștrengărește. Așa pari, după cum vorbești.

– Da. Marilla izbucni în râs. Nu prea pot s-ascund. Ar fi trebuit să-l las pe unchiul tău să vorbească.

– Mă bucur că am un sprijin moral. Știu eu bine cu cine avem de-a face. Uită-te la ea, deja are o figură cât se poate de vioaie și, dacă nu suntem vigilenți, acum începe să ne povestească aventurile Johanei din primul capitol. E un an de când scrie această povestire; bănuiesc că vor fi în final cel puțin cinci

volume. Și acum, gata, la culcare. Domnișoară Sinjin, lasă așa cum sunt farfuriile astea. Știi unde îți este camera.

Era lângă cea a fetelor.

– Pune o pernă lângă tine, ca să-ți poți sprijini brațul, mai spuse Marilla când Rufus se-ndrepta spre camera lui, la etaj.

Marilla era îngrozitor de obosită și nu se putea elibera de acel sentiment de regret apăsător. Copiii o cuceriseră de la început. Ar fi fost foarte interesant să facă lecții cu ei; erau dornici de cunoaștere, aveau propriile lor plăceri și o anumită filozofie de viață și siguranță de sine, ca urmare a existenței izolate pe care o duceau. Degeaba; Rufus Sinclair n-ar crede niciodată că n-a știut nimic de planul pus la cale de mama și sora lui, că n-a știut nici măcar de existența lui. Ar putea chiar să bănuiască venirea ei gândită astfel încât să-l găsească singur. Și acum, după ce-i dictase scrisoarea, furia lui ar fi fost și mai mare.

Ah, trebuia să-nceteze să se mai tortureze cu aceste gânduri. Va da anunț în ziare și era imposibil să nu găsească și alte ferme, poate chiar în apropiere de Muntele Cook, atât de drag inimii ei și, în orice caz, fără burlaci și, ideal, fără televiziune.

Era cald și bine în pat, perna tocmai cum îi plăcea ei, aerul de munte, tare, cu mireasmă de pășune cu flori... Marilla alunecă de pe norul pe care plutea, într-un abis de întuneric și liniște.

Se trezi după câțva timp, nedumerită, în mijlocul unui vacarm îngrozitor: munții parcă erau zguduiți din temelii, iar camera era luminată de fulgere cu sclipiri amenințătoare, ca apoi să se

scufunde în întuneric și iar să se aprindă ca de o vâlvătaie galben-verzuie. Sări din pat, îmbracă repede un halat agățat la ușă și se repezi la fereastră, să vadă ce se-ntâmplă.

Întregul cer parcă luase foc: furtuna cu descărcări electrice, anunțată de Anne, se juca pur și simplu cu munții.

Se auzi zgomot de pași și cei trei copii năvăliră în camera ei, aprinzând lumina, fără a părea speriați.

– Ce v-am spus? întrebă Anne cu un aer satisfăcut.

– De-abia aștept să-i povestesc lui mami și lui tati! Asta este cea mai rea din câte îmi amintesc! spuse Jane, cu ochii strălucind de plăcere.

– Ah, ce frumusețe! Priviți la ăsta.... galben și verde fluorescent... ca niște proiectoare! exclamă Anthony entuziasmat.

Apăru și unchiul copiilor la ușă, cu părul ciufulit.

– Uită-te și tu ce-ai făcut, Anne! Domnișoară Sinjin, ce noapte ai! Cred că ești fericită că locuiești la oraș. În Wellington nu sunt furtuni atât de violente.

– Nu, în Wellington rămânem doar fără acoperișuri la case, nu ne bucurăm și de artificii. Aveți adesea asemenea spectacole? Dinții îi clănțăneau puțin, deși nu putea să nu recunoască măreția spectacolului.

– Nu-mi amintesc să mai fi fost vreo furtună de asemenea amploare. Sper din tot sufletul să se oprească mai repede, înainte de a doborî cablurile electrice sau telefonice.

Era un vuiet de nedescris, preluat și amplificat din defileu în defileu, din coastă în coastă, din prăpastie în prăpastie, ridicându-se din albiile râurilor și prăvălindu-se din nou cu forță înzecită.

– Nu-mi mai place! izbucni Jane, îngropându-și fața în halatul Marillei.

După o secundă se apropie și Anne și-și strecură mâna în mâna acesteia. Chiar și Anthony rămase puțin pe gânduri.

Încă un crescendo înfiorător culminând cu un trăsnet, apoi o liniște de parcă pământul și-ar fi tras răsuflarea și imediat – cel mai îngrozitor ropot de ploaie pe care Marilla îl auzise vreodată, ca și când în locul acoperișului ar fi fost o nicovală în care se bătea în ritm drăcesc.

Nu mai vorbiră, pentru că oricum nu s-ar fi auzit. Rufus le făcu tuturor semn să-l urmeze și-i conduse în bucătărie unde, așa cum putu cu o mână, potrivi flacăra aragazului la o intensitate mai mare, puse ibricul pe foc și spuse fetelor să scoată ceștile, după care se așezară toți în jurul mesei, așteptând, la o cafea, ca furtuna să se mai potolească.

– E o rupere de nori, spuse Rufus.

– Nu vom putea pleca mâine, nu-i așa? întrebă Marilla. E imposibil de trecut apa.

– E deja „mâine“, s-ar putea spune; e ora trei. Mă tem că pățania de ieri ți-a stricat vacanța. Ești blocată aici.

– Nu mă gândeam acum la vacanță, ci la degetul tău. Ai nevoie de intervenția unui medic.

– Am pățit eu lucruri și mai grave. Să sperăm că va trece, deși tare mă tem să nu rămân cu un defect permanent la mână.

– Nu cred... și, oricum, chirurgia modernă face minuni.

Dură o oră până când zgomotul încetă. Încă mai ploua, dar nu atât de dezlănțuit. Copiii, care începuseră să moțăie, fură trimiși la culcare.

– Am să mă îmbrac, spuse Rufus când rămaseră singuri. Cum se luminează, trebuie să ies să verific ce stricăciuni s-au produs. N-am vrut să spun nimic în fața copiilor, pentru c-ar fi fost în stare să rămână și ei treji. Du-te și încearcă să mai dormi puțin.

– Cred c-ar trebui să rămân să-ți fac măcar câte o cafea, dacă nu te pot ajuta altfel. Nu-mi place deloc cum arăți.

– Pe bună dreptate, se amuză el; nu m-am considerat niciodată un bărbat frumos. Cred că ăsta e și motivul pentru care mama și Di încearcă desperate să mă vadă însurat... Voi verifica din când în când camerele. Cu puțină atenție, s-ar putea împiedica producerea unei pagube de sute de dolari ca urmare a infiltrării apei. Mama a schimbat tapetul chiar înainte să plece... Sper ca furtuna să nu fie mediatizată în străinătate; n-aș vrea ca părinții să-și facă griji. Mai întâi merg în vizită la rudele lui Donal, în Canada, apoi se duc la Londra, unde soțul celeilalte surori, Kathleen, care e deja medic, face niște cursuri postuniversitare. Deși lui Kathleen îi place la Londra, îi e dor de casă, de aceea mama a hotărât să treacă pe la ea. Cât despre Di și Donal, urmează să se mute dintr-o zi în alta în noua casă. Covoarele sunt deja întinse, mai trebuie doar agățate perdelele și aranjată mobila, dar Di vrea să se ocupe ea însăși. Cred că această apropiată mutare a determinat punerea la cale a hidosului plan având-o ca protagonistă pe cea pornită la vânătoare de soț! Ei, trebuie să-mi pun pe mine ceva mai potrivit, dacă va fi cumva nevoie să evacuez apa.

– Nu ezita să strigi după ajutor dacă nu reușești să-ți pui cămașa. Mă-ndoiesc că mâna asta uriașă, cu atele și bandaje va încăpea pe mânecă.

După care merse și ea să se-mbrace, revenind în scurt timp în bucătărie, purtând pantaloni, ținând în mână o cămașă gen jachetă. Marilla trebui să taie manșeta la cusătură și, după ce brațul intră cu greu, îl închise la nasturi și-l ajută să-mbrace o vestă. Părând epuizat din cauza durerii, Rufus se așează puțin pe scaun; se ridică după câteva clipe și aduse o carte de medicină.

– Am impresia că nu e fractură, ci doar o dislocare, așa că încerc s-așez oasele la loc. E exclus s-ajung la doctor în următoarele două sau trei zile.

– Dacă începe din nou să sângereze, voi face un nou bandaj. Nu-l întrebă însă dacă are idee cât de dureros va fi...

– Din fericire, nu pari a fi genul care să se piardă ușor. Poate c-am fost dur cu tine, dar mi-ar fi fost mai greu dacă n-ai fi fost aici.

Deși remarcă lui îi făcu plăcere, Marilla nu comentă nimic, ca și cum nici n-ar fi auzit-o.

– Palpează ușor și cu atenție și, dacă simți c-ar fi ceva rupt, renunță.

Desfăcu bandajul și îndepărtă atelele, scoțând la iveală masa de carne învinețită, umflată, cu sânge coagulat. Rufus procedă cu prudență, câștigându-i admirația: Marilla disprețuia bărbatii care făceau paradă de duritate și bravau în fața unei femei.

– Mai bine uită-te în altă parte; nu e o imagine prea plăcută. Am să încerc să trag puțin.

– Ba nu, mă voi uita; câștig experiență și nu se știe dacă nu pot fi de folos.

– Ești la fel de însetată de sânge ca și copiii. Acum...

Împinse, scoase un geamăt cumplit și-n secunda următoare se prăbuși de pe scaun, pe podea, ca o masă inertă.

Speriată, îl răsuci pe o parte, ca să-i elibereze brațul, apoi încercă să se liniștească și să-și adune gândurile. Leșinul îi fusese provocat de durerea cumplită, dar în curând avea să-și revină.

Brusc, îi veni o idee. Dar... să-nDRăznească s-o pună în aplicare? De fapt, același lucru încercase și el să facă. Îi luă mâna și palpă cu atenție: nimic nu indica o fractură. Însemna că, într-adevăr, se produsese doar o dislocare. Strânse din dinți, prinse

bine, trase puțin spre ea, apoi împinse înapoi; se auzi un pocnet caracteristic care anunța revenirea oaselor la locul lor. Abia atunci simți că i se face rău: dacă a cauzat un rău iremediabil, dacă se-ntâmplase ceva cu țesuturile sau mușchii din jurul rănii? Trebuia acum să-ncerce să-l readucă în simțiri, dar cum să-l ridice? Era foarte înalt și musculos. Dacă ar putea să-l sprijine de scaunelul din apropiere... Întinse o mână spre acesta, sprijinindu-i cu cealaltă capul care îi atârna inert și care căzu la pieptul ei. Cu un efort îngrozitor, reuși să-l ridice puțin, mișcare bruscă în urma căreia Rufus se trezi.

– Ce se-ntâmplă?

Marilla își slăbi puțin strânsoarea și-și întoarse fața spre el; erau la un centimetru unul de celălalt. Încet, încet, privirea i se limpezi și se umplu de mirare: pesemne uitase complet de ea, dar în câteva clipe deveni complet conștient.

– Dumnezeu! Până la urmă, tot am leșinat! Acum, trebuie luat totul de la început.

– Am împins eu oasele la loc; sper să fi făcut ceea ce trebuie.

Pesemne că încă nu era pe deplin conștient, pentru că mai stătea așa, cu capul rezemat de umărul ei, apoi închise ochii.

– Rufus, nu leșina din nou, cel puțin până te așez pe scaunul ăsta...

– Nu știu... e bine aici. Ce poate oferi un scaun comparativ cu tine? Vorbea încet, neclar.

– Of, Doamne! Acum delirează! Rufus! Ajută-mă! Mă auzi? Trebuie s-ajungi pe scaunul ăla ca să pot să-ți împing capul în jos, dacă mai leșini o dată. Hai, sus!

– Îngrozitor, mormăi el. De ce să mă-mpingi?

– Delirează... Rufus! Să știi c-am să te zgâlțâi, indiferent dacă îți place sau nu.

Se părea că tonul ei își făcuse efectul: Rufus deschise ochii, se sprijini pe mâna validă și cu ajutorul Marillei, se ridică pe scaun.

– Mi-am revenit, spuse el după câteva clipe. Chiar ai spus că mi-ai așezat oasele la loc, sau am visat?

– Da; s-a auzit un zgomot care pare să fi confirmat. Cum e? Nu, nu mișca mâna... să nu leșini din nou.

Prea târziu – deja făcuse câteva mișcări.

– Bravo! Ai reușit. Și acum doare, dar înainte era insuportabil.

Marilla îi mai făcu o cafea.

– Îți țin eu ceașca; s-ar putea ca reflexele să nu-ți funcționeze foarte bine și nu e cazul să scapi ceașca din mână și să te frigi. Bea.

– Da, doamnă profesoară, spuse Rufus, prinzând și el ceașca peste mâna ei și începând apoi să povestească fel de fel de întâmplări.

Marilla îl lăsa să vorbească, fiind convinsă că-i face bine și că astfel mai uită de durere. Îl instalează într-un fotoliu mai confortabil, punându-i o pernă sub braț și obligându-l să-și întindă picioarele pe un scaunel pe care-l văzuse în vestibul.

– Ești mai rea ca mama! Nu mi-aș fi închipuit că voi sta vreodată cu picioarele pe taburetul pe care numai bunica îl folosea în acest scop.

– Nu-nțeleg de ce s-a demodat acest obicei – e extrem de comod să stai așa. Poți să și dormi puțin; odihnit, vei face față mai ușor la ceea ce te așteaptă.

– Bine, dar vrei, te rog, să mă trezești peste o oră? Trebuie să semnalizez oamenilor mei.

– Bine. Voi verifica între timp să nu se fi infiltrat apă înăuntru. Rufus adormi înainte ca ea să iasă din cameră.

Nu pătrunsese apă decât într-un colț, în partea de jos a unei verande mici. Peretele nu era acoperit cu tapet acolo, ci doar cu vopsea, așa că paguba nu putea fi foarte mare. Puse un prosop ca să absoarbă apa, luă un hanorac din cuier și o lanternă și ieși. Observă imediat ce se-ntâmplase: grătarul în care apa trebuia să se scurgă fusese înfundat de frunzele pe care furtuna le îngrămădisese acolo ca pe un covor gros. Nu era nevoie să-l trezească pe Rufus; îndepărtă imediat frunzele și apa putu să se scurgă nestingherită, căzând din belșug peste picioarele ei. Intră în vârful picioarelor, își puse șosetele la uscat și se-ncălță cu o pereche de papuci, apoi, fix peste o oră, îl trezi.

– Umflătura s-a redus considerabil, ceea ce înseamnă că am procedat bine, anunță ea.

Rufus părea ușurat și foarte recunoscător.

– Perfect. Bandajează-mă din nou. Pe urmă, vă trebui să vii cu mine. Dincolo de grajduri este un turn, construit de primul Sinclair stabilit aici, de unde se poate vedea și Muntele Aspiring și lacul, în dreapta.

Echipată cu manta impermeabilă și cizme, Marilla îl urmă, la lumina lanternei, până la un grajd dinăuntrul căruia o scară ducea într-un turn.

– De asta au numit copiii Dealul Farului?

– Da. Jane i-a pus acest nume, închipuindu-se eroina din romanul cu același nume, tot așa cum Anne se vrea Anne din „Casa Verde”. Cred că ai citit cărțile. Sunt preferatele mele.

Marillei îi făcea plăcere să afle că și el citise cărțile lui L.M.Montgomery.

Când ajunseră în foișorul cu patru ferestre pătrate, unde o lampă electrică puternică atârna din tavanul cu boltă, Marilla avu ciudata impresie că mai văzuse undeva acel loc. Apoi, înțelese:

unul din desenele din cărțile pentru copii ale Elfredei îl reproducea exact. Și când se gândea că, în toți acești ani, crezuse că desenele erau pur imaginare... Biata Elfreda, posibil că ascunsese adânc în sufletul ei secretul.

— Fereastra aceea, de la care se vede lacul, dă și spre Drumul Canionului. Dacă e cineva la cabane, e regulă să se trimită un semnal de verificare înainte de a se face zi, pentru a se vedea dacă totul e-n regulă. Aceea e cabana numărul trei; vezi că au pus la fereastră un felinar de vânt, așteptându-se să iau legătura cu ei. Bănuiesc că nici ei n-au dormit prea mult; sunt paturi suprapuse și cel de deasupra este la mică distanță de acoperișul de tablă — îți dai seama ce zgomot infernal trebuie să fi făcut ploaia.

În timp ce-i explica, Rufus se urcă pe masa de sub lampă și, cu ajutorul Marillei, acoperi succesiv, cu o pânză, spectrul luminos, semnalizând că totul e în regulă și primind la rândul său, mesaje de același tip.

Marillei i se părea, deși primitiv, fascinant și eficient.

La aproximativ o jumătate de oră după ce se întoarseră acasă, întunericul începu să se risipească și ploaia încetă complet.

Capitolul 5

Spre surprinderea Marillei, zorii încercau să compenseze iadul stihilor nopții cu splendoarea unui peisaj calm și pastelat.

– Zăpada va începe să se topească, spuse Rufus privind pe fereastră. Până acum stătea bine prinsă de stânci, dar, după trosniturile pe care le-am auzit azi-noapte din direcția Canionului, este foarte posibil să înceapă ceva asemănător unei avalanșe.

– Crezi că ai pierdut multe vite?

– S-ar putea să avem ceva pierderi, dar nu ca în timpul căderilor masive de zăpadă. De obicei, animalele se adăpostesc și ploile torențiale nu le afectează foarte mult. Asta nu înseamnă că nu avem pagube în alte părți – slavă Domnului, va fi destul de reparat. Din fericire, mi-ai redat posibilitatea de a-mi putea folosi cât de cât mâna. De asemenea, e aproape un miracol că încă mai avem electricitate și mai funcționează liniile telefonice, dar oricând ne putem aștepta să se întrerupă din cauza inundațiilor. Dacă ar fi fost și rafale puternice de vânt, lucrul acesta s-ar fi

întâmpat deja. Voi telefona la Wanaka și poți suna și tu acasă să anunți că e posibil să nu ajungă nici un fel de corespondență timp de câteva zile. Presupun că, în maximum două zile, vom putea trece vadurile spre Șoseaua Matukituki, dar trebuie s-aștepti mecanicul să-ți repare mașina. Ar fi bine să vorbești cu ai tăi.

Marilla îngheță. Ce-ar putea spune dacă Rufus ar rămâne undeva de unde ar auzi-o?

Rufus anunță la Wanaka starea de lucruri de la Canionul Albastru, ceru informații despre alte zone afectate, apoi hotărî să trimită două telegrame: una domnișoarei St. John, cărea-i spunea că regretă, dar postul ei era deja ocupat și cealaltă, mai lungă, adresată surorii lui, prin care-i spunea să nu se îngrijoreze dacă aude știri despre o furtună neobișnuit de puternică.

– Acum merg să văd ce s-a-ntâmpat cu stăvilarul, spuse el întorcându-se spre Marilla. Nu vrei să dai telefon în acest timp? Și... nu suna cu taxă inversă; îți datorez onorariul pentru consultația de care m-ai scutit.

Marilla fugi imediat la telefon, ca să sune nu acasă, ci la Elfreda, pentru că ea trebuia să știe de complotul pus la cale și tot ea putea să-i explice și mamei sale.

Ce noroc, să obțină legătura atât de repede!

– Elfreda, nu vreau să vorbesc mult, ca să nu fiu auzită. Sunt la Canionul Albastru și, din cauza unei furtuni, suntem izolați de Wanaka. Cei de aici nu știu cine sunt. Să-ți explic în câteva cuvinte... Când termină, mai adăugă: Situația aceasta nu va mai dura mult, dar domnul Sinclair se așteaptă ca nici liniile telefonice să nu mai funcționeze; de fapt, el a sugerat să sun. Mama ar fi vrut să afle mai multe amănunte și mă tem că nu pot vorbi... Vreau să plec fără să se afle cine sunt și să nu-l mai văd

niciodată pe Rufus Sinclair. Ai grijă, să nu te-audă mătușile când vorbești cu mama. Spune-i să nu telefoneze aici sub nici un motiv; o sun eu după ce ajung la Wanaka.

– Ce distracție grozavă!

– Distracție? E un iad.

– Ei, ce părere ai de Canionul Albastru? Întrebă în continuare Elfreda, ca și când nici n-ar fi auzit.

– E o lume de basm, având ceva din puritatea începuturilor...
Ăă... uite, a venit și domnul Sinclair. Trebuie să-ți spun că sunt și trei copii minunați aici... Da, nu-ți face griji în privința mea. Plec imediat ce apele revin în matca lor. Ce-ai spus? Da? Ar fi posibil? Minunat! Da, stau câteva zile în Wanaka înainte de a pleca mai departe. Acum trebuie să închid. Pa!

– Bănuiesc că urmează micul dejun, i se adresează ea.

– Da. Uite, vin și copiii. Direct la baie cu voi!

– Mă gândeam să ies în curte să văd ce e de făcut, cât se poate de repede... Încercă Anthony să se eschiveze.

– Spălatul nu-ți ia decât jumătate din timpul pe care-l pierzi cu micul dejun și presupun că nici nu te gândești să sari peste acesta... După ce mâncăm, am nevoie de toți afară, inclusiv de domnișoara Sinjin.

– Sună cam ciudat să i te adresezi așa, din moment ce o pui la treabă, remarcă Anthony.

– Ai dreptate. Atunci... mai dă-mi, te rog, o cană cu ceai, Marilla din Casa Verde. Și spune-mi și tu pe nume, Rufus.

– N-aș putea să-ți spun Matthew, din moment ce trăim romanul? Doar acesta era numele fratelui Marillei.

Hohotele de râs ale copiilor o uimără.

– Chiar îl cheamă Matthew! Rufus Matthew! strigară ei în cor, arătând cu degetul spre el.

– Cu un păr ca al meu, mi se potrivește mai bine Rufus. Dar, mai bine să nu mai vorbvim despre această culoare...

– Marilla, ai frați? întrebă Anne. Nu s-au amuzat niciodată pe seama ta?

– Cum să nu! Am doi frați; mă strigau Morcoveață.

– Mai curând mie mi s-ar potrivi acest nume, nu ție, cu așa o nuanță frumoasă de arămiu.

– Exact cum e crupa unui cal de Hereford în bătaia soarelui, spuse Tony.

– O iau ca pe un compliment; caii de Hereford sunt preferații mei, râse Marilla. Și acum, la treabă.

Pământul era îmbibat cu apă, dar fiecare frunză din fiecare copac răspândea frumusețe în sclipiri de argint și de cristal. Chiar și stâncile păreau să strălucească, iar aerul era plin de susur de ape și cântece de păsări.

– Din fericire, există acest sistem natural de drenaj, altfel ar fi îngrozitor într-o astfel de situație, închiși aici, în vale.

– Cred că bărbatul Magnus, primul Sinclair care s-a stabilit aici, a știut foarte bine ce face. Sigur, am mai avut mici alunecări de teren după ploi torențiale, dar ar trebui să cadă un munte întreg pentru a bloca aceste guri de vărsare.

Munciră din greu toți cinci, făcură o pauză pentru cafea și biscuiți, apoi se-ntoarseră să continue, de data aceasta pe șoseaua spre Wanaka.

– E o viroagă, în spate, spuse Rufus. Aș vrea să văd dacă vitele de acolo, de sus, au pățit ceva. Se poate ajunge cu mașina până

în apropiere, dar e o porțiune pe care trebuie s-o parcurgem pe jos; va fi destul de greu, pentru că pământul e desfundat. Nimeni nu trebuie s-o ia singur înainte.

Marilla conduse mașina, îndrumată de Rufus.

– Viroaga Horo este următoarea; apa se varsă în Waihemo, nu în râul Albastru.

– Și ce-nseamnă Horo?

– „Alunecare de teren“; este singurul teren instabil de aici.

– Încă n-am văzut Râul Waihemo, spuse Marilla. Hemo... nu-nseamnă „care dispare“? Tocmai am început să învăț limba maori, ca mai târziu să pot s-o predau. Apa care dispare... se numește așa pentru că nu poate fi văzută din valea unde e ferma?

– Nu chiar, deși ar fi putut fi o explicație. Numele se referă la faptul că apa dispare în râu când se termină fluxul, Waihemo nu se varsă în Lacul Wanaka și nici în mare. Legenda spune că, acum mult timp în urmă, Waihemo a dispărut și lacul în care se varsă aproape secase; apoi, deodată, cursul de apă reapăru.

– Ai fost vreodată la lac?

– O singură dată, împreună cu tata și un grup de alpiniști. E foarte greu de ajuns, dar merită. E aproape o pădure primordială, neatinsă de mâna omului. Mi-am dorit mult să mai merg încă o dată, dar n-am avut niciodată timpul necesar. Tony, ajut-o pe Marilla. Eu nu pot, cu o singură mână validă. Panta e abruptă și alunecă. Ține-te de fucsii.

Într-adevăr, fucusii noduroase și puternice îi ajutară să parcurgă ultima porțiune. Fetele mergeau lângă unchiul lor, sprijinindu-l din când în când. Ei trei ajunseră primii pe platou și ceva în modul în care rămaseră acolo, împietriți, atrase atenția Marillei și a lui Tony. Când se alăturară și ei primului grup,

reacția lui Tony exprima aceeași surprindere ca și a celorlalți, pe care Marilla, văzând acele locuri pentru prima dată, nu o prea înțelegea.

– Dumnezeule! A dispărut! Nu numai Dealul Bastion, dar și râul; au dispărut cu totul, spuse Rufus încet.

Era alb la față și părea șocat. Privea spre nord, spre sud, spre est, căutând, evaluând, încercând să-nțeleagă acea enormitate petrecută care părea de neînțeles.

– Nu-mi place, spuse Anne, aproape tremurând. A fost întotdeauna aici; acum unde e?

– Tocmai asta e: unde e? Toată apa aceasta a coborât, măturând totul în cale. Asta cred c-am auzit, dar din cauza zgomotului ploii, nu mi-am dat bine seama că era vorba de o alunecare de teren.

– Cum putem afla unde a dispărut? întrebă Jane, cu obișnuitul ei simț practic.

Era firesc, de altfel: erau copii crescuți în aceste ținuturi sălbatice, obișnuiți cu stihile naturii, obișnuiți să se bazeze pe propriile lor forțe.

– Waihemo venea șerpuind de acolo, începu Rufus să explice Marillei, arătând în direcția respectivă, apoi o lua spre sud-vest, ocolea Dealul Bastion... numai că Dealul Bastion nu mai e acum. Un mod de a încerca să descoperim ce s-a întâmplat cu râul, este s-ascultăm. Anne, tu auzi cel mai bine. Dacă nu, va trebui să ne urcăm mai sus.

Ascultară toți încordați, dar Anne percepu o secundă sau două înaintea lor; se-ntoarse și arătă cu un deget mic, undeva în spate, acolo unde se afla Șoseaua Canionului Albastru, deși nu se vedea.

– Nu, nu e posibil, spuse Rufus. Poate ți se pare din cauza debitului crescut din Râul Albastru. Tăcu, ascultând în continuare, apoi încuviință din cap. S-ar putea să ai dreptate... E puțin mai la est decât Râul Albastru. Încet, băiete, continuă el, întinzând mâna ca să-l oprească pe Tony, gata s-o pornească în fugă. Doar nu e cazul să declanșăm o alunecare de teren, nu se știe dacă pământul s-a fixat. Trebuie să văd unde s-a dus toată această apă, ca apoi să raportez. Va fi îngrozitor lângă stâlpii de telefon, așa că e mai bine să rezolvăm cât mai repede. Veniți toți – e mai bine să vă am sub supraveghere. Dar când spun să vă opriți, vă opriți imediat, fără să mai faceți un singur pas. Ați înțeles?

Înțelegeau foarte bine, marcați de grozăvia situației.

– E aproape sigur că a luat-o spre Râul Albastru, nu-i așa, unchiule? Întrebă Tony.

– Da; există o speranță foarte slabă să fi ocolit prin viroaga Leap Frog, dar mă-ndoiesc.

– N-ar fi rezolvată problema dacă ar intra într-adevăr într-un alt râu? Adică, n-ar mai bloca drumul, spuse Marilla.

– Dacă în caz s-a întâmplat așa, înseamnă că a înghițit deja drumul.

Douzăci de minute mai târziu, ajunseră în punctul de unde se putea vedea; tăcuți și înspăimântați, se opriră și rămaseră nemișcați în fața spectacolului ce li se oferea; Waihemo se vedea ca o masă de apă învolburată și înspumată care rostogolea stânci și copaci, năvălind de acolo de unde cu o zi în urmă nu era decât un vad pe lângă care șoseaua șerpuia lin.

Marilla tăcea; nu era momentul ca o străină de acele locuri să-nceapă să comenteze. Era pur și simplu o catastrofă. Se-ntreba

dacă Rufus s-ar fi simțit mai bine dac-ar fi putut să-njure; așa, cu ei toți lângă el, se mulțumi să remarce liniștit:

– Cred că am elucidat misterul legendei. Tind să cred că acesta este cursul inițial al râului, apoi un cutremur trebuie să fi produs deviația spre sud și vest. Nu sunt geolog sau seismolog, dar am impresia că acum s-a stabilit definitiv acest curs. Nu e deloc bine: după vărsarea acestuia în Râul Albastru și, așadar, în Matukituki, vor fi multe inundații. Acum trebuie să ne-ntoarcem să-i anunțăm pe toți să se pregătească, înainte să se întrerupă legătura telefonică. Sigur, deja trebuie să se fi produs unele pagube, dar inginerii trebuie avertizați în legătură cu volumul de apă care urmează să intre în Matukituki și în cele din urmă, în lac.

Se-ntoarseră cât putură mai repede și Rufus chiar o lăudă pe Marilla care, „deși nu se pricepea la motoare, conducea bine“.

Rufus luă legătura cu toți cei cu care consideră că era necesar și, după expresia feței lui, se vedea că situația e deosebit de gravă.

– E afectată și Zona Motatapu și podul de acolo a fost distrus, la fel și podul peste Matukituki. Asta înseamnă că ferma de la Wanaka de vest a rămas izolată. Ce șoc trebuie să fi avut dimineață, când n-au mai văzut podul! Ah, ne trebuie o cafea bună, care să ne remonteze. Nu pot decât să mulțumesc cerului că mi-ai îndreptat degetul. Copii, fiți atenți, trebuie acum să ne descurcăm singuri. Trebuie să fiți ascultători și să nu riscați – n-aveam nevoie de accidente. Mă bucur că tatăl vostru a făcut criza de peritonită acolo – ce-ar fi fost să se fi întâmplat aici, după ce drumurile au devenit impracticabile... Înainte de a ne bea cafeaua, sună și tu acasă, Marilla și spune-le că nu se știe cât va trebui să rămâi aici.

De data aceasta, Marilla telefonă de față cu toți și, din fericire, răspunse tot Elfreda, căreia nu i se adresa pe nume, pentru a nu atrage atenția.

– Bine, Marilla, o asigură aceasta după ce-i ascultă povestea, îi voi anunța. Ce aventură minunată! Aș da pe loc zece ani din viață să fiu în locul tău. Nu-ți face griji. Ce amuzant să te afli acolo incognito! Ce noroc au unii... Știu foarte bine unde și alături de cine ești.

– Cum adică, alături de cine? izbucni Marilla, imprudentă.

– Când am fost eu acolo, Rufus era un drăcușor de băiat roșcat și frumos, încrezător în sine. Acolo, copiii sunt crescuți dur. Să sperăm că va dura luni de zile până vor construi un pod. Te vei distra grozav, Rilla. La revedere.

Marilla rămase câteva clipe privind în gol, înainte de a pune receptorul în furcă. Patru perechi de ochi o priveau ca și cum s-ar fi așteptat la o explicație din partea ei.

– Din fericire, am o familie curajoasă și optimistă, găsi ea în cele din urmă puterea să spună. Mama face puțin caz, apoi se calmează. Cât despre verișoara tatălui, mi-a spus că mă voi distra grozav și că-mi pot face și meseria.

– Înseamnă că nu vom duce lipsă de nimic..., comentă Jane fără nici un entuziasm.

– Categorie, nu! interveni și unchiul ei. Nici nu vă dați seama cât sunteți de norocoși, copii; ați fi putut rămâne foarte în urmă cu lecțiile.

– Norocoși! Mie mi s-ar părea mai potrivit un alt cuvânt, comentă Tony ironic.

O mână mică și subțire se strecură în mâna Marillei: mânăuța Annei.

– Eu mă bucur că ești aici. Nu-mi prea place să fie numai bărbați aici.

Și eu, i se alătură Jane. Cred că din cauza gătitului. Mama a avut grijă ca fiecare dintre noi, chiar și Tony, să știe să gătească strictul necesar, dar până acum era tot timpul alături; se simte întotdeauna nevoia unui sfat... cât să ții ceva în cuptor ca să nu se ardă, sau să fie nefăcut sau să vină Tony să întrebe intrigat „Ce s-a întâmplat cu asta?” după ce te chinui atât. Bărbații...

– Ai uitat ceva, completă Marilla izbucnind în râs. Și pentru mine, asta e cel mai complicat lucru: să-i aduci pe bărbați la masă. Tata, de exemplu, e culmea în această privință. Îl auzi spunând îngrijorat: „Sper că nu ați uitat că trebuie să fiu la biserică mai devreme în seara aceasta. „Alergăm toate desperate să așezăm masa și, când totul e gata, ia-l de unde nu e! Ori îl găsim în birou, adâncit în lectura unei cărți, ori strigă „Începeți fără mine“, sau vorbește la telefon cu organistul.

– Și tatăl tău e preot? Se pare că în ultimul timp avem de-a face numai cu fete de preoți.

Marilla se-ngrozi; trebuia să fie mult mai atentă de acum încolo. Acum urma s-o întrebe: „Ah, și ești tot din Wellington; nu cumva cunoști această familie, St.John?“ Din fericire, Rufus era el însuși prea preocupat să iasă din încurcătură pentru a-i mai pune vreo întrebare.

– Cum adică, unchiule Rufe? Ce altă fiică de preot mai cunoaștem în afară de cea a preotului de aici și care e de vârsta mea? observă Jane.

Rufus inventă o poveste nu prea verosimilă, despre cum fusese el în Wanaka la un prieten, cu o săptămână în urmă și

întâlnise trei fiice de preot care călătoreau împreună. Marilla îl scoase din încurcătură trimitând copiii s-aducă ouă și costiță pentru a pregăti rapid prânzul.

– Trebuie să fii prudent, spuse Rufus când rămaseră doar ei doi. Nu vreau să mă cert cu copiii pe această temă. Îi voi spune Diane când voi considera de cuviință. Imaginează-ți ce-ar ieși să știe că am zădărnicit venirea acelei individe! Nici n-ar intra bine Di și Don și ei le-ar și spune... cu toate că nu știu când va veni acel moment când se vor putea întoarce... Și, pe deasupra, copiii s-ar și amuza copios la ideea că unchiul lor cel dur e speriat de un plan de căsătorie.

– Asta nu-nseamnă să generalizezi; nu toate femeile sunt ca ea, la vânătoare de soți.

– Scuză-mă, cred c-am fost nepoliticos; nu vreau să par îngâmfat, ca și cum aș fi un fel de premiu.

– Pe deasupra, ești și demodat. Acum un secol, căsătoria poate să fi fost singura alternativă pentru o femeie, dar acum nu mai e cazul. Femeile s-au emancipat, oricât de ciudat ți s-ar părea. Dacă nu vrem, nu ne căsătorim, iar dacă o facem, ne putem continua cariera. Pentru că ai auzit de-o biată individă care-și dorește să se căsătorească și să trăiască undeva la poalele munților, nu trebuie să-ți imaginezi că sunt multe atât de desperate încât să fie dispuse să riște cu un individ văzut pentru prima dată.

– Chiar te-ai înfuriat! spuse el amuzat. Crezi că această Eleanor St. John a aruncat o umbră asupra tuturor femeilor, iar despre mine, că sunt un înfumurat. Liniștește-te. Sunt perfect conștient că, dacă acel model de virtute ar fi venit aici, ar fi fost total dezamăgită: nu am figură de erou înalt, brunet și frumos.

Trebuie să se-nterupă când copiii intrară – dezbătând furtunos problema singurelor două tarte cu caramel rămase și a norocoșilor cărora acestea le vor reveni.

– Asta se rezolvă ușor, spuse Rufus. Le vom mânca eu și Marilla. Și nu vă mai contraziceți atât – asta încetinește ritmul lucrului. După prânz, am nevoie de ajutorul tuturor. Vreau să examinăm toate canalele de scurgere de pe deal. Știți foarte bine ce pagube se pot produce dacă unele din acestea sunt înfundate.

După ce mâncară, Marilla strânse paturile, cerându-și oarecum scuze pentru o preocupare atât de minoră într-o astfel de situație, când oricum era exclus să vină vreun oaspete, și făcu rapid o supă de legume cu carne de oaie cu care să-i întâmpine, aburind, la venire.

Sarcina lor era destul de dificilă: în regiunea aceea, fiecare canal de scurgere blocat sau curs de apă putea fi o sursă de pericol sau neplăcere. Într-o viroagă, găsiră niște oi izolate pe o insulă – o limbă de pământ apărută peste noapte. Accesul era blocat de bolovani și trunchiuri de copaci aduse de ape și care formau un baraj de neclintit.

– Dacă nu mai plouă la noapte, nu vor păți nimic, spuse Rufus, dar cum au anunțat la buletinul meteo, nu ne putem baza pe asta. Prima ploaie va dezlănțui un torent care va duce cu sine insula cu tot cu oi. Ah, dacă ar fi aici oamenii mei...

– Cu puțină dinamită s-ar rezolva totul, glumi Tony.

– Vezi trunchiul acela fixat în pământ și ieșit în afară? Dacă am putea realiza un contrabalans, prin ridicare, ar putea disloca orice bolovan și ar elibera insula.

– Ar trebui să-ncercăm să tragem toți deodată de el.

– Prea riscant; ceilalți bolovani s-ar putea rostogoli peste noi. Vom încerca însă altceva: du-te în șopronul de scule și adu

frânghiile agățate în stânga ușii – are un inel și un cârlig metalic. O vom prinde în jurul trunchiului și vom încerca să ridicăm.

Până la venirea lui Tony, ceilalți curățară zona de tot ce ajută la menținerea bolovanilor fixați în pământ. Rufus nu-i cruța de muncă, dar era foarte prudent cu ei.

Când Tony aduse frânghia, Rufus știu foarte bine ce are de făcut. Era ca și cum s-ar fi deschis un stăvilă. Acționând ca o pârghie, trunchiul asupra căruia apăsau cu toată forța degajă bolovanul cel mai mare care îi antrenă și pe ceilalți în rostogolire. După aproximativ un sfert de oră, din partea aceea a insulei apa abia mai picura, deși vizavi încă mai curgea șuvoi, iar Rufus și Tony conduceau oile spre zona cu apă puțin adâncă, peste care puteau sări.

Meritau o pauză: se așezară pe un trunchi căzut ca să-și mănânce sandvișurile și să-și bea cafeaua pe care termosul o păstrase fierbinte. Rufus aruncă o privire spre Marilla, pe fața căreia se reflecta bucuria de a fi în mijlocul acelei naturi atât de frumoase, chiar și în mijlocul unei catastrofe. Muntele din zare închidea în el taina atâtor visuri, încât Marilla era convinsă că inima Elfredei va fi mereu legată de aceste locuri și de un bărbat pe care trebuie să-l fi cunoscut aici.

– Te bucuri de fiecare clipă petrecută aici, remarcă el.

– Știu că tot ce s-a întâmplat aici e pur și simplu o catastrofă cu urmări îngrozitoare, dar... făcu un gest vag cu mâna spre peisajul ce-l înconjură, ca o confirmare a faptului că nu putea să nu recunoască acea frumusețe mai presus de orice cuvinte.

– Știu, confirmă el surprinzător. Câteodată ne revoltăm împotriva cruzimii naturii, spunem că nu-nțelegem de ce

strămoșii noștri au ales să se stabilească aici, dar cred că nici unul din noi n-ar suporta gândul de a pleca în altă parte.

Reluară lucrul într-o altă viroagă; de data aceasta, era mai ușor. Rămaseră însă împietriți, privind spre munte, de unde venea un zgomot de voci. Nu-nțelegeau cine putea fi; chiar dacă s-ar fi întors oamenii lui Rufus, tot n-aveau cum să vină dinspre est.

În clipa următoare, apărură patru siluete pe poteca de munte. Oamenii arătau aproape epuizați, dar scoaseră un strigăt nebun de bucurie când îi văzură. Erau doi bărbați tineri, puțin trecuți de douăzeci de ani, unul mai matur, probabil în jur de treizeci de ani și un bărbat uscățiv și înalt ce părea mai în vârstă decât ceilalți. Duceau cu ei rucsacuri ușoare, dar arătau de parcă stăteau să se prăbușească de oboseală dintr-o clipă în alta.

– Alpiniștii nu vin niciodată din direcția asta, gândi Rufus cu voce tare, pornind cu grupul lor în întâmpinarea lor. Nu par uzi, deși trebuie să fi traversat râul Waillemo. Sper să nu fie supraviețuitori ai unui accident de elicopter. Să fi fost vreo misiune de căutare a unui dispărut? Ar fi trebuit s-ascult știrile. Oricum, vom afla în curând.

Porniră spre ei. Pe alocuri, câte un pâlcc de copaci sau o stâncă îi ascundea unii de ceilalți, dar poteca ducea spre platoul unde aveau să se-ntâlnească. Ajungând acolo, se opriră, așteptând ca necunoscuții să coboare ultimii metri spre ei.

Când aceștia se apropiară și mai mult, Marilla rămase ținută locului, ca sub efectul unui șoc. Unul din bărbații era chiar fratele ei vitreg, Guy. Dacă pentru acei indivizi extenuați după cine știe câte ore de mers pe jos, uzi, cărora le era clar foame și frig, întâlnirea aceasta reprezenta un moment de ușurare. Marilla trăi pentru câteva clipe groaza de a fi demascată.

Lui Guy îi fură necesare câteva secunde în plus pentru a-și da seama că se afla în față în față chiar cu sora lui. Se gândi mai întâi cu groază că înnebunise, apoi că trebuie să fie vreo sosie; când îi văzu însă expresia feței, nu mai avu nici o îndoială și o strigă pe nume.

– Guy... credeam că ești în Anglia!

Într-o inspirație de moment, venită parcă din desperare, Marilla i se aruncă în brațe și, în timp ce el o săruta, îi șopti cât putu de repede:

– Nu spune cine sunt. Ei știi că mă numesc Sinjin.

– Ce naiba pui la cale? întrebă el încet, îmbrățișând-o în continuare, apoi vorbi cu voce tare, deși ceilalți nu prea erau atenți, ocupați fiind cu prezentările și explicațiile. Mi s-a spus că ești în vacanță la Wanaka. Am avut norocul de a veni acasă mai repede decât credeam și m-am gândit să fac o surpriză părinților. I-am rugat să nu-ți spună nimic, dar, cum urma să-l însoțesc pe șeful departamentului meu pentru efectuarea unui studiu de conservare, am fost sigur că te voi întâlni undeva. Dacă nu, aș fi telefonat părinților tăi înainte de a continua călătoria spre sud, ca să-mi spună unde te mai pot găsi.

– E un prieten din Wellington, care tocmai s-a întors din Marea Britanie unde a stat trei ani; Guy Stewart, îl prezintă ea lui Rufus. Dar cum ați ajuns aici?

Bărbatul înalt și uscățiv părea să fie purtătorul de cuvânt.

– Cunoșteam zona aceasta de mult timp. De fapt, am și lucrat aici cândva. Ți amintești de mine, Rufus? Erăi doar un copil. Continuă, fără să mai aștepte răspuns. I-am dus la Defileul Goldpan, în spatele fermei lui Fergusson. Ne-am lăsat mașina acasă la ei și ne-am dus la cabană, deasupra cascadei. Apoi a

început furtuna. N-am fost deloc îngrijorat; mă gândeam că vor fi doar niște alunecări de teren. În timpul furtunii însă, parte din coasta dealului a rămas complet dezgolită. Ar fi fost riscant să-ncercăm să coborâm. M-am gândit că putem ocoli și ajunge pe cealaltă parte, dar acolo am dat de un râu care nu mai existase până acum. Încă nu m-am lămurit ce s-a întâmplat. Sunt sigur că se varsă în Motatapu. Singura speranță era s-ajungem până aici. Știam că ne va lua până la căderea nopții, pentru că trebuia să-nconjurăm Waihemo până la podul acela mic, dar... spuneți-mi, am înnebunit, sau ați schimbat voi cursul râului, deși nu-mi dau seama cum ați fi putut s-o faceți! Albia era practic uscată.

– S-a întâmplat azi-noapte, îi lămuri Rufus. Râul care dispare despre care povestește legenda chiar a dispărut, provocând un dezastru și mai mare: s-a unit cu Râul Albastru și a acoperit șoseaua. Ah, acum îmi amintesc; ești Steve Ronaldson, dar când ne-am cunoscut erai mult mai tânăr.

– Și tu la fel... cam ca acest băiat. E fiul tău, Rufe?

– Nu, nepotul meu; fiul lui Di. Mă bucur mult să te văd. Noroc că ai cunoscut zona.

– Ei sunt Lindsay McDiannid și Boyd Fellowes, asistenții mei. S-au descurcat mai bine decât mine și Guy. Cred că noi doi am lipsit cam mult din Noua Zeelandă, deși și în Anglia am explorat regiuni dificile. Pesemne că încheieturile mele vor scârțâi ca niște balamale ruginite în seara asta. Doamne, ce fericit sunt să văd semne ale lumii civilizate!

Imediat, oaspeții fură duși la fermă, în paradisul cald al bucătăriei unde îi aștepta supa aburindă. Marilla îi servi, încă evitând privirile mirate ale lui Guy.

– Încă mai funcționează telefonul, spuse Rufus. Voi anunța Wanaka și apoi la casa Fergusson că sunteți aici, altfel aceștia din urmă vor trimite oameni în căutarea voastră. Apoi, voi mânca și eu o supă.

Discutară despre furtună, consecințele acesteia, posibilele urmări asupra văii, întâmplarea ciudată că Stephen Ronaldson lucrase acolo cu mult timp în urmă.

– Am venit aici să văd acest ținut, explică Marilla când găsi momentul potrivit; mi s-a defectat mașina, așa că am rămas noaptea trecută. Cel puțin, bine că pot fi de folos: mama copiilor este în Auckland, unde soțul ei a fost internat de urgență, astfel încât Rufus Sinclair și copiii sunt singuri. Toți oamenii de la fermă sunt la cabană, sus pe munte. O adevărată aventură, nu-i așa?

– Din ceea ce mi-a spus mama ta, nu e singura în ultima vreme. N-am fost aici să am grijă de tine și... când pisica nu-i acasă...

Oh, Doamne, când Guy era într-o astfel de dispoziție putea în orice moment exagera cu gluma.

– M-am gândit să mă bucur de o vacanță mai lungă înainte de a începe din nou cursurile!

– Intenționai să te-ntorci înainte de venirea mea acasă? Știu că am venit cu cinci săptămâni înainte de data la care trebuia... dar am vrut să vă fac o surpriză. Și tocmai tu să fii plecată! Aveam atât de multe să-ți spun și să-ți arăt. Nu puteam să-ți descriu peisajul în scrisori; ți-am adus niște diapozitive grozave.

– Ce să fac, de unde era să știu? Se-ntâmplă uneori să nu nimerești când vrei să faci o surpriză, spuse ea râzând.

Cuvintele lui Guy păreau mai degrabă ale unui iubit dezamăgit, decât ale unui frate. Marilla observă o privire schimbată între Jane și Anne – o privire pur feminină și speculativă. Își dădu seama de ce gândeau. Apoi, o văzu pe Jane încruntându-se, dar nu-nțelegea de ce.

– Am mâncat de multe ori aici, în această bucătărie, își aminti Stephen privind de jur-împrejur, plin de afecțiune. De aici a și început interesul meu pentru conservarea mediului. Le datorez mult tatălui și bunicului tău, Rufus. Aveau o perspectivă extrem de realistă asupra lucrurilor: vroiau să păstreze pe cât posibil această frumusețe neîntinată pentru posteritate, dar, în același timp, erau conștienți că trebuie făcute anumite sacrificii pentru asigurarea industriei și confortului locuinței. Prima lecție pe care mi-au dat-o a fost când, deși aveau dreptul la proprietate totală asupra Canionului Albastru, au permis accesul cluburilor de excursioniști pe drumurile lor private. Imaginația mea a prins imediat aripi. La puțin timp după ce am plecat de aici, am mers în Scoția și am început să studiez acest domeniu. Nu mi-aș fi imaginat niciodată că voi fi angajat în cadrul ministerului pe post de consultant.

Marillei îi plăcea enorm acest om cu ochii săi luminoși în jurul cărora apăreau o mulțime de riduri fine când râdea, cu accentul său scoțian căpătat în anii petrecuți acolo și, mai presus de orice, o impresiona modestia lui.

– Un MacDonnell trebuie întotdeauna să iasă în evidență, spuse ea zâmbind.

– Așa este, dar... Păru extrem de surprins. Puțini știu, mai ales cei de vârsta ta, că Ronaldson-ii aparțin clanului MacDonnell.

– Asta pentru că, întâmplător, și mama este o MacDonnell, dar din ramura Glengarry.

– Da, da... Foarte mulți din ramura aceea au emigrat în Noua Zeelandă când cel de-al unsprezecelea șef al lor a vândut pământurile. Am cercetat puțin când am fost acolo. M-a ajutat și Guy; și mama lui este o MacDonnel, după cum cred că știi.

– Așa s-au și cunoscut familiile noastre, interveni Guy, inventând o explicație plauzibilă pentru ceea ce, altfel, ar fi putut părea destul de ciudat. Amândouă familiile aveau strămoși MacDonnell; s-au cunoscut chiar înainte de nașterea Marillei. Mi-o amintesc când era în cărucior, cu suzeta în gură.

– Guy! Mama nu mi-ar fi dat suzetă pentru nimic în lume. Încă de pe atunci era considerată neigienică. Invenzezi!

Toți râseră.

– În orice caz, după halul în care arăta ca bebeluș, n-ai fi zis niciodată că va deveni frumusețea de față de acum, cu părul ca de foc, asemeni Reginei scoțienilor, Mary.

– Acesta e dezavantajul când cineva te cunoaște de când erai copil. Dar nici tu nu erai un Adonis. Nu-mi amintesc să te fi văzut vreodată fără julituri pe nas și genunchi.

Acum însă, Guy era un bărbat frumos: brunet, cu ochi căprui, asemenea mamei lor, cu trăsături ce-i confereau prestanță. Ea semăna perfect cu tatăl ei, așa că nici o asemănare nu-i putea trăda.

Situația însă devenise extrem de neplăcută, complicându-se în acest mod neașteptat. Și totuși, nu putea spune adevărul, mai ales de față cu oaspeții, printre care și șeful lui Guy. Apoi... Rufus n-avea în nici un caz nevoie de o astfel de dezvăluire tocmai atunci, când și așa era împovărat cu atâtea griji și fără nici o putere de acțiune. Îl admira în sinea ei pentru curajul cu care înfrunta totul și înțelepciunea cu care aștepta ceea ce nu putea fi schimbat: forța de a rămâne calm și neclintit în mijlocul furtunii, așa cum predicase chiar tatăl ei cu o lună în urmă.

Capitolul 6

Stephen Ronaldson re trăia trecutul evocându-l cu o imensă bucurie. Aproape că părea recunoscător furtunii care-l aruncase la țărml acelor amintiri.

– Sper că ai fi venit oricum, spuse Rufus.

– Sigur; după ce am plecat de la familia Fergusson, am fi venit aici pe Șoseaua Canionului. Nădăjduiam să le văd și pe Sholto și Isobel.

– Le va părea extrem de rău. Îmi amintesc că intenționau, printre altele, să încerce să te găsească. Știau cu ce te ocupi pentru că primiseră o carte poștală de la tine la puțin timp după ce-ai plecat. Erau convinse că te-ai căsătorit. Așa e?

– Nu, tot nu m-am însurat. Nu mă număr printre cei norocoși.

– E plăcut să auzi un astfel de punct de vedere, spuse Marilla zâmbind malițios. Uite, de exemplu, Rufus e convins că femeile nu fac nimic altceva decât să vâneze soți.

– Dacă ai sta aici mai mult timp și drumul ar fi practicabil s-ar convinge că, în cazul tău, tu ești cea vânată, spuse Guy.

Mama ta se plângea că s-a săturat de atâția pretendenți. Se pare că și tu... Ei, acum m-am întors și-i voi ține la distanță.

– Vorbești de parc-aș fi femeia fatală. De fapt, toată această discuție despre căsătorie mă cam plictisește. Mai sunt și alte lucruri care mă interesează mult mai mult.

– Ciudat: ești o foarte bună gospodină și viața de familie pare să-ți placă mult, remarcă Rufus cu o tentă de sarcasm.

– Îmi place mult viața de familie, mai ales alături de părinții mei și nu neapărat gravitând în jurul unui soț. Povestește-mi, domnule Ronaldson, ai găsit în Scoția locuri legate de istoria familiei?

– Ah, o mulțime, domnișoară Sinjin.

– Spune-mi Marilla; nu are rost să ne formalizăm.

– Îmi face mare plăcere, mai ales că numele e grozav de potrivit pentru locul acesta plin de atmosfera romanelor lui Montgomery. Ți-au arătat tot?

– Nu, nu a fost timp pentru așa ceva, dar presupun că există și o Vale a Curcubeului, la fel ca în carte.

– Sigur. Rufus, mai aveți clopoței agățați în plopul acela înalt, pentru ca asemănarea să fie perfectă?

– Da, numai că, atunci când clopoței ruginesc, îi înlocuim. Totul este aproape așa cum știi.

– Ce bine... Aș vrea să vin și eu mâine cu voi pe deal. Cred că vă prinde bine un ajutor.

– Categorie. Acum, să deschidem televizorul să urmărim știrile.

Toate problemele personale păreau să se estompeze în fața imaginilor din zonele calamitate. Aproape toată Valea râului Matukituki fusese inundată din cauza cantității imense de apă

provenite din vărsarea râului Waihemo ce-și deviase cursul. Ferma West Wanaka era complet izolată, cu excepția accesului la lac.

– Lacul în care a venit o dată să pescuiască Regina mamă, spuse Jane. Ce palpitant ar fi fost să fi venit și acum și să fi rămas blocată aici, iar noi, desigur, izolați împreună cu un membru al familiei regale.

– Cu unul din prinți, spuse Anne visătoare. Ah, ce poveste s-ar putea scrie! Nici nu termină bine de vorbit, că se și duse să aducă un carnet.

– Of, uitați-vă la ea! spuse Tony, disprețuitor. Acum o să scrie o poveste pe această temă, ea fiind, bineînțeles, eroina principală de care prințul urmează să se îndrăgostească.

– Se vede că nu ești scriitor, Tony; ești total lipsit de imaginație. Și... nu sunt atât de naivă încât să mă văd pe tronul Angliei. O am pe Johanna, eroina de vârsta mea. Trebuie doar să mă hotărâsc asupra membrului din familia regală.

– Anne, nu implica familia regală în povestea ta, o sfătuiește Rufus. Uite, Steve, păcat că nu ai fost ridicat la rangul de cavaler. „Sir Stephen“ ar suna foarte bine.

– Nu prea; și formulele de adresare n-ar mai fi același. În plus, domnul Ronaldson este prea în vârstă pentru a mai fi erou.

– Categorie. Cei patruzeci și cinci de ani ai mei mă exclud fără drept de apel. Dar, Anne, nu te-ai mulțumi cu un guvernator general? Eventual cu un aghiotant tânăr și îndrăzneț, moștenitor al unui ducat... Și apoi, de ce te cramponezi de formulele de adresare ceremonioase, pentru că și așa nu s-ar folosi decât prima dată; gândește-te că, în condiții de totală izolare, distinsul personaj va fi inevitabil rugat să ajute la diverse treburi, și atunci, automat, va fi strigat pe nume – Bill sau Jake, sau cine știe cum.

– N-ar mai conta, dar măcar la început să pot folosi din plin aceste formule. Marilla ar putea fi eroina cu povestea venirii ei aici chiar așa cum s-a întâmplat în realitate.

– Nu, nu, nu mă amestecați în poveste. De altfel, prinții sau ducii tăi trebuie să fie prea tineri pentru mine; am douăzeci și opt de ani.

– Nu se poate! se miră Rufus. Credeam că ești mult mai tânără.

– Ar trebui să mă vezi la clasă! Mă comport ca un balaur bătrân. Oricum, nu cred că merge, Anne, chiar și dacă n-ar fi problema vârstei – e vorba de sânge albastru.

– Asta n-ar fi un obstacol. Ai putea călători sub un nume fals... Ai fi crescută la un castel din Scoția; familia ta e atât de bogată, încât tu ai plecat în Noua Zeelandă pentru a fi sigură că, atunci când un bărbat spune că te iubește nu este indiferent de averea ta. Când îți dai seama că ducele vrea să se însoare cu tine, abia atunci îți dezvălui identitatea.

O clipă, Guy o privi în ochi pe Marilla, apoi se uită în altă parte.

– Gata, am terminat de notat, continuă Anne. Se știe că orice scriitor trebuie să-și noteze ideile imediat cum se simte inspirat. Voi scrie povestea propriu-zisă pe baza notațiilor mâine dimineată.

– Mâine dimineată vei fi în sala de curs. Ați pierdut deja mult timp. Acum, ne-au venit încă patru ajutoare, așa că vă voi da temele și poate că Marilla va vrea să vă verifice. E ultimul trimestru și nu mai aveți când să recuperați materia. Sper că vă veți descurca onorabil! Marilla nu va avea prea mult timp pentru voi. Marilla, te vom ajuta toți, dar nu te complica: gătește cât se

poate de simplu și servește fără pretenții. N-aș vrea să sacrific animalele; prefer să se consume tot ce avem în congelator. Nu știu cât timp vom mai avea curent electric.

– Continuă să scrii, micuț, spuse Stephen luând-o pe Anne pe genunchi. Să nu-ți pese, indiferent cine te tachinează. Fiecare scriitor trebuie să înceapă de jos și începutul e întotdeauna greu. Așa cum ai spus și tu, e neapărat să-ți notezi fiecare idee, imediat ce apare.

– Așa mi-a spus și bunica. Mai demult, a fost aici o fată care era scriitoare. Era talentată și la desen și făcea schițe cu animale, frunze, păsări, copaci, tot ce-i plăcea. Pentru mine, însă, desenează Jane și Tony, când e dispus. Avem toate cărțile scrise de ea.

Marilla știa deja despre cine era vorba, cu mult înainte ca Stephen să întrebe în mod inevitabil „Cine?”

– Frederica Moorcroft. Mă duc s-aduc câteva să le vedeți, se oferi Jane imediat.

„Frederica” venea de la Elfreda, iar Moorcroft era cel de-al doilea nume de familie. Când începuse să scrie, Elfreda fusese atât de speriată că mătușile nu vor fi de acord, încât făcuse totul pe ascuns, dând pentru primirea corespondenței adresa de la biroul unde lucra ca dactilografă. Abia mai târziu, când mătușa Myrtle lăudase una din cărți pe care o citise în urma cronicii bune ce i se făcuse într-o revistă de literatură, avusese curajul să mărturisească.

Când Marilla se aplecă și ea asupra cărții, își dădu seama de ce profilul lui Rufus i se părea atât de cunoscut. Nu numai Canionul Albastru fusese desenat, ci și cei trei copii – Rufus,

Diana și Kathleen – protagoniștii aventurilor purtând, bineînțeles, alte nume. Ciudat: Elfreda nu-i dezvăluise niciodată sursa inspirației sale.

Ridicându-și privirea, îl observă pe Rufus care părea s-aștepte nerăbdător comentariul lui Stephen. Asta-nsemna că Rufus o cunoștea pe Frederica Moorcroft. Da, era foarte probabil... Și atunci... aștepta ca Stephen să-și amintească? Dar cum să-și amintească de ea dintre toate studentele care lucraseră acolo în vacanțe?

– Ce bine sunt executate! comentă Stephen în sfârșit.

Răsfoi în continuare, până când ajunse la coperta din spate, în interior, acolo unde era întotdeauna câte un desen interesant. Acum era o salcie plângătoare care-și apleca ramurile deasupra apei, ca într-o mângâiere, iar sub imagine era scris „Locul unde visele se împlinesc“.

– Tare mult mi-aș fi dorit s-o cunosc pe Frederica, spuse Jane.

– Eu am cunoscut-o, zise Stephen încet. Asta s-a-ntâmplat în ultima vară când am fost aici. N-am știut că a reușit să publice. Era foarte timidă, deși atât de talentată. Numele ei era altul.

– Da, Elfreda Grant; ne-a spus mama. Era o perioadă grea și cineva din Wanaka a adus-o aici, iar ea s-a oferit să ne ajute. Și mama spunea că era timidă și nu vroia să i se afle adevăratul nume. Când i-a descoperit cărțile, mama a luat legătura cu ea prin editură. Dar nimeni de aici nu-i va trăda secretul, nu-i așa?

– Nu-ți face griji în privința mea; doar am spus c-am cunoscut-o. Poate că acum nici nu mai contează pentru ea.

– Într-adevăr, acum nu-i mai pasă, se auzi vocea lui Guy. O cunosc bine. A fost crescută de două mătuși îngrozitoare și nu a vrut să le spună nimic până nu a fost sigură de succes.

– O cunoști și nu mi-ai spus niciodată nimic? Stephen părea extrem de surprins.

– De ce să-ți fi spus? Întrebă Guy, la fel de surprins. N-am discutat niciodată despre literatura pentru copii!

– Da, ai dreptate... Văd aici o dedicație: „Pentru Kit și Fiona“; presupun că sunt copiii ei.

– Nu, nu s-a căsătorit. Nu-nțeleg de ce. Încă mai are grijă de mătușile acelea. Mama le cunoaște foarte bine.

– Și eu o cunosc, interveni Marilla, de teamă că, altfel, Guy ar putea-o da de gol. Mi se păreau cunoscute aceste locuri, dar am fost prea ocupată ca să fac legătura.

– Copii, imediat după știri, trebuie să mergeți la culcare, spuse Rufus. Marilla, poți veni cu mine la Turnul cu far, ca să trimitem oamenilor noi semnale. Aseară te-ai descurcat foarte bine. De fapt... de dimineață, fiindcă se-ntâmpla chiar înainte de ivirea zorilor.

Rufus îi dădu Marillei o jachetă groasă și plecară. Traversau un pod arcuit peste un braț scurt de râu când Rufus, care o sprijinea ușor de braț, o opri și începu să asculte cu atenție, aproape ținându-și respirația.

– Mă așteptam ca apele să se fi liniștit de acum. Se pare însă că încă nu putem estima pagubele și nici cât timp vom fi izolați. Te afectează mult, Marilla?

– Nu, ți-am spus că nu are prea mare importanță. Momentan nu lucrez nicăieri, așa că nu-mi încurcă planurile cu nimic.

Mai mult simți decât văzu că răspunsul ei nu-l satisfăcuse pe deplin. Lumina lunii desena pe figura lui linii și unghiuri care o făceau greu de interpretat.

– Probabil că venirea lui Stewart a făcut ca situația să fie mai ușor de suportat pentru tine.

– Da, mă bucur că e și el aici. Cu cât sunt mai mulți, cu atât ajutorul e mai mare, iar el are experiența multor vacanțe petrecute în locuri la fel de izolate ca acesta. În nici un caz nu e un orășean nepriceput.

– În nici un caz nu-l criticam pe Guy. Am înțeles din discuția lor despre munca pe care au făcut-o că e un tip pe care te poți baza la nevoie. Mă-ntrebam doar cum ai fi suportat această sedere prelungită dacă n-ar fi venit cineva pe care să-l cunoști atât de bine.

– Nu are foarte mare importanță. Desigur, mă bucur mult să-l revăd după o absență de trei ani, dar venirea lor înseamnă pentru mine în primul rând patru persoane în plus pentru care trebuie să gătesc, adică o mulțime de cartofi și morcovi de curățat și un număr impresionant de fursecuri care dispar cu o viteză amețitoare cum le-ai așezat în farfurie.

– Te vei descurca perfect, nu am nici o îndoială în această privință și, în plus, cămara e plină de cutii cu biscuiți. Trei ani... înseamnă mult timp, adăugă el, ca și cum l-ar fi frământat un gând.

– Steve Ronaldson a fost plecat douăzeci!

– Mă refeream la faptul că a stat cam mult timp departe de o fată ca tine. Eu n-aș fi riscat.

Marilla fu atât de surprinsă, încât făcu involuntar un pas înapoi. Uitând de rana încă dureroasă, Rufus întinse imediat mâna s-o sprijine.

– Ai grijă de deget!

– Trebuie să am grijă și de tine; podul nu are balustradă. Apa nu e adâncă, dar e înghețată. Închipuie-ți ce s-ar întâmpla dac-ai răci și-ar trebui să mă descurc singur.

- Ai reuși! Ești omul care oricum nu te bizui decât pe propria forță.
- Așa ți se pare? Ei, asta e doar o aparență de bravadă.

Cuvintele lui, rostite ușor târăgănat, aveau o notă de cinism. Marilla încercă să se elibereze din strânsoarea mâinilor lui, a căror atingere o recepta cu o intensitate exagerată, supărătoare.

– Nu prea cred, după cum erai gata să fugi când cineva care părea atât de potrivită pentru viața de aici se pregătea să vină.

– Of, Doamne, stimabila Eleanor St. John! Și acum și oricând aș fugi cât aș putea de una ca ea. Dar... schimbă subiectul. Am spus că nu aș risca să stau departe de tine trei ani.

– Ce-aș putea să-ți răspund? Ce importanță are?

– Pentru mine, are! Vreau ca lucrurile să fie foarte clare. Voi fi ceva mai explicit: vreau să știu ce fel de relație este între tine și Guy Sinclair.

Marilla încerca să pară supărată, în timp ce lupta împotriva unor trăiri ce-i fuseseră necunoscute până atunci.

– Mi se pare o nebunie. Am să-ți răspund, deși nu te privește deloc. Ținem mult unul la celălalt, dar relația noastră este de la frate la soră.

– Adevărat?

– Există vreun motiv pentru care ar putea să nu fie?

– Da; modul în care te privea.

– Explicabil, după o absență de trei ani.

– Dar tu?

– Eu... ce anume?

– Ce-ai simțit revăzându-l după tot acest timp? Ce-ai simțit când a plecat?

– Când a plecat? Domnule Sinclair, nu crezi că asta e...

– Da, știu, obraznicie. Dar, nu reveni la „Sinclair“ – e ridicol. Bine, renunț.

– Ar fi cel mai bun lucru.

Era absurd, dar simțea că dispăruse tensiunea dintre ei. Merșeră mai departe și, când ajunseră la grajd, Rufus încercă în zadar să aprindă lumina de la comutatorul de lângă ușă.

– Fir-ar să fie! Probabil că s-a ars becul. Am să te conduc eu, cunosc fiecare treaptă. O cuprinse cu brațul și începu să numere, pe măsură ce urcau pe scara îngustă din lemn. Sunt douăzeci și trei și ultima se vede la lumina din turn.

Ajunseră sus și Rufus comunică prin semnale cu oamenii săi: aceștia auziseră știrile și astfel erau la curent cu venirea celor patru oaspeți; de asemenea, sperau să se întoarcă a doua zi după-amiaza. Apoi, verifică fără nici o grabă dacă e suficient petrol lampant în felinarul de vânt.

– Va fi nevoie de el dacă se întrerupe curentul. Lumina de aici din turn bate chiar la mine în cameră și întotdeauna mă trezesc când se stinge.

– Acum sigur n-are nimeni nevoie de ea. Accesul e blocat, nu mai sunt poduri, așa că nu are cine veni.

– E o tradiție să rămână mereu aprinsă. Din când în când se mai întâmplă ca vreun nebun să se aventureze până aici fără a spune nimic. Când trăia bunicul, trei oameni și-ar fi pierdut viața dacă n-ar fi fost felinarul. Așa, s-au ales doar cu degerături. Nu putem risca.

– Cred că e minunat să știi că lumina aceea a fost aprinsă zi și noapte în toți acești ani, doar pentru a da o șansă cât de mică salvării unei vieți.

Schimbară o privire rapidă, ciudată; nu se vorbise mult, și cu toate astea, Marillei îi părea că se stabilise o legătură între ei.

– Vino să-ți arăt ceva care-ți va dovedi că încă mai avem legături cu restul lumii.

Mai erau câteva trepte sub o fereastră ce dădea spre lac, undeva în depărtare. Locul era atât de strâmt, încât abia puteau încăpea ei doi.

– Privește drept înainte în întuneric. Pe timp de zi, se poate vedea malul. Și acum îl vezi, dacă întorci privirea ușor spre dreapta. Parcă e o stea; de fapt, e un felinar de la o casă aflată pe un teren deasupra lacului. Ei bine, acesta e un fel de rută comercială, o legătură cu lumea civilizată. Uneori cred că-l prețuim cu atât mai mult cu cât nu vedem decât o frântură din el.

– Este atât de multă liniște în noaptea asta... parcă vântul ar fi adormit deasupra lacului. Mulțumesc, Rufus, pentru această imagine unică.

– Acum, să coborâm – în întuneric, e și mai greu decât la urcare. Voi fi cu un pas înainte. Sprijină-te de umărul meu; dacă aluneci, nu poți ajunge prea departe, spuse el cuprinzându-i talia cu brațul valid.

Rufus nu mai numără cu voce tare treptele și Marilla, crezând că se afla deja pe ultima, rămase cu piciorul în aer, se dezechilibra și, în cele din urmă, plonjă în brațele lui Rufus.

– De ce râzi?

– Nu fi naivă! Asta speram să se întâmple...

În timp ce o ținea strâns la pieptul lui, Marilla încercă să protesteze și să-l împingă, dar era de neclintit. Iar metoda lui de a o reduce la tăcere – foarte eficientă. Închise ochii, neputincioasă în fața trăirilor pe care în zadar vroia să le nege. Probabil că așa ceva însemna sărutul, ceea ce i se păruse o exagerare până atunci – un magnetism sub semnul unei nestăpânite dorințe de a da și de a primi la nesfârșit.

– Ar trebui să-mi cer scuze, spuse el când reuși să-și dezlipească buzele de ale ei, dar pur și simplu n-am putut rezista. Sper că și pentru tine a fost tot atât de plăcut ca pentru mine.

Impertinența lui o readuse la realitate, făcând-o să-și revină din uimirea cu care descoperea senzații complet noi.

– Tot ce pot spune este că, în maniera în care înțelegi să te porți cu o fată, dacă mama și sora ta ar fi reușit s-o aducă pe Eleanor cea dornică să-și găsească un soț, ați fi fost căsătoriți înainte de Crăciun.

– Ți-a spus vreodată cineva că ai o limbă extrem de ascuțită? Dar, mie-mi convine perfect. Îmi face plăcere un duel verbal. Presupun că acea Eleanor m-ar fi dezgustat cu gângurelile cu care mi-ar fi arătat că e de acord cu tot ce spun.

– Ar fi interesant s-o cunoști. S-ar putea să fie exact soția pe care ți-o dorești.

– Știi exact cum vreau să fie soția mea.

– Atunci, mă-ndoiesc că te vei căsători vreodată. Nu e bine să ai idei preconcepute.

Zicând acestea, Marilla ieși, iar Rufus, întinzând mâna rănită s-o prindă, făcu o grimasă de durere.

– Dac-aș fi rea, ți-aș spune că asta meriți. Dar nu sunt. Am o fire foarte iertătoare.

Rufus râse și o prinse ușor de braț, folosindu-și mâna sănătoasă, de data aceasta.

– Nu fugi. Îți promit să nu te mai sărut... astă-seară. Nu vreau să cazi și să te lovești, fiindcă avem mare nevoie de tine timp de-o săptămână sau două. Vroiam doar să te mai rețin aici să te-ntreb ceva.

– Ce să mă întreb?

– Cum vrei să fie soțul tău?

– Ce te face să crezi că aş avea un model?

– Mă gândeam că asta ar explica faptul că nu ești căsătorită până acum.

– Poate că nu mi-a propus nimeni, spuse ea amuzându-se copios gândindu-se la motivul ce-o determinase să plece.

– Nu pot crede. Nu e adevărat, nu-i așa?

– Nu, nu e adevărat.

– Atunci, de ce n-ai acceptat nici o cerere?

Se văzu nevoită să-i răspundă abia după ce puse încă o dată întrebarea.

– Rufus, o persoană străină nu întreabă astfel de chestiuni intime. Doar nu te aștepti că-ți voi încredința toate secretele. Nu uita că alaltăieri nici nu știam de existența ta.

– Timpul e un subiect relativ. De fapt, ce e timpul?

– În acest moment, în ceea ce mă privește, ar fi timpul să merg la culcare. Haide, am discutat destul despre asta.

– Răspunde-mi: de ce nu te-ai căsătorit? repetă el cu insistența unui copil. Pentru că nu ai simțit nimic pentru nici unul dintre acei bărbați?

Ah, dacă n-ar fi spus-o atât de direct... Era conștientă că reacția ei la sărutul lui fusese instinctivă, dar spera ca el să nu-și fi dat seama.

– Ei, nu lua drept bun tot ce spune Guy – îi place să mă necăjească și să exagereze.

– Țsta nu e un răspuns Marilla, nu te las să intri în casă până nu-mi răspunzi.

– În cazul acesta, mulțumește-te cu acesta: Nu mă interesează căsătoria. Nu te gândești la cine știe ce, Rufus. Viața pe care o duci aici exclude existența unei femei. Pari extrem de susceptibil. Cât despre mine, s-ar putea să nu fiu deloc ceea ce-ți închipui – amintește-ți asta mereu!

Marilla intră în bucătărie și începu să pregătească sandvișuri, iar după ce urmăriră toate știrile, continuă să taie feliile de pâine care urmau prăjite a doua zi la micul dejun. S-ar fi dus la culcare, deși nu reușise încă să discute cu Guy. Nu rămăseseră în bucătărie decât ea și Rufus când telefonul sună.

– Trebuie să fie Diana; probabil că a urmărit știrile în timp ce era la spital.

Era într-adevăr Diana, complet îngrozită la gândul că, în urma venirii celor patru oaspeți, fetele nu vor mai putea face față cu gătitul.

– Suntem bine, Din, lasă-mă să-ți explic. Am avut un noroc incredibil. Parcă ne-ar fi răspuns cerul la rugăciuni trimițându-ne-o pe o oarecare domnișoară Sinjin. Știe să gătească, să acorde primul ajutor și, pe deasupra, e și profesoară. I s-a defectat mașina în apropiere de casa noastră și astfel a rămas blocată aici. Atunci m-am enervat îngrozitor, dar acum mă-ntreb cum ne-am fi descurcat fără ea. A locuit un timp la Fairlie, așa că e obișnuită cu viața de la munte. Se-nțelege de minune cu copiii și poate n-o să-ți vină să crezi, când mi-am dislocat degetul, l-a pus imediat la loc.

Marilla rămase acolo, ascultând uluită, scrâșnind din dinți și rugându-se, îngrozită, ca nu cumva sora lui să facă legătura dintre cele două nume – femeile erau întotdeauna mai interesate de nume și, în concluzie, mai sensibile la acestea.

– Bănuiesc că ar găsi o soluție indiferent ce ni s-ar întâmpla, continuă Rufus. Ne-a fost de mare folos și când ne-a ajutat să curățăm canalele de scurgere. Ar fi o guvernantă minunată pentru copii, ce zici dac-aș încerca s-o conving să rămână aici? Deocamdată nu lucrează nicăieri. Ei, ce spui, să-ncerc?

Marilla începu să-i facă desperată semn că nu poate.

– Fermecat? Da, sigur că m-a fermecat. Ți-am spus că e ca și cum s-ar fi îndeplinit o rugăciune, dar nu a cuiva care încearcă s-aranjeze căsătorii. Are o inimă de aur, dar poate fi și severă ca o guvernantă din epoca victoriană. Ei, știi ce se-ntâmpla mereu cu guvernantele noastre... Se căsătoreau și se mutau mai aproape de oraș. Cred că aceasta va rămâne aici pentru totdeauna – știu eu cum s-o conving. Știi... aș putea s-o anunț pe acea domnișoară St. John că postul e ocupat. Și acum, ghicește ce VIP găzduim – pe nimeni altul decât Steve Ronaldson... îți amintești... a fost la noi într-o vară, apoi a plecat în Scoția. Știi că mama și tata tot încercau să ia legătura cu el acolo. Ei, poți fi liniștită, suntem toți bine. Vom păstra legătura cât timp mai funcționează liniile telefonice. În orice caz, nu-l lăsa pe Donal să meargă în Wanaka după ce iese din spital; e în stare ca, de acolo, să vină aici cu elicopterul și-ar fi o imprudentă, fiindcă n-ar putea ajunge la un doctor în cazul apariției unor complicații. Nu, nu poți vorbi cu ea, Di; doarme deja. Merge devreme la culcare și se trezește devreme – asta e principiul ei. Ține-mi pumnii; dacă sunt suficient de convingător, ar putea rămâne la noi.

Când Rufus închise telefonul, Marilla simți că nu se mai putea ține pe picioare și prăbușindu-se pe cel mai apropiat scaun, își cuprinse capul în palme, gemând.

– Ce naiba te-a apucat să inventezi așa o poveste?

Se așează și el pe un scaun, dar fără să pară deloc impresionat de desperarea Marillei, fiind mai degrabă amuzat.

– Ah, dragă domnișoară Sinjin, dac-ai vedea ce figură ai!

– Oricum, fantasmagoria asta nu are nici un viitor.

– Adică, nu vrei să rămâi? Bine, dar e încă prea devreme ca să te pronunți.

– În nici un caz nu intenționez așa ceva, cel puțin... ah, profiți de faptul că sunt total blocate. Sigur că nu voi rămâne și, dacă m-ai cunoaște mai bine, ai fi chiar bucuros de asta. Dacă sora ta vine cu elicopterul înainte ca eu să pot pleca și mă găsește aici, în locul celei pe care probabil că și-o imaginează conform descrierii tale – o fată bătrână cam de cincizeci de ani – va începe să aibă mari suspiciuni în legătură cu motivele tale. Chiar, care sunt acestea, în definitiv?

– În primul rând, se va învăța minte. În al doilea rând, dacă i-aș fi spus că ești o roșcată încântătoare, și-ar fi închipuit că mă voi îndrăgosti de tine și ar fi sunat-o imediat pe Brigid Granville – îți dai seama cu câtă bucurie ar fi comentat întâmplarea și-ar fi difuzat-o în toată Wanaka. Indiferent dacă rămâi sau nu, mi-ai furnizat o scuză grozavă ca să n-o angajez pe acea Eleanor care devorează bărbați.

– Ar fi o lecție bună pentru tine dacă, după ani de zile, când vei fi un burlac bătrân și singur în căutarea unei soții, ai întâlni-o pe această Eleanor căsătorită cu cine știe ce individ norocos și ți s-ar părea încântătoare... Atunci ți-ai da seama c-ai ratat șansa vieții tale!

– Îmi asum riscul.

– Iar când eu voi pleca...

– Ești chiar atât de sigură că vrei să pleci? o întrerupse el, privind-o drept în ochi.

– Cred că-mi va părea rău să plec din această regiune, așa cum oricărui turist îi pare rău când se desparte de o zonă deosebit de frumoasă, dar... asta e tot.

– Nimic altceva cu caracter mai personal? De fapt, asta vroiam să știu. Izbucni în râs și se așeză pe masă, legănându-și picioarele lungi. Ce amestec ciudat și șocant ești, Marilla! Acum o aperi pe Eleanor, acum ești cu toată forța împotriva căsătoriei. De ce? Din această contradicție, care e adevărata Marilla?

– Nu e vorba de nici o contradicție, ci doar de faptul că-mi displace vanitatea cu care consideri ca pe un lucru cert că această Eleanor te va vedea drept o împlinire a visurilor ei, chiar dacă-și dorește un soț din această regiune. Așadar, atitudinea ta nu mă face să-mi schimb părerea despre căsătorie – și anume, nu e țelul suprem al unei existențe.

– Păcat că n-am avut această discuție înainte de a vorbi cu Di. N-aș mai fi avut un ton atât de laudativ. Mă tem că nu manifest prea mare interes pentru femeile care disprețuiesc legătura sfântă a căsătoriei. Familia este baza societății și, ori de câte ori e desconsiderată, civilizația însăși e în pericol. Nu-mi place ca dascălii copiilor noștri să aibă o astfel de atitudine.

Cuvintele lui îi produsese Marillei o satisfacție de care, mai târziu, se căi în rugăciunile ei. Pentru moment, îi părea bine că acest individ care o învinuia pe Eleanor de a fi la vânătoare de soț, acum o condamna tocmai pentru că nu făcea același lucru.

– Cinismul tău e inutil, Rufus Sinclair. Nu disprețuiesc căsătoria. Iubesc viața de familie și cred în ea. Tot ceea ce am spus este că nu plănuiesc în mod intenționat o căsătorie.

Rufus deschise gura să răspundă, dar tocmai atunci se deschise ușa și intră Guy, ținând în mână hanoracul Marillei.

– Haide, am fost și așa destul de răbdător. Mergem să ne plimbăm puțin. Trei ani înseamnă foarte mult și, în plus... e și lună plină.

– Stewart, a avut o zi îngrozitoare și, dacă mâine vin și oamenii mei, va avea o armată de hrănit, ca să nu mai vorbesc de lecțiile cu copiii, nu se putu abține Rufus, așa cum era de așteptat, de altfel.

– O plimbare la lumina lunii face minuni, răpunse Guy cu o sclipire molipsitoare în priviri. Îți promit că se va întoarce plină de vioiciune și cu ochii plini de stele.

– Să mergem! spuse Marilla, împingându-l pe Guy. Abia ieși însă și se-ntoarse; Rufus încă îi privea lung. Era să uit! Scoate, te rog, din congelator, o pulpă de oaie, niște cotlete, cârnați, fasole și fursecuri cu alune.

– Bine. Să-nțeleg că, deși nu agreezi căsătoria, nu-ți displace compania bărbaților?

– Ai dreptate. Îmi face plăcere. Noapte bună, Rufus.

Capitolul 7

— Și acum, draga mea Eleanor Marilla St. John, n-ai vrea totuși să-ți lămurești bietul frate uimit ce naiba se-ntâmplă? spuse Guy când ajunseră într-un mic pavilion de vară îmbrăcat în clematite și caprifoi.

— Din fericire, acum pot vedea partea amuzantă a lucrurilor. Iar tu, Guy, te-ai comportat admirabil.

Îi povesti totul, se amuzară amândoi copios apoi se întoarseră. Guy urma să doarmă în corpul de clădire alăturat, așa că o conduse până la intrarea din spate.

— Și acum, du-te pe canapeaua ta neprihănită, iar eu voi merge în chilia mea!

De la o fereastră de la etaj, o lumină cădea pe fața lui. Marillei aproape că încă nu-i venea să creadă că fratele ei — frumos, cu statură athletică, atât de drag ei — era acolo.

— E minunat că te-ai întors în Noua Zeelandă și, mai mult, aici. Noapte bună, scumpul meu, spuse Marilla ridicându-se pe vârfuri pentru a-l îmbrățișa și săruta.

Guy râse pentru a-și ascunde emoția.

– E incredibil cum o absență îndelungată poate topi inimile. Noapte bună, Rilla.

Lumina de la fereastră se stinse și Marilla auzi un fel de mișcare sus. Dacă Rufus a asistat la această scenă, cu atât mai bine; n-o va mai suspecta de a fi pus vreodată ceva la cale în legătură cu el.

Deși izolați în micul lor univers, nici nu-și dădeau seama cum treceau zilele, atât de ocupați erau.

Era ciudat: anunțau telefonic starea vremii în fiecare dimineață, ascultau știrile de la posturile de radio din Noua Zeelandă și de la BBC, așadar auzeau voci din Wellington și din Londra, dar nici măcar o mașină în afara celor de la fermă, din cauza drumului impracticabil.

Diana mai telefonase de câteva ori, dar de fiecare dată târziu, astfel încât numai Rufus răspunsese. Stephen sunase și el la departament și anunțase că va rămâne acolo și va studia fenomenul, iar, când condițiile vor permite, va merge la cabanele de deasupra Canionului Albastru, așa cum planificase.

Râul se mai liniștise, dar încă nu-și stabilise cursul. Stephen era o autoritate în materie, iar Guy îi urma imediat din punct de vedere al cunoștințelor. Ceilalți doi membri mai tineri ai echipei se considerau extrem de norocoși să se facă utili ori de câte ori era nevoie. Rufus și cei trei oameni ai săi cunoșteau terenul atât

de bine, încât și ei puteau fi considerați specialiști. Cât despre Marilla, absorbea ca o sugativă cunoștințe de geologie și despre munte în general.

Stephen le spusese că inginerii vor avea probleme cu refacerea podului peste Matukituki, din cauza volumului mai mare de apă, că va trebui așteptat până se vor mai produce eroziuni, că mare parte din mal va trebui dinamitat și că, în orice caz, era vorba de o lucrare de lungă durată.

Marilla simți două mâini mici strecurându-se în mâinile ei, de o parte și de cealaltă și două voci se auziră simultan:

– Mă bucur că ești aici, Marilla.

– Nici pe jumătate cât mă bucur eu, completă Rufus care, auzindu-le pe Jane și Anne, se-ntoarse imediat și o privi în ochii cenușii.

Marilla simțea o bucurie pe care-i era greu s-o admită. O priveau toți, până și Buck, Coll și Evan, oamenii lui Rufus. Ce naiba era cu ea, de nu putea scăpa de acea stare emotivă?

– Nici Buck n-ar fi putut face față unei asemenea mulțimi de hrănit, râse Rufus.

– Sper că vă dați seama cât de mult mă ajută Buck curățând munți de legume în timp ce eu sunt cu copiii în sala de studiu.

– Da, Marilla, dar tu asiguri și diversitate, pe când la mine totul se limitează la o pulpă de oaie pe care o arunc în cuptor cu câteva legume, rugându-mă la Dumnezeu să iasă totul bine. N-aș fi niciodată în stare să fac sosurile tale; ca să nu mai vorbim de prăjituri... sunt un vis!

– Vreți să mă flatați, dar adevărul este că nu fac decât ceea ce știu că pot. De exemplu, nu mă aventurez la prăjituri cu fructe, care știu că-mi ies lamentabil. Și nu numai acestea... Mama a avut

grijă să nu scăpăm fără să-nvățăm să gătim; până și pe Guy l-a învățat. Tăcu, speriată ea însăși și uimită de ceea ce spusese.

– Când Marilla era mică și făcea prăjituri, băteam eu ouăle și chiar spălam vasele după ce termina, interveni Guy pentru a salva situația.

– Și când avea grijă de bunica și sora și fratele meu erau la școală, făceam din când în când experiențe, de exemplu cu găinile tatei. Țin minte că s-a întors o dată și a constatat că nu mai ouau pentru că le schimbasem regimul.

– Când s-a întors o dată? se miră Rufus. Când ai spus că ai rămas acasă să ai grijă de gospodărie, am crezut că părinții erau plecați din țară.

– Făceau un tur prin țară. Intenționau să facă o excursie în Anglia, dar au vrut să-și vadă mai întâi țara.

Ah, cât de atentă trebuia să fie! În nici un caz nu trebuia să amintească de misiunea în care fusese numit tatăl ei, pentru că Rufus ar fi putut face ușor legătura nedorită.

Acum aflase că Sinclair-ii erau presbiterieni, dar capela casei servise de-a lungul timpului și altor rituri, ceea ce le dădea avantajul de a beneficia de mai multe slujbe. Uneori, ca de exemplu, în seara aceea, în compania lui Stephen, care, cu Jane rezemată de piciorul lui și cu Anne cocoțată pe genunchi, citea cu voce tare una din povestirile Fredericăi Moorcroft, Marilla simțea nevoia să-i mărturisească totul lui Rufus, pentru că atmosfera aceea dezarmantă de viață de familie parcă impunea necesitate.

– Steve, povestește-ne despre Frederica, spuse Jane, ridicându-și ochii albaștri rugători spre el. Știu că tu-i spui Elfreda, dar noi ne-am obișnuit cu acest nume. Ești norocos c-ai cunoscut-o! Noi nu cunoaștem nici un scriitor în viață.

– Nu crezi că exagerezi adresându-te așa unui VIP? o dojeni Rufus, zâmbind.

– VIP? N-aș spune...

– Lucrezi în cadrul ministerului așa că, pentru mine, ești ca un ministru. Ce poate fi mai important?

– E important doar când mă aflu în capitală, Rufe. Când am venit aici pentru prima dată, nu eram decât un fel de ucenic.

– Șefu', asta sună tot a snobism... inversat, spuse Lindsay. Lucrurile astea nu au importanță pentru tine.

Marilla nu-și putea da seama dacă doar i se părea, sau într-adevăr figura lui Stephen avea o expresie enigmatică.

– Acum, nu, dar atunci, au avut.

– Doar nu familia mea te-a făcut să te simți astfel, sper, spuse Rufus, încurcat. Îmi amintesc că, după ce-ai plecat de la noi, tata a spus că sigur vei ajunge departe. Cabana ta era plină cu cărți. Și ce cărți! Fără să știi, mi-ai influențat gustul pentru lecturile ulterioare. Încă mai am toate cărțile tale.

– Nu, nu familia ta. Deși, în perioada aceea m-am confruntat cu o atitudine snoabă.

– Nici nu merită să te superi pentru oameni care pot gândi așa, spuse Marilla, intrigată. Nu trebuie să însemne nimic pentru tine.

– Nu înseamnă nimic atunci când o astfel de atitudine vine de la persoane care-ți sunt absolut indiferente, dar când vine de la cineva care înseamnă atât de mult pentru tine, la care nu te-ai fi așteptat pentru nimic în lume să aibă această meschinărie în suflet, atunci te doare îngrozitor, mai ales când ești foarte tânăr! Vocea lui nu avea nici o urmă de supărare, ci, mai degrabă, părea

resemnată. Ne-am abătut mult de la subiect. Jane, continuă să mi te adresezi așa; îmi face plăcere și mă face să mă simt mai tânăr

– Eu însumi am treizeci și doi de ani. Poate că, atunci când ai venit prima dată, diferența de vârstă dintre noi părea mai mare, acum însă e aproape ne semnificativă.

– Ne-ai promis să ne povestești despre Frederica, îl trase Anne de mânecă, nerăbdătoare. Cum arată? Bunica ne-a povestit puțin, apoi i-am întrebat pe mama și pe unchiul, dar nu se prea pricep la descrieri.

– Întreabă-i pe Guy și pe Marilla; ei au văzut-o mai recent, sugeră Rufus râzând, după ce păru mai întâi jignit.

– Nu. Vrem să știm cum arăta când a fost aici.

– Era foarte zveltă și delicată, ceea ce o făcea să pară înaltă, deși în realitate nu era. Era foarte liniștită, aproape că nici n-o observai. Purta jachete largi cu buzunare enorme în care întotdeauna exista un carnetel. Deodată o vedeai șezând pe o stâncă – era o stâncă înconjurată de ploi, pe locul unde se află acum casa cea nouă – și notând ceva în carnetel. Era atât de liniștită, încât, privind-o de la oarecare distanță, mi-am dat seama că niște iepurași ieșiseră, plini de încredere din ascunzișul lor și se jucau în fața ei. Ascultați, spuse el luând una dintre cărți și începând să citească, aici e descrisă exact scena de care vă spuneam.

– Ce păcat că iepurii sunt niște creaturi atât de frumoase, dar atât de dăunătoare pentru pășune.

– Din fericire, măgarii și poneii nu fac absolut nici un rău, spuse Tony. Frederica îi desena atât de frumos! Povestirea în care copiii aduc acasă un călător rănit, pe un măgar, este

preferata mea. L-a avut ca model pe bătrânul Sfântul Nicolae – ne-au spus mama și Rufus, care își amintesc de el.

Stephen râse; Frederica învățase să călărească pe bătrânul Sfântul Nicolae.

– Era foarte timidă la început, apoi nu-i mai era deloc teamă, dimpotrivă, începuse să ne fie nouă când o vedeam, pentru că ajunsese să frizeze imprudența. Nimeni nu și-ar fi închipuit că iubea atât de mult animalele. Și acum parcă o văd coborând de pe munte, din dreptul cascadei, pe Mirabel, fiica Sfântului Nicolae. Rămăsese singură acasă și ieșise să facă niște schițe când observă un miel rămas izolat pe un grup de stânci și porni imediat să-l salveze. Noi tocmai atunci ne-ntorceam și căutam și noi, la rândul nostru, animalele rătăcite; întâmplător, am văzut-o prin binoclu – Doamne, săptămâni întregi am avut coșmar gândindu-mă cât de ușor ar fi putut aluneca de pe acele stânci. A salvat oița rătăcită, dar am trăit toți o spaimă cumplită până când am văzut-o înapoi acasă. Știi că bunicul tău a certat-o rău.

– Da, dar nu a tăiat oaia, considerând-o ca pe un simbol. Ce bătaie de cap ne dădea! Se comporta mai degrabă ca un câțel de companie... o dată am găsit-o dormind în patul meu!

– Aici e? întrebă Anne întorcând filele cărții până ajunse la imaginea oii pe care o chema Marietta cea neastâmpărată. Dar aventura nu e povestită în carte și nici bunicul nu ne-a amintit vreodată de ea.

– Eu i-am pus acest nume, mărturisi Stephen. Păcat că nu am nepoți; atunci aș fi cumpărat cu siguranță aceste cărți și aș fi recunoscut toate locurile și personajele... și n-aș fi rezistat să nu-i scriu.

– Poți s-o faci acum, Steve, sugeră Guy. Am adresa ei. Gândește-te ce mult s-ar bucura să primească vești de la cineva care a fost aici în același timp cu ea. Chiar te-aș putea lua în vizită la ea.

– Nu, mai bine nu. A trecut mult prea mult timp. Privi la una dintre cărți, deschisă la pagina cu imaginea unei stânci sub formă de scaun sub care scria „Locul unde visurile se împlinesc“, mângâie ușor desenul cu degetul, apoi închise brusc cartea. E o greșală să încerci să dai ceasul înapoi.

– Tu i-ai spus pentru prima dată, „Freddie“? întrebă Jane.

– Da. „Elfreda“ mi se părea prea lung.

– Cred că de asta și-a ales pseudonimul „Frederica“.

Brusc, Marilla își dădu seama că Stephen Ronaldson era bărbatul pe care Elfreda îl iubise. Acesta era bărbatul pe care mătușa Myrtle îl considerase a nu fi suficient de bun pentru nepoata ei.

Capitolul 8

De obicei, imediat ce se așeza să se odihnească, era imposibil ca Marilla să nu observe ceva ce trebuia făcut.

– Ești exagerată, o certă Rufus. Încerci să faci imposibilul! Nu contează dacă podeaua bucătăriei nu e spălată în fiecare zi și dacă pe verandă mai sunt pânze de păianjeni. Întotdeauna e mai multă muncă de făcut decât pot mama și Di, așa că trebuie să fie raționale. Cred că de aceea Di vrea să se mute într-o casă mai mică, mai ușor de întreținut și... probabil asta e și motivul pentru care mă vor însurat... Am spus că voi continua să locuiesc aici, deși voi închide probabil o parte din casă când mama și tata se vor retrage în altă parte.

– Ca orice femeie, probabil și ele consideră c-ar fi o crimă să se lase acet loc în paragină. Așa că... ar trebui să le înțelegi.

– Înțeleg ce simt ele, dar n-o înțeleg pe această Eleanor: să faci un astfel de plan cu sânge-rece!

– Poate că ești nedrept cu ea; poate că ea însăși a fost victima unui aranjament; poate că doamna care a recomandat-o îi știa

preferințele, dar e posibil nici să nu fi știut că proprietarul fermei e un bărbat neînsurat.

– Ah, Marilla, nu le-ai auzit! Era o conversație foarte detaliată. Mama știa atât de multe despre ea, de parcă ea însăși i-ar fi spus – un caz tipic de căsătorie aranjată.

Marilla se simți pur și simplu desperată: nu va putea niciodată să-l convingă.

– Nu vreau decât să controlezi temele copiilor, reveni el la subiectul inițial, astfel încât când se-ntorc Diana și Donal, să le poată trimite la Wellington. Dacă, între timp, poți menține ordine, în limite rezonabile, și găti simplu și consistent, e suficient; altfel, în scurt timp te vei epuiza.

– Recunosc că sunt atât de obosită când mă culc, dar dimineata mă trezesc cu forțe noi, gata s-o iau de la capăt. E suficient să privesc peisajul pe fereastră ca să mă simt plină de energie. Și nu uita: pentru mine, totul este nou.

– La un moment dat, această noutate poate deveni rutină.

– Voi pleca până ce acest lucru să se întâmple.

– Chiar vei pleca, Marilla? O privi trist drept în ochi.

– Da; mai am și alte responsabilități, familie...

– M-am obișnuit cu tine aici; aproape că am uitat că vii dintr-o altă lume... o lume în care există Guy, nu-i așa?

– Printre altele.

– Va sta permanent în Wellington?

– Da. Lucrează acolo și mama lui locuiește de asemenea, acolo.

– Lângă tine?

– Foarte aproape. Mamele noastre sunt inseparabile, s-ar putea spune.

– Tu nu cazi niciodată victima unor planuri de căsătorie? Nu înțeleg cum două mame atât de apropiate pot rezista.

– Au renunțat; știu că nu mă interesează căsătoria.

– Marilla, se pare că nu înțeleg deloc femeile. Înseamnă că instinctul mă înșală: totul, dar absolut totul în legătură cu tine – blândețea ta, modul cum te porți cu copiii, concepția ta de viață, atât cât transpare ocazional din ceea ce discuți cu ei – indică preferința pentru viața de familie și bucuria imensă pe care ți-o dau ocupațiile casnice, căminul, lectura, grădinaritul, animalele... în sfârșit, tot ce ține de aceasta, ceea ce-ți conferă o feminitate absolută. În momentul în care vine vorba despre căsătorie, te eșchivezi imediat.

– Asta doar pentru că nu mă interesează personal, răspunse ea pe un ton indiferent, ridicând ușor din umeri și continuându-și treaba.

– Concluzia ar putea fi că nu ai întâlnit încă bărbatul potrivit... cel care să-ți accelereze pulsul.

– Cred că e nevoie de ceva mai mult decât de un puls accelerat pentru a face o căsătorie.

Râsul ei îl făcu să se-ncrunte.

– Voi încerca să fiu mai clar: nu ai întâlnit încă bărbatul care să-ți facă inima să bată mai tare, să-ți înflăcăreze imaginația, să-ți stimuleze mintea, să fie iubit, prieten și soț în același timp – bărbatul pe care l-ai dori ca tată al copiilor tăi. Ei, ce zici?

Nu răspunse imediat, pentru că nu putu, pur și simplu.

– Ce zici? întrebă el din nou, tăios.

– Sună bine; analitic, dar ideal.

– Așadar, acesta e motivul? Tind să cred că da, pentru că o tânără la aproape douăzeci și opt de ani are mai mult

discernământ, nu se entuziasmează atât de ușor, poate nici nu are prea mare încredere în simțurile ei. E adevărat, Marilla, încă nu ai cunoscut bărbatul potrivit?

– Ei, uneori nu e chiar atât de simplu, Rufus Sinclair. Uneori întâlnești bărbatul potrivit, dar asta nu-nseamnă că drumul e liber.

– Asta înseamnă că a existat cineva?

– Da.

– Dar nu Guy. Era mai mult o afirmație decât o întrebare.

– De ce ești atât de sigur?

– A fost plecat timp de trei ani și atunci, ca și acum, era liber.

Pentru o clipă, Marilla se-ncruntă ușor: Rufus dedusese că se-ndrăgostise de un bărbat însurat. Poate că era mai bine așa. Se arată, în continuare, extrem de preocupată de pregătirea raței pentru a o pune la cuptor.

– Ei, cred că e gata și după-amiază nu trebuie decât s-o pun la cuptor, se agăță ea de acest pretext salvator pentru a schimba subiectul. Nu-mi place să fac lucrurile în grabă. Mai sunt câteva portocale; spune-mi, crezi că vor toți sos de portocală, sau sunt unii care preferă sos de mere, ca mine, de exemplu?

– Tuturor le place sosul de portocală, în afară de mine: eu prefer sosul de mere. Dacă nici asta nu înseamnă compatibilitate, atunci nu știu ce altceva ar putea fi.

Se opri din a mai umple lămpile cu petrol lampant, se șterse pe mâini și se apropie de ea.

– Ai grijă să nu picuri gaz pe rața mea, spuse Marilla depărtându-se, dar el o urmă.

– Nu trebuie ca o singură experiență să-ți marcheze întreaga viață. Sunt puțini cei ce rămân credincioși primei dragoste, dacă

nu a fost împlinită. Doar în romane sună bine să rămâi fidel unei amintiri. În realitate însă, adesea se întâmplă ca o nouă dragoste să-ți aducă o fericire chiar mai mare. E păcat să irosești viața și, de fapt, nici nu cunosc pe cineva care să fi rămas ancorat într-un vis.

– Ba da, se întâmplă așa cu unii; uite, Frederica Moorcroft, de exemplu. Auzi, m-am molipsit de la copii; Elfreda Grant.

– Ce e cu Elfreda? se auzi vocea lui Stephen, pe un ton care transforma tot mai mult bănuiala Marillei în convingere.

– Rufus și cu mine discutam despre cât de rar întâlnești oameni care rămân fideli primei lor iubiri și am dat exemplul Elfredei. A iubit mult pe cineva – știu sigur acest lucru, dar nu știu pe cine. Are două mătuși îngrozitoare care o terorizau, dar brusc, pare să se fi eliberat de sub tutela lor. Nu cunosc amănunte, pentru că am plecat de acasă chiar după ce s-a întâmplat aceasta.

– După ce s-a întâmplat... ce anume?

– Pare imposibil pentru epoca în care trăim, dar după cum spune tatăl meu, mătușile ei au încă o mentalitate rămasă din perioada victoriană. Cred că Elfreda suferise o decepție în dragoste și nu-i mai păsa de nimic; își păstrase pasiunea pentru cai și continua să scrie cărți pentru copii, dar, în rest, se resemnase la o aparentă supunere. Deodată, a descoperit că bărbatul pe care-l iubea nu renunțase la ea atât de ușor cum crezuse, ci, de fapt, una dintre mătuși intervenise fără știrea ei. Guy mi-a povestit că a fost pur și simplu uimit când a văzut-o – era cu totul altă persoană. Cred că-și închipuise că bărbatul acela e de mult timp căsătorit; poate va încerca să afle dacă e așa sau nu, nu știu, dar important este că și-a recăpătat încrederea în el și transformarea petrecută e pur și simplu minunată.

Privi cu înțeles spre Stephen și pesemne că și Rufus simțise ceva, după cum se uita de la unul la celălalt.

– Te aștepți la o altă furtună, Rufus? îl întrebă ea când Stephen ieși. Am observat de dimineață că lămpile erau deja destul de pline.

– Am ratat buletinul meteo, dar după cum arată afară, s-ar putea să ningă dinspre vest.

– Crezi că se va întrerupe curentul?

– E bine să fim prudenți. Ne putem aștepta oricând la o ninsoare târzie; de obicei, aceasta se-ntâmplă în decembrie, dar e foarte probabil să-nceapă de acum.

De fapt, nici nu mai era nevoie de confirmarea buletinelor meteo: cerul era plumburiu și se făcuse foarte frig.

Bărbații erau toți pe deal, inclusiv Tony, dar fetele știau exact ce trebuie făcut în astfel de situații, așa că, împreună cu Marilla, aduseră cantități uriașe de făină și carne din hambare în lăzile de depozitare din crescătoria de păsări, înălțară paravane de protecție pentru plante, aduseră paie pentru măgari și eliberară un șopron pentru a putea fi folosit ca loc de adăpost în caz de nevoie.

Marilla tocmai intrase în bucătărie când veni și Stephen să ia niște echipamente necesare oamenilor rămași să lucreze pe munte; rămase doar cât să bea o cafea fierbinte, în picioare. Profită că fetele erau sus, să închidă obloanele din sud-vest și se adresă Marillei, privind-o fix cu ochii lui albaștri:

– Ai ghicit, nu-i așa? În toți acești ani am iubit-o pe Elfreda.

– Mi s-a strecurat în minte această bănuială după cum i-ai rostit numele. Stephen, sunt curioasă. Ai timp să-mi povestești ce s-a întâmplat?

– Da; trebuie s-ajung cu acest echipament la Raggedy Point, dar mai durează până sosesc și ceilalți acolo. M-am îndrăgostit imediat de Elfreda, era atât de dulce... La început era timidă, dar mi-am dat seama de bogăția ei sufletească. Și, pe măsură ce timpul trecea, părea să înflorească tot mai mult. Mi se părea destul de rezervată, când nu era cu copiii. Din când în când, avea momente de exaltare, apoi se retrăgea din nou în carapacea ei. Îmi era teamă să forțez lucrurile. Eram tânăr și n-aveam nimic să-i ofer în afară de o slujbă la vreo fermă, unde să lucrăm amândoi după căsătorie. Ar fi urmat ani de zile în care să strângem bani pentru a ne face propria noastră casă. Ea preda muzica, lua lecții de desen, iar eu mă simțeam destul de necioplit pe lângă ea; ei, însă, părea să nu-i pese – în orice caz, nu atunci. Într-o seară, când veneam din turn unde aprinsesem felinarul – pe atunci nu era lumină electrică – am găsit-o stând pe acea stâncă pe care a schițat-o apoi pentru a ilustra una din povestiri. Era lună plină, argintie și o liniște desăvârșită. Toți ceilalți erau înăuntru. Parcă n-am fi existat decât noi doi în tot universul. M-am așezat și eu lângă ea; s-a întors spre mine și... asta a fost. Era foarte reticentă în privința vieții ei personale. Am vrut să merg la Wellington să-i cunosc familia. Mi-a spus că fusese crescută de două mătuși. Eu n-aveam pe nimeni: tata fusese omorât în cel de-al doilea război mondial, iar mama murise după câțiva ani; nu mai aveam decât niște veri. A trebuit să-ntrerup școala. Trebuia să lucrez, să strâng bani; visam să pot cumpăra pământ în regiunea de munte. Când s-a apropiat momentul plecării, Elfreda deveni distantă, dar eram prea tânăr ca să mă simt jignit.

– Cred că-i era groază să se-ntoarcă la mătuși. Nu-ți poți închipui cât de cumplite erau. Probabil nu vroia să afli că nu va

îndrăzni să le spună despre tine. Tata spunea c-au încercat s-o mărite de multe ori cu diverși domni. Sunt convinsă că se temea ca nu cumva să te rănească.

– În schimb, chiar Elfreda m-a rănit.

– Nu-mi pot imagina sub nici o formă ca Elfreda să fi făcut așa ceva – cel puțin, nu cu bună știință.

– Ei bine, a făcut-o. Mi-am dat seama că, în momentul în care întoarcerea ei a devenit iminentă, a început să-i fie rușine de mine. I-am spus că urma să plec în curând în vacanță și că voi veni în nord să-i cunosc mătușile. A tot încercat să mă facă să mă răzgândesc... nici măcar n-a făcut-o într-un mod subtil. În cele din urmă m-a implorat să-i mai las timp, pentru a le obișnui pe mătușile ei cu ideea. M-am înfuriat.

Cât de bine înțelegea Marilla, și furia tânărului care nu era decât un simplu ajutor la fermă și groaza Elfredei ca nu cumva Stephen să fie jignit de mătușile ei! Biata de ea, nu încercase decât să-l protejeze.

– Dacă nu-ți face foarte rău, povestește-mi versiunea ta.

Stephen îi prinse mâinile între ale lui și-i zâmbi. Era un bărbat cu adevărat frumos. Cât de mult trebuie să-l fi iubit Elfreda! Păcat că nu se căsătorise cu el în Wanaka și apoi doar să-și fi pus mătușile în fața faptului împlinit. Probabil c-ar fi reacționat tipic: i-ar fi interzis să mai calce în casa lor, iar Elfreda ar fi fost extrem de fericită lângă un astfel de bărbat.

– Ai spus de dimineață că a fost vina mătușilor; cum adică? Ai spus, de asemenea, că Elfreda a descoperit. Ce anume avea de descoperit? Ea însăși m-a sfidat prin atitudinea ei.

– Totuși, au fost și ele de vină, sunt convinsă. Nu ai idee cât de egoiste sunt.

– Le-am cunoscut mai târziu. I-am scris Elfredei că vin în Wellington, mi-am cerut scuze pentru că mi-am pierdut cumpătul și i-am spus că vreau să-i cunosc mătușile, chiar dacă nu vor considera că sunt partida potrivită pentru nepoata lor. Numai că ea nici măcar n-a vrut să mă vadă; a fugit pur și simplu de mine. Și, ca să fiu sincer, mătușile s-au purtat neașteptat de amabil cu mine. Nu face figura asta uluită, Marilla; este așa cum îți spun.

– Nu pot să cred... Sau, era zâmbetul perfid al căpcăunului ce-și devorase deja prada. Nu le spusese Elfreda că lucrai ca ajutor la ferme? Și-au închipuit că erai fiul vreunui proprietar de moșii?

– Știau exact cine sunt. Au părut chiar puțin jenate de lipsa de maturitate a comportamentului nepoatei lor care fusese atât de nepoliticoasă și plecase pe o insulă din Pacific, lăsându-le lor sarcina ingrată de a-mi spune că nu vrea să se mărite cu mine.

– Imposibil! Nici gând de așa ceva. Elfreda nu ar fi făcut asta pentru nimic în lume. Aici e ceva dubios în poveste. Spune-mi exact cum s-a întâmplat.

– Ei bine, am considerat că e momentul să forțez nota. Le-am spus cât de mult o iubeam pe nepoata lor, că scrisesem o scrisoare, de care păreau de altfel să știe, în care-mi ceream scuze pentru toate prostiile spuse și-mi exprimam dorința de a le cunoaște pe ele. Amândouă s-au arătat a fi jenate și foarte amabile.

– Amabile?

– Au spus că le pare rău, că Elfreda ar fi trebuit să rămână ca să-mi spună ea însăși ce avea de spus și că, din păcate, acesta era rezultatul faptului că, fiind orfană, o cam răsfățaseră. Mi-au mai

explicat că Elfreda nu avusese curajul să-mi spună în față că nu fusese decât un capriciu pentru ea, că mediile din care provenim sunt mult prea diferite, așa că le rugase pe ele să-ndeplinească această sarcină ingrată, iar ea plecase în insula Norfolk.

– A fost o minciună, Stephen. Nu de tine se eschiva când a plecat în Norfolk. Știm cu toții ce s-a întâmplat atunci; chiar și eu știu sigur, nu e ceva ce doar am auzit, copil fiind. Elfreda avea o prietenă la care ținea foarte mult, ceva mai mare decât ea, care susținea o fetiță foarte timidă și retrasă de la școala particulară exclusivistă unde preda. E vorba de Olwen Grenwick. Aceasta, soțul ei și fetița erau în vacanță în Norfolk. Într-o zi, soțul a ieșit în larg să pescuiască și s-a înecat. Mama lui Olwen avea artroză, ceea ce o făcea să se deplaseze destul de greu, dar dorea mult să meargă la fiica ei. Elfreda s-a oferit s-o însoțească în călătoria cu avionul, iar acolo a avut grijă de fetiță în timp ce prietena ei și mama acesteia s-au ocupat de formalitățile necesare. Probabil că la asta s-a referit Elfreda când a spus că a descoperit ceva: a aflat că ai venit la ea, fapt pe care mătușile i-l ascunseseră.

– Dar scrisoarea? De ce nu mi-a răspuns? Era ca și cum mi-aș fi cerut iertare în genunchi în fața ei. Mă gândeam că e mult prea sensibilă și o speriasem cu izbucnirea mea de mânie, dar din moment ce nu mi-a scris, a trebuit să accept ideea că-și dăduse seama că lucrurile n-aveau să meargă bine niciodată. După câteva luni, am plecat în Anglia.

– Mă-ntreb dacă a primit scrisoarea aceea. Bănuiesc mai degrabă că mătușa – mătușa ei Myrtle – a deschis scrisoarea, a citit-o și apoi a distrus-o. Tare aș vrea să aflu... E explicabilă schimbarea Elfredei, dacă asta este ce a descoperit. Nu crezi c-ar trebui, totuși să știe ce s-a petrecut în acești ani? Este foarte

posibil ca nici acum să nu cunoască tot adevărul. Stephen, poate că dau buzna cu cizmele acolo unde până și îngerii ar trebui să meargă pe vârfuri, dar nu crezi că merită să știe ce i-ai scris? Să fie doar dorința mea ca totul să se termine cu bine? Acasă sunt cunoscută drept o romantică incurabilă. Poate că nu vrei să...

– Să mai încerc o dată? Întrebă el, încă ținându-i mâinile. Ah, cum să nu! Ție nu ți se întâmplă niciodată să ai impresia că soarta are grijă de tine? Parcă așa a fost menit să vin aici, să te-ntâlnesc și, prin tine, să aflu de Elfreda.

– Probabil că și eu trebuie să mulțumesc lui Dumnezeu că râul și-a schimbat cursul, că vom fi izolați timp de câteva săptămâni, că nu mai funcționează comerțul cu miei, că părinții copiilor nu se pot întoarce acasă ... se auzi vocea lui Rufus, ce încerca să pară severă.

Se-ntoarseră amândoi spre el, jenați, și-ncepură să vorbească în același timp, încercând să-i explice.

– E-n regulă! îi liniști Rufus, nemaiputându-și stăpâni hohotul de râs. Am auzit tot ce-ați vorbit. Și eu am avut o bănuială că interesul tău pentru cărțile Elfredei ascunde ceva mai mult. De fapt, îmi amintesc de când eram copil, că vă vedeam adesea împreună. Ah, Steve, sper din tot sufletul să depășim acest moment și să te poți întâlni în curând cu Elfreda ta.

Steve, care tocmai dăduse drumul mâinilor Marillei le prinse iar și, într-o efuziune, o sărută pe gură, apoi îl bătu ușor pe Rufus pe umăr, cu un gest de prietenie și plecă.

– Vrei o cafea, Rufus? îl întrebă Marilla, stingherită în mod inexplicabil.

– Nu, răsă acesta, apropiindu-se de ea: un uriaș lat în umeri. Vreau exact ca și Steve.

Spunând acestea, o prinse imediat în brațe și o sărută, dar se văzu nevoit să-i dea drumul când fetițele intrară intempestiv, dar și așa se dovedî a nu fi suficient de rapid.

Cu mâinile la gură, Anne și Jane își plimbau privirile încântate de la unul la celălalt, apoi nu se mai putură abține.

– Înseamnă c-o să vă căsătoriți, comentă Anne.

– Ce încântată va fi mami! Și bunica! adăugă Jane. Mama a spus că toate problemele ei s-ar rezolva dacă te-ai căsători, unchiule Rufus!

– Vezi, se adresa acesta Marillei, ridicându-și brațele într-un gest de deznădejde. Sunt prins ca într-o capcană. Patru individe în casa aceasta: Di, mama, Jane și Anne, și toate au un singur gând – să mă vadă înșurat.

Bucuria păli de pe chipurile fetițelor.

– Adică... nu..., începu Jane.

– Unchiul vostru glumea. N-a fost un sărut adevărat.

Anne mormăi ceva.

– Dacă ai ceva de spus, spune cu voce tare, zise Rufus.

– Mie mi s-a părut un sărut cât se poate de adevărat.

– Și de când te pricepi tu atât de bine la săruturi?

– Doar am și eu imaginație!

– Da, numai că imaginația nu înseamnă experiență.

– Știi și eu..., interveni Jane, cu un aer matur. Discutam despre ce vrem să devenim când vom fi mari și Anne a spus că vrea să fie scriitoare. Tata a spus c-ar fi mai bine să aibă o profesie mai întâi, pentru că scriitorii trebuie să aibă o experiență bogată și să-și câștige mai întâi existența; mama a spus că acest lucru nu e întotdeauna valabil și că, după cum citești într-o carte, imaginația nu înseamnă numai pură invenție, ci și descoperire!

– M-ai pus în încurcătură, recunosc. În orice caz, acum mă pregătesc să fac față unei furtuni de zăpadă, nu s-o cer în căsătorie pe guvernanta voastră.

– Cu atât mai mult; nu era momentul pentru un sărut, nu-i așa? Jane nu se dădu bătută ușor.

Atunci, Marilla simți că-i de datoria ei să vină în ajutorul lui.

– Bine, dar v-am spus că glumeam. S-a întâmplat să intre tocmai când domnul Ronaldson mă săruta și...

– Steve? strigă Anne contrariată. Te-a sărutat? Bine, dar e îngrozitor de bătrân. Marilla, doar nu ai de gând să...

– Fetelor, nu discutăm despre căsătorie! L-am ajutat într-o privință și mi-a mulțumit sărutându-mă, asta e tot. Și acum, gata cu acest subiect. Ați închis obloanele? Și fantele de aerisire de la toalete? Bine... Acum, dacă n-avem de ajutat la nimic, vom face un tur prin grădină ca să culegem cât mai multe flori pe care, altfel, ninsoarea le-ar distruge.

– Aici, nu se-ntâmplă niciodată nimic romantic – o logodnă, o căsătorie... oftă Anne. Și aș avea mare nevoie, ca material literar.

– Mai bine te limitezi la spiriduși și comori ascunse încă vreo câțiva ani. Suntem o familie prozaică, păpușă. Dar, să știi că dacă voi cere vreodată pe cineva în căsătorie, că n-o voi face în fața nepoatelor mele. Va trebui să cauți altă sursă de inspirație.

Bărbații lucrară până se înseră. Când îi văzu adunați pe toți în jurul mesei enorme de bucătărie – opt bărbați și trei copii – Marilla simți o bucurie ciudată, de apartenență la acest univers în care totul indica stabilitate și forță.

Brusc, privirea ei visătoare se întâlnește cu a lui Rufus, care o cerceta atent. Marilla simți îngrozită cum se îmbujorează, dându-și seama că acesta îi citise gândurile. Mai mult, continua să-o privească la fel de intens. Atunci, se uită spre fete, dar nici acestea n-o cruțau, zâmbindu-și una celeilalte cu înțeles. Întinse mâna după sare, dar degetele subțiri ale Annei o opriră imediat:

– Marilla, e zahăr tos, nu sare!

– Ah, ce neatentă!

Orice alt comentariu era inutil în fața hohotelor de râs ale fetelor.

– Nu-nțeleg ce vă amuză! spuse Tony disprețuitor.

– Priviți, primii fulgi de zăpadă! profită Marilla, pentru a le distra atenția. Copii, lăsați vasele așa și mergem după cină în sala de studiu; am impresia că mâine va fi nevoie de noi toți afară.

Capitolul 9

Întorcându-se în bucătărie după ce termină de făcut lecțiile cu copiii și-i duse la culcare, Marilla găsi toate vasele spălate și aranjate în bufet. Bărbații erau încă acolo.

— Ne-am gândit să rămânem să bem cafeaua aici, spuse Steve. E din ce în ce mai rece și, chiar cu încălzirea centrală, tot ar trebui să facem focul în salon, ori asta ar însemna să mai ai de curățat și cenușa mâine.

— Am hotărât să te ajutăm toți, drept mulțumire pentru masa grozavă pe care ne-ai pregătit-o, surioară.

„Surioară”; Marilla îngheță de spaimă.

— Surioară? întrebă Rufus, privindu-l curios. Nu te-am mai auzit spunându-i așa până acum.

— E adevărat, n-am mai strigat-o așa de mult timp. Când eram mic, nu puteam să pronunț „r” și „l” și, oricum, am crescut aproape ca frate și soră. Am asistat chiar la prima ei baie.

— Guy, nu fi mincinos! E scandalos ce spui. Țsta e dezavantajul de a avea lângă tine pe cineva care te cunoaște de

când erai în fașă. Aș putea și eu să fac cunoscute câteva întâmplări destul de jenante pentru tine, dar sunt mult prea cumsecade.

Sună telefonul, întrerupându-le conversația. Era Di, care auzind buletinul meteo, dorise să se asigure că totul e bine.

– Profită la maximum că ești acolo, Di, și nu-ți face griji în privința noastră, o liniști Rufus. Cu domnișoara Sinjin aici, suntem pe mâini bune. Ne terorizează cu disciplina; e un adevărat zbir, zgripturoaia asta bătrână. Fii liniștită. Noapte bună.

Apoi închise telefonul cu un aer satisfăcut.

– Sunteți foarte amabili, și tu și Guy: abia mă mai recunosc...

– Nu-nțeleg nimic, spuse Steve.

În schimb, Buck, Coll și Evan – oamenii lui Rufus – râdeau în hohote.

– Noi înțelegem foarte bine, Steve. Știm ce-a pățit bietul Rufus, terorizat de venirea unei individe pe care intenționa s-o aducă mama și sora lui. Acum, își ia și el revanșa, ascunzându-le că e în compania unei roșcate fermecătoare.

– În nici un caz nu era necesar să inventeze prostia asta, spuse Marilla, cu răceală în glas. Credeți-mă, în compania acestei roșcate, e în deplină siguranță. Și acum, e timpul să mergem la culcare.

Telefonul sună din nou.

– De data asta trebuie să fie mama ta, Rilla, zise amuzat Guy.

Așa și era. Elfreda o instruiseră bine, pentru că nu puse nici o întrebare delicată; dăduse telefon doar pentru că auzise și ea buletinul meteo care anunța furtuni de zăpadă.

– Așadar, îți dai seama că s-ar putea să nu mai funcționeze telefonul, scumpa mea. Să știi că în fiecare zi am scris câte o

pagină în care am descris viața de aici, ca să vă amintiți, tu și tata, de zilele petrecute în ținutul Mackenzie. Când voi putea pleca de aici, am să duc la poștă aceste scrisori, deși e foarte posibil să vin direct acasă, fără să mai trec prin Fiordland, așa cum plănuisem.

Rufus îi luă pur și simplu receptorul din mână, zădărniciindu-i orice încercare de a se opune.

– Doamnă Sinjin, sunt Rufus Sinclair. N-am vrea ca fiica dumneavoastră să plece după ce se vor reface căile de acces. Avem mare nevoie de o guvernantă. Ați dori să veniți și dumneavoastră aici, în vacanță? Dacă până atunci nu se va face un pod mobil sau altceva, nu v-ar tenta să veniți cu elicopterul? Ar fi ceva nou pentru dumneavoastră. În orice caz, ne-ați face o mare plăcere. Nu, nu, n-ar deranja-o deloc pe sora mea. Oricum, când se vor întoarce se vor muta în casă nouă. Marilla va trebui să gătească pentru dumneavoastră. Marilla mi-a spus că mai are un frate și-o soră mai mici; dacă doresc să lucreze pe timpul vacanței, ajutorul lor ar fi binevenit. Acum, v-o dau din nou pe Marilla, care tot încearcă să-mi smulgă receptorul. Cred că se gândește că veți plăti o avere la telefon din cauza mea.

Marilla luă telefonul la timp pentru a auzi reproșul mamei ei.

– Draga mea, ce nepoliticoasă ești cu acest tânăr încântător care făcea o invitație atât de generoasă!

– Da... Oh, ce păcat că ați făcut deja rezervări la acea croazieră... Dar veți putea veni aici altă dată. Iar Kim și Fiona, care s-ar fi bucurat grozav de o astfel de ocazie, să fie tocmai acum plecați cu echipa în Noua Caedonie, la acel curs de franceză!

– Cum?

– Da, da, știu – pentru ei e o șansă unică. În orice caz, domnul Sinclair a fost foarte amabil. Mamă, poți transmite un

mesaj, Elfredei? Nu știu dac-ai auzit, dar șeful misiunii în care a fost Guy este domnul Stephen Ronaldson. Cred că Elfreda nu cunoaște acest lucru. Acest domn a lucrat la fermă chiar în perioada în care a fost și ea aici, demult. Mă gândeam că va fi interesată. Cum? Nu e în Wellington? Dar unde e? În South Island? Oricum, dacă-ți telefonează sau scrie, anunț-o. Îmbrățișează-l pe tata din partea mea. Complimente și de la Guy, care e aici, lângă mine.

De data aceasta, Guy îi luă receptorul din mână.

– Bună, tanti Helena. Ce bine că m-ai considerat întotdeauna ca pe un nepot! Vroiam s-o sun și eu pe mama să-i spun că s-ar putea să nu mai am cum să iau legătura cu ea, dar te rog acum pe tine să faci aceasta. Da, încă nu-mi vine să cred c-am întâlnit-o aici pe Marilla. Acum șase săptămâni eram în Edinburgh, iar acum sunt blocat aici. Dar, nu-i nimic. Așa, frumoasa ta fiică și cu mine, avem posibilitatea de a continua de acolo de unde am rămas. Te las acum, pa!

– Ce noroc să avem lângă noi pe cineva ca Marilla, se adresă Evan lui Coll. Și, pe deasupra, să vină din senin și un iubit de-al ei de demult.

Începuse să ningă cu fulgi mari și, după ce se strânsesă cu toții la ferestre să privească, meraseră la culcare.

Nu era vânt și stratul de zăpadă devenea din ce în ce mai gros cu fiecare oră.

Marilla se trezi la ora două, dându-și seama că undeva era o lumină aprinsă. Își puse halatul și papucii și merse să cerceteze.

Era lumina din camera lui Tony. Acesta era în pat și privea tavanul. De regulă, era un băiat optimist și vesel; nu însă și acum.

– Ce s-a întâmplat? Nu poți dormi? Te doare ceva? Întrebă ea, intrând încet, impresionată de a-l vedea atât de bucuros de venirea ei.

– Nu, nu mă doare nimic. M-am trezit și au început să apară tot felul de gânduri.

– Și eu am pățit la fel. Pot să intru și eu sub plapuma ta? Am fost cam melancolică în seara aceasta și văd că încă nu mi-a trecut această stare. Mama a auzit prognoza meteo și a telefonat. Până acum am fost prea ocupată ca să-mi dau seama cât de dor îmi e de părinți, dar, brusc, când am auzit vocea mamei, am știut că-mi lipsesc enorm amândoi. Același lucru s-a întâmplat și cu tine?

– Exact. Mama e o persoană atât de amuzantă... Tipic irlandeză, după cum spune tata. Unchiul Rufus și mătușa Katty seamănă mai mult cu bunicul. Bunica s-a născut în Dublin și-a venit aici împeună cu părinții, când avea doisprezece ani. Chiar și acum bunica și-a păstrat simțul umorului și mama seamănă cu ea. Mama găsește ceva amuzant în orice se-ntâmplă ici. Ți se pare că e o prostie că-mi e atât de dor de ea?

– Deloc. Dacă mie, la vârsta mea, îmi e dor de ea, atunci tu ești cu atât mai îndreptățit. Nici măcar nu-mi plac efuziunile și manifestările demonstrative; îmi place pur și simplu s-o am în preajmă.

– Ah, ce bine e că n-ai spus „Hai, fii tare! Fruntea sus!” Nu-mi place deloc acest tip de îmbărbătare.

– Nici mie. Când sunt deprimată – ceea ce mi se întâmplă destul de rar, dar atunci sunt foarte deprimată – îmi place să fiu lăsată să plâng în voie.

– Îmi dați voie să intru și eu ca să plângem împreună? se auzi vocea lui Rufus, când acesta apărură în prag. Deși n-ar strica să fim ceva mai reținuți, ca să nu-i trezim pe toți ceilalți. Și eu mă simțeam deprimat, continuă el, așezându-se pe pat, și m-am gândit să cobor în bucătărie să-mi fac o ciocolată caldă. Ce-ar fi să vă aduc și vouă? Ninsoarea asta e exact picătura care a umplut paharul în ceea ce privește neazurile noastre. Și, ca să fiu sincer, îmi lipsește al naibii corespondența cu mama și tata. Știu că, dacă situația continuă, o vor aduce pe toată deodată cu elicopterul, dar e altceva să le poți citi la câteva zile.

– Nu credeam că și adulții pot simți așa.

– Cum să nu, numai că ne ascundem sentimentele, asta e tot; ne place să ne imaginăm că suntem duri. Dar acum, hai să ne văităm puțin! E îngrozitor că râul și-a ieșit din matcă.

– Și că tata a făcut peritonită și că a început să ningă tocmai acum...

O priviră amândoi pe Marilla; era rândul ei să se plângă, să spună ceva de genul „E îngrozitor că suntem izolați, că s-ar putea chiar să nu mai funcționeze telefonul, că e mult de muncă...”, numai că pur și simplu nu putea. Începuse să-i placă faptul că era acolo cu copiii, cu... Rufus. Ar fi vrut să nu mai plece niciodată din Blue Canyon, dar și așa, când Donal MacGillivray și Diana aveau să vină cu elicopterul, probabil, pentru ea situația va fi cu adevărat dezastruoasă. Rufus va fi furios pentru postura în care îl pusese atâta timp și n-o va crede pentru nimic în lume că nu știuse nimic. Cât despre ea... ratase deja cu mult timp în urmă șansa de a-i explica, iar situația devenise tot mai critică pe măsură ce zilele trecuseră. Nici acum nu putea discuta cu el – ar fi produs o ruptură, ar fi stricat atmosfera generală și asta în

condițiile în care erau obligați să rămână acolo cu toții. În plus, vroia să-ncerce să-i readucă împreună pe Stephen și Elfreda.

– Dar, în afară de faptul că ne e îngrozitor de dor de părinți, bieții de noi, ne distrăm de minune, nu-i așa? spuse Marilla într-un târziu, zâmbind, dându-și seama că Tony și Rufus continuau s-o privească, așteptând un răspuns.

– Ești grozavă, Marilla! Am spus că ești la fel de nostimă ca mama.

– Ei, acum mă duc s-aduc ciocolata, spuse Rufus. Nu faceți zgomot, să nu treziți fetele.

Zâmbiră satisfăcuți când Rufus se întoarse cu tava cu ciocolată fierbinte și prăjituri și, imediat după acel neașteptat festin, Tony se ghemui în așternut, deja adormit pe jumătate, iar ei doi ieșiră încet din cameră.

– Am să-i spun mamei să-ți dea ție halatul acesta, în semn de recunoștință pentru tot ce faci pentru noi. Îți stă grozav de bine cu el.

– În nici un caz nu poți face așa ceva; mama ta ar vrea să știe cum de m-ai văzut îmbrăcată cu el și-ar fi destul de complicat să-i explic.

– Ai dreptate, nu m-am gândit la asta, ci doar la cum arăți în acest moment. Stai puțin, ai o picătură de ciocolată pe obraz... parc-ai fi o fetiță la o petrecere.

Scoase din buzunarul halatului său o batistă și-i șterse obrazul, apoi rămase nemișcat, cu o expresie gravă. Marilla știa c-ar fi trebuit să se depărteze, dar pur și simplu nu putu.

– Ești liberă să spui „nu“, Marilla, dar aș dori foarte mult să te sărut. Nu sunt de părere că sărutul trebuie dat cu forța, ci este ceva la care amândoi să participe. Până acum, de două ori, te-am sărutat luându-te prin surprindere și împotriva voinței tale – nu

ți-a plăcut. Mă-ntreb... Uite, mai bine spun direct. Te-am mai întrebat o dată, de fapt, dar apoi iar n-am mai fost sigur: înseamnă Guy Stewart ceva deosebit pentru tine? Îl iubești? Nu sunt persoana care să se poarte incorect...

Marilla nu știa cum se reacționeze; era complet răvășită de trăiri pe care nu le mai cunoscuse până atunci.

– Nu, Rufus, nu sunt deloc îndrăgostită de Guy și nici el de mine. E un alt fel de afecțiune. Dar îi place să glumească.

– Așadar, asta înseamnă consimțământ... N-aș vrea ca de data aceasta să fie ca înainte; vreau să fie un sărut adevărat.

Îi îndepărtă părul de pe față,, o cuprinse ușor în brațe, o privi adânc în ochi și puse tot ce avea mai bun în acel sărut. La fel și Marilla; nu știa cât durase, știa doar c-ar fi vrut să nu se mai termine niciodată, că-i dăduse speranță și-i umpluse sufletul de promisiuni.

– Rufus, trebuie să plec acum. Gândește-te, dacă vine cineva, Stephen de exemplu și...

– Așa e; ar trebui să dăm explicații, prin asta acuzându-ne, ceea ce ar strica farmecul momentului. În viață apar o mulțime de situații de acest gen și avem tendința să le interpretăm greșit. Noapte bună, Rilla. Vise plăcute.

Marilla se-ndepărtă, plutind într-un abur de fericire, gândindu-se, printre altele, la faptul că îi folosise pentru prima dată diminutivul.

Capitolul 10

A doua zi nu existară nici clipe de răgaz, nici de tandrețe; un singur moment magic, când priviră toți pe fereastra bucătăriei, spre Dealul cu felinar.

Marilla se abținu să exclame „Ce superb!“ când știa că în spatele acelei splendori erau pagube, o muncă titanică și amenințarea tacită că lupta cu natura dezlănțuită era departe de a se fi terminat. Surprinzător însă, Rufus îi rosti gândul.

– Poate fi ceva mai frumos?

– Mi-a fost teamă să comentez eu însămi; m-am gândit că orice exprimare a admirației ar suna ca o nesocotință din partea unei orășence idealiste.

– Auziți ce spune! râse Coll. Profesoară până-n vârful unghiilor. N-aș putea să formulez o astfel de frază nici dacă m-ar amenința cineva că mă ucide.

– Te subapreciezi, Coll. În scrisoarea pe care o scriu mamei, în speranța că o voi putea trimite vreodată, spuneam că vocabularul tău pur și simplu mă fascinează prin alegerea

instinctivă a cuvintelor descriptive. Acum, gata, la masă. Am pregătit totul înainte să vă treziți, așa că astăzi nu e nevoie să ajutați. Puteti ieși la lucru imediat ce terminați micul dejun. Pregătesc supa și mâncarea și vin și eu.

– E greu ce avem de făcut și nu ești obișnuită, spuse Rufus.

– Când locuiam în Fairlie, la o fermă mare pe Muntele Cook, îmi amintesc că într-o toamnă târzie, a nins o dată așa. Eram copii, dar mi se părea minunat că ni se îngăduia și nouă să ajutăm. Ne distram grozav, mai știi, Guy?

Își dădu seama prea târziu de ceea ce spusese. Chiar cu o seară înainte, Rufus îl întrebase pe Guy cum de familiile lor fuseseră vecine și în Fairlie și acum, în Wellington.

– Familia mea locuia în Fairlie când s-a născut Marilla, explicase Guy, apoi s-a mutat la Wellington și abia mai târziu tatăl Marillei acceptă postul la o parohie de acolo.

Așadar, acum Marilla nu putu decât s-adauge, destul de neconvingător:

– Guy era la noi în vacanță.

– În vacanță? se miră Rufus. Și era toamnă târzie? Vacanțele sunt în august, mai și ianuarie.

– Fusesem bolnav și m-au trimis la mătușa Helena în convalescență. Marilla și cu mine mersesem la o fermă în weekend și-am rămas acolo izolați din cauza ninsorii.

– Ce fermă era?

– Ben Argyll – dincolo de trecătoarea Simon.

– Ah, la familia Forbes? Am fost coleg de liceu cu Ian Forbes. Înseamnă că-l cunoașteți.

– Da, răspunse Marilla. Atunci, el nu era acasă. Eu eram abia în școala primară.

Dumnezeule, acum aveau și prieteni comuni. Într-o bună zi, cele două lumi se vor întâlni și atunci se va produce dezastrul. Ar fi mult mai bine să plece înainte ca Donal și Di să se-ntoarcă. Totuși, n-ar putea lăsa copiii singuri. Dacă n-ar fi avut această responsabilitate, ar fi pretextat că e chemată urgent acasă.

Deodată, începu să urască toată această poveste. Minciuna distruge încrederea; te făcea să-ți pierzi integritatea, firescul, îți stresa în mod chinuitor memoria. Era suficientă o singură minciună pentru a antrena o avalanșă de alte minciuni, toate cu picioare scurte... Nu, nu mai putea continua așa; îi va spune lui Rufus adevărul: că fusese atât de speriată când țipase la ea că avusese înconștiența de a se aventura până acolo cu o mașină mică și fără să se priceapă la mecanică, încât hotărâse că postul respectiv nu era pentru ea și intenționa să se întoarcă imediat fără a-și dezvălui identitatea. Îi va mai spune că scrisoarea pe care el o rugase s-o redacteze fusese un șoc pentru ea și că trebuia s-o creadă – fugea de bărbați, nu după ei.

Cel mai bun lucru era să nu se mai gândească și să fie atentă la ce face – deja pusese morcovii pentru supă în mâncare și invers – mai ales că trebuia să meargă afară în cel mai scurt timp, pentru a-i ajuta pe bărbați.

După prânz, Rufus îl rugă pe Steve s-o ajute pe Marilla să porționeze carnea, după care, îi aștepta pe amândoi afară.

– Am să curăț mai mulți cartofi; nu mai avem foarte multă pâine. Îmi ia mult timp ca să coc eu pâine, așa că voi face niște franzeluțe după rețeta irlandeză; mama făcea de multe ori când aveam pe neașteptate oaspeți, ceea ce se întâmpla destul de des.

– Da, îmi amintesc că și Guy povestea același lucru despre mama voastră.

– Steve... cum...

– Mi-am dat seama de câțva timp. În majoritatea cazurilor, Guy și cu mine discutăm pe teme strict profesionale; singura excepție a fost călătoria la lacurile din Irlanda, când am avut mai mult timp să petrecem împreună. Așa am aflat că are o soră vitregă, Marilla. A menționat o dată că tatăl lui vitreg e preot, numit St. John; în nici un caz nu a pronunțat Sinjin. Am pus totul cap la cap, deși nu văd ce a determinat toate astea. Dar, mai e ceva... De fiecare dată când te privesc, e ceva în figura ta ce-mi aduce aminte de Elfreda. E o legătură între voi, dacă nu mă-nșel. Îmi amintesc că Freddie a spus odată că are un văr preot. Sunteți cum nu se poate mai diferite una față de cealaltă și totuși... în modul în care îți întorci capul, în linia frunții, în curba buzelor, o văd pe ea!

– Cred că ți se pare ciudat, și chiar așa și este. E o poveste lungă și...

– Nu poți să stai acum să explici, în mijlocul unei căderi masive de zăpadă, când e nevoie de ajutorul tuturor. Nu e nici o grabă. Și, indiferent ce motiv ai avut, sunt convins că știi bine ce faci.

– Ah, e o prostie. În momentul când am ascuns cine sunt, nu mi-am închipuit că voi sta aici decât atât cât să-mi repar mașina. Dacă-ș avea timp să-ți povestesc ce m-a determinat să plec din Wellington!

– Nu-i nimic, Marilla; poate fi o prostie, dar în nici un caz nu e vorba despre nimic rău, sunt absolut sigur de asta.

– Tu înțelegi, Stephen, dar dacă-ai înțelege și Rufus...

– Nici eu n-am fost prea înțelegător cu ruda ta toți acești ani. Acum, încerc să mă revanșez. Chiar dacă Rufus se supără,

nu-l lua în serios. Este foarte posibil să se înfurie, să se simtă ridicol, dar îi va trece.

Telefonul începu să sune, întrerupându-le discuția

– Stephen, te rog, răspunde tu; mi-e teamă să nu fie Di.

– Alo! Ferma Blue Canyon. La telefon Steve Ronaldson. Elfreda...? – vocea i se schimbă brusc. Tu ești, Elfreda! Dumnezeu! Unde ești, fată dragă?

Marilla știa c-ar fi trebuit să dispară imediat de acolo, dar rămase ținută locului, fiindu-i cu neputință să facă vreun pas.

– La Bridget Granville? Sigur că mi-o amintesc; întotdeauna am simpatizat-o. Ah, Freddie, acum, când te-am regăsit, suntem despărțiți de un râu care și-a ieșit din matcă și de o cădere abundentă de zăpadă. După ultimul buletin meteo, vor mai urma ninsori, altfel ți-aș ordona să vii imediat cu elicopterul. Ai auzit bine: ți-aș ordona. De data aceasta, nu mai scapi de mine. Știi, desigur că Marilla e aici. M-a ajutat să clarific lucrurile. A ghicit – n-am putut ascunde; deși până când n-am ajuns aici și copiii Dianeii nu m-au pus să le citesc povești, nu știam că scrii, Freddie, ești minunată! Te regăsesc în aceste scrieri în totalitate. Dacă-ai fi dat de ele mai devreme!... Căsătorit? Bineînțeles că nu sunt. N-aș mai vorbi așa dacă aș fi. Nu am iubit decât o singură femeie în viața mea – știi foarte bine pe cine. Ascultă, știu că Marilla e incognito, dar încă nu a avut timp să-mi povestească despre ce anume e vorba. În ceea ce ne privește, a știut suficient pentru a-mi spune că mătușile tale au ascuns adevărul, că nu te-ai dus în insula Norfolk pentru că n-ai avut curajul să-i spui unui ucenic că nu te căsătorești cu el din cauza condiției lui sociale, așa cum mătușa Myrtle îmi spusese. Vezi tu, îți scrisesem să te anunț că vin; Marilla crede că nici n-ai primit scrisoarea mea. Îmi

ceream scuze pentru faptul de a-mi fi pierdut cumpătul, pentru că m-am lăsat orbit de mânie. Ai primit scrisoarea? Alo! Mai ești pe fir? Elfreda, mă auzi? Freddie, trebuie să mă auzi! Elfreda...?

Rămase acolo în picioare, adus de umeri, ținând zadarnic receptorul în mână. Marilla își dădu seama, după desperarea din vocea și din privirea lui, cât de mult o iubea pe Elfreda.

– Marilla... s-a întrerupt. Ah, dac-ar fi numai o defecțiune temporară! Poate chiar telefonista să fi deconectat din greșeală.

Nu era însă așa. Așteptară mai mult decât ar fi trebuit, încercă să ia legătura cu Wanaka, apoi cu vecinul cel mai apropiat – zadarnic.

– Nu fi atât de trist, încercă Marilla să-l încurajeze. A înțeles ceea ce trebuia – că încă o iubești. Vor repara defecțiunea nu peste mult timp.

– Și dacă pleacă?

– Dacă eu aș fi în cauză și bărbatul pe care l-am iubit de douăzeci de ani ar fi reapărut în viața mea, nimic nu mi-ar mai sta în cale. Totuși, ce-ai face dacă ar pleca?

– Aș merge în Wellington, cu elicopterul, imediat ce vremea ar permite; e imposibil să nu trimită aici un elicopter, pentru a verifica dacă mai sunt provizii.

– Trebuie să fie o chestiune de o săptămână sau două și, oricum, e posibil ca telefonul să funcționeze din nou diseară.

Merseră afară și se alăturară celorlalți, rămânând cu toții, inclusiv copiii, până târziu după-amiaza să facă poteci prin zăpadă și să adune oile rătăcite. Din fericire, copiii erau foarte puternici, chiar și fetele, în ciuda aparentei lor fragilități; în definitiv, asta era viața lor – oi, zăpadă, succesiunea anotimpurilor aducând, fiecare, nu numai farmecul, ci și

amenințările sale, filozofia vieții de familie în acel ținut de munte. Stephen fluiera ușor în timp ce lucra, iar Marilla recunoscuse melodii cântate la pian de Elfreda; mai mult, privindu-l, părea întinerit cu zece ani.

Se-ntoarseră acasă frânți de oboseală și uzi, dar o baie sau un duș fierbinte îi remontă repede. După cină, Marilla pregăti aluatul de pâine și bărbaiii spălară vasele, reușind toți să termine la timp pentru a se instala în fața televizorului la buletinul de știri.

Se mai anunțau ninsori, dar nu atât de abundente. Se înregistraseră pene de curent, urmau să fie remediate cât mai repede posibil, se mai așteptau și altele...

Parcă totul ar fi fost regizat, lumina se întrerupsese și la ferma lor. Meraseră la culcare, conștienți că și ziua următoare va fi la fel de grea.

Așa cum fusese anunțat, a doua zi ninsoarea slăbi ca intensitate. Potecile făcute cu o zi în urmă încă se mai cunoșteau, dar dificultatea consta în hrănirea animalelor rămase pe câmp.

– Uite, Steve, spuse deodată Rufus, arătând spre locul în care se afla vechea cabană a acestuia. Din cauza greutateii de pe acoperiș, s-a prăbușit coșul. Oricum, nu mai foloseam cabana decât la depozitarea fânului.

Nu numai coșul se prăbușise, ci și căminul, care fusese o construcție exterioară.

Când se apropiară, priveliștea era într-adevăr dezolantă: într-o grămadă de moloz, căzuseră placa de pe șemineu, un ceas vechi care încetase cu mult timp în urmă să mai indice orele, o lampă cu geamul spart.

– Ce-i acolo, care iese din spatele plăcii șemineului? întrebă Jane alergând în acea direcție și venind cu un plic murdar în mână. Îți e adresat ție, Steve, dar nu are timbru.

Intrigat, Steve luă plicul pe care scria doar numele lui, îl deschise și rămase privind lung la un bilet scris cu creionul și la un alt plic timbrat adresat de el însuși... domnișoarei Elfreda Grant, cu destinația Wellington. Apoi, citi biletul a cărui hârtie se îngălbenise.

„Dragă Steve, te rog să mă scuzi, amice, dar, dacă tot ai plecat val-vârtej la Wellington să-ți vezi iubita atât de repede după ce-ai scris scrisoarea, m-am gândit să n-o duc la poștă imediat. Acum plec în Southland, unde am găsit de lucru mai aproape de casă. Știi că mi-ai dat acest plic să-l duc la poștă în Wanaka. Ei bine, mi s-au mai dat și altele și le-am pus la cutie pe toate deodată. Acum, în timp ce-am împachetat lucrurile, am rămas înmărmurit când l-am găsit în buzunarul hainei. E adevărat, de atunci n-am mai purtat-o. Oricum, te-ai văzut cu Elfreda și i-ai spus deja tot ce scria în scrisoare. Ți-o las aici. Succes. Barney“.

Barney era unul din băieții care lucraseră la Canionul Albastru în aceeași perioadă cu el.

Stephen o privi pe Marilla, care de altfel, aproape că înțelesese.

– E scrisoarea pe care i-o scrisesem Elfredei ca să-i cer scuze; îl rugasem pe Barney s-o ducă la poștă. Apoi, sigur, nu m-am mai întors aici – n-aș mai fi putut suporta să stau la Canionul

Albastru fără ea; m-am imbarcat pe un vas spre Liverpool. Privi spre copii, zâmbind. Jane, Anne, Tony, am vrut să mă căsătoresc cu Frederica atunci, demult, dar ne-am certat din vina mea. În scrisoare îi ceream scuze, apoi m-am dus eu însumi la ea acasă, dar cineva de acolo a avut răutatea de a-mi spune că plecase pe insula Norfolk tocmai pentru a mă evita.

— Răutate de vrăjitoare? întrebă Anne.

— Chiar așa.

— Dar acum se poate rezolva, sugerează Jane, cu ochii strălucitori. Marilla și Guy o cunosc și-ți pot da adresa ei.

— Pentru voi, totul e simplu, copii, interveni și Rufus. Este suficient că Stephen ne-a spus și nouă ce s-a întâmplat; nu e cazul să-i mai punem și alte întrebări în legătură cu planurile de viitor.

— Nu-i certa, Rufus. E normal să vrea să știe ce intenții am. Și e mai simplu decât credeți. Momentan, ea este în Wanaka: a venit la o întrunire a clubului deținatorilor de ponei din Canterbury și se gândea să treacă și pe aici — cine știe, poate să revadă fantomele trecutului... În orice caz, vroia s-o vadă pe Marilla, cu care, de altfel, n-a mai reușit să vorbească pentru că s-a întrerupt legătura.

— Și ce-a spus? întrebă Anne sărind de bucurie.

— A vrut să știe dacă sunt căsătorit. I-am spus să rămână acolo până reușește să vină aici cu un elicopter. Cred că a fost de acord.

— Crezi?

— Linia a căzut chiar în mijlocul convorbirii.

— Este îngrozitor, spuse Jane, este...

— Va veni negreșit, o întrerupse Anne, privind visătoare. Vă puteți căsători chiar aici, în capelă, ca mama și tata. Eu și Jane am

putea fi domnișoare de onoare – îmbrăcate cu rochii lungi, având coronite de flori... Gândește-te! Noi, domnișoare de onoare la nunta Fredericăi Moorcroft!

– Auzi? pufni Tony disprețuitor. Fetele astea! Se și gândesc ce rochii ar purta. În codul bunelor maniere scrie că trebuie să fii mai întâi invitat.

– Vă invit chiar acum. Elfreda nu mai scapă de mine de data asta. Dacă scrisoarea ar fi ajuns, aş fi putut avea acum copii de vârsta voastră, sau chiar mai mari.

– Nu ești chiar atât de bătrân, Steve, caută Jane să-l consoleze, conștientă de tonul lui plin de regret. Depinde de Frederica. Marilla, până la ce vârstă pot doamnele să...

– Jane! interveni Rufus acoperindu-i gura cu mâna. Ai aranjat deja căsătoria lui Steve, acum e cazul să te oprești, doar n-o să-i planifici și familia! Acum, la treabă! Și, aveți grijă: când vine Elfreda, nu trebuie să spuneți nici un cuvânt despre toată povestea asta. Marilla, rămâi aici cu Stephen; poate mai aveți de discutat câte ceva. În definitiv, o cunoașteți de mult pe Elfreda.

Capitolul 11

Apusul din seara aceea avea o splendoare pe care Marilla ar fi vrut să și-o întipărească în minte și în suflet pentru totdeauna.

– Mâine va începe dezghețul, spuse Rufus venind lângă ea, la fereastră.

– Crezi că vor trimite nu peste mult timp un elicopter pentru Steve și toți ceilalți?

– Cred că da, dar s-ar putea ca programul lui Stephen să depindă mult de prietena ta, Elfreda. Înainte de a pleca, vrea să vadă și cabanele noastre cele mai îndepărtate, în eventualitatea creării de spații de cazare pentru excursioniști, mai ales că au acces la pârtia de schi. Tata este pentru un astfel de proiect, așa că-l vom mai ruga pe Steve să vină să discute cu oficialii. Atunci, îl vom aștepta să vină cu Elfreda.

– Ar fi minunat. Gestul tău de a o invita și pe ea aici este de asemenea deosebit. Dacă toți sunt ca tine, nu e de mirare că ferma de la Canionul Albastru este renumită pentru ospitalitatea ei.

– Nu-mi vine să cred că spui asta! Ai uitat cum te-am primit?

– Am uitat. Ciudat... Deși, atunci, nu știi ce nu ți-aș fi făcut.

De aceea... se opri brusc.

– De aceea...?

– Nu mai are importanță. Câteodată spun ceea ce nu trebuie, ca și atunci, în seara când am venit. Credeam că, fiind de atâta timp profesoară am învățat să mă stăpânesc, dar iată că atunci am făcut o gafă.

– Poate că și tu aveai o supărare, tot așa cum și eu eram îngrozitor de nervos din cauza a tot ce se întâmplase. E adevărat? Am fost și eu, pentru tine, picătura care a umplut paharul necazurilor?

– Într-un fel... da.

Tăcu; nu era momentul să vorbească. Observându-i ezitarea și chiar gestul de a se depărta pentru a pune capăt discuției, Rufus îi cuprinse umerii cu brațul și o trase din nou lângă fereastră.

– Marilla, să-mi povestești o dată – poate când va fi mai multă liniște aici. I-ai spus lui Stephen, atunci când am intrat fără să știu că întrerup o discuție ce părea să aibă un caracter destul de intim, că Elfreda nu a permis celor din anturajul tău să te critice. Indiferent despre ce e vorba, nici eu nu te voi critica. Ai avut viața ta și presiunile din oraș sunt câteodată mai mari decât cele dintr-o astfel de regiune izolată. Sper să nu fi avut o supărare prea mare, atâta tot. Presupun totuși că exagerezi puțin și, având principii morale mult prea înalte, îți faci griji în mod inutil.

– Ah, Rufus, mulțumesc! Întinse mâna și, când el i-o luă între palmele lui bătătorite și calde, Marilla se simți dintr-o dată mai

puternică. Trebuie să-ți mărturisesc ceva... Poate că, uneori, părea că tănuiesc ceva. N-am fost sigură că mă vei înțelege sau crede. Acum, îndrăznesc să sper că mă vei crede. La început, am fost convinsă că nu vei înțelege niciodată. Ei, nu e acum momentul să discutăm despre asta; trebuie să mă-ntorc în bucătărie.

Rufus o strânse la pieptul lui și-i prinse bărbia între degete.

– Contez pe acea discuție, ca să clarificăm situația. Sunt hotărât să-ți risipesc toate acele idei ciudate în legătură cu faptul că, deși crezi în căsnicie, nu o consideri potrivită pentru tine, așa că avem o justificare perfectă pentru...

O sărută ușor, dar zăbovind îndelung asupra buzelor ei.

– Trebuie să fie ceva contagios în aer! auzi vocea lui Tony, la capătul scărilor.

Tresăriră și izbucniră în râs.

– Nu spun un cuvânt fetelor, jur! continuă acesta, cu un zâmbet care părea să se întindă de la o ureche la cealaltă. În plus, mi se pare absolut firesc, dacă înseamnă ceea ce presupun eu. Râseră toți din nou. Unchiule Rufus, de fapt, venisem să-ți cer voie să privesc puțin prin telescop diseară, pentru că va fi senin, numai că îmi dau seama că...

– Suntem ocupați și obosiți. Apreciez faptul că te-ai gândit la noi. Într-adevăr, condițiile din această seară vor fi ideale. Ai noroc că, datorită Marillei, sunt într-o dispoziție excelentă. Mai întâi o ajut la bucătărie, apoi mergem să privim prin telescop.

Zăpada se topi ca prin farmec sub soarele puternic de noiembrie ce urmă furtunii. Stephen începu să devină cam agitat din cauza imposibilității de comunicare. Într-o seară, Marilla îl surprinse urcând dincolo de casa de pe dealul cu felinar, privind lung lacul ale cărui ape mângâiau, de partea cealaltă, țărmul unde cu siguranță Elfreda se plimba în fiecare zi așteptându-l.

Târziu după-amiaza următoare, Marilla auzi din bucătărie un strigăt care păru să zguduie zărilor. Ieși împreună cu copiii, care așezați în jurul mesei de bucătărie, sub supravegherea ei, își scriau eseurile date ca temă. Rufus, Stephen și Guy erau deja afară și priveau în zare spre est.

– Priviți, spuse Rufus, avem oaspeți. Se pare că vin de la ferma familiei Fergusson – cred că sunt chiar doi dintre copii: cel mai mare și cel mai mic.

Veniră toți în întâmpinarea lor, copiii luându-le-o, bineînțeles cu mult înainte. La un moment dat, Tony se întoarse spre ei și, făcându-și mâinile pâlnie la gură îi anunță:

– E Edward Campbell. Și celălalt călăreț nu e băiat, ci o femeie, dar nu Fiona.

– O femeie! se miră Rufus. Este un drum extrem de greu și pentru un bărbat, dar pentru o femeie!

Curiozitatea îi făcu să grăbească pasul, dar poteca era abruptă și cu multe serpentine. La rândul lor, călăreții și caii păreau prea obosiți pentru a forța în vreun fel ritmul.

Deodată, Stephen, care era destul de în urmă, scoase un strigăt de uimire și, trecând ca un fulger pe lângă ei, îi depăși strigând când se afla în dreptul Marillei:

– Nu vezi? E Elfreda!

– Călărește fantastic, e-adevărat, spuse Guy, dar chiar și așa este surprinzător.

Stephen depășise și copiii. De fapt aceștia se opriră o clipă, uluiți de viteza acestuia, privind în urmă, la restul grupului, parcă tot neîncredători.

– Pentru Dumnezeu, Rufus, oprește-i, spuse Marilla. Lasă-i pe Stephen și Elfreda să se bucure singuri de acest moment.

Ca și cum le-ar fi ghicit intențiile, cei trei copii o porniră ca niște ogari pe urmele lui Steve.

– De ce i-aș opri? Îi invidiez. Nu se vor simți deloc jenați – adoră scenele romantice, după cum bine știi.

Fratele ei îi aruncă o scurtă privire plină de înțeles.

Pentru toți a fost clar momentul în care și Elfreda recunosc pe cel din fruntea grupului ce venea în întâmpinarea lor, după cum se îndreptă în șa, dând pîteni calului, obținând o sfortare supremă și un plus de viteză din partea lui.

Când ajunse în dreptul lui, îl privi, zâmbind. Cum Steve părea incapabil să facă vreo mișcare, descălecă, ajungându-i aproape în brațe.

– Ei bine, dacă Mahomed nu vine la munte, vine muntele la Mahomed.

O fracțiune de secundă Stephen o privi cu nesat, apoi o strânse și-ncepu s-o sărute cu desperare.

Marilla, cu ochii plini de lacrimi, îl prinse pe Rufus de mână.

– Fă ceva cu fetele astea, Rufus! Nu vezi cum țopăie de bucurie?

Tony a fost cel care a luat măsuri, în numele superiorității date de cei doi ani în plus față de ele: le luă pe amândouă de ceafă și le readuse în grupul celorlalți.

Edward Campbell trecu pe lângă cei doi îndrăgostiți, râzând și se opri lângă cei veniți în întâmpinarea lor.

– Ah, sunt complet înțepenit, se plânse el, descălecând. Sunt mai rău decât copiii mei; Robert și Elspeth sunt mari admiratori ai Elfredei și eu aproape că-i întrec. Am fost încântat s-o reîntâlnesc când am fost în vizită la Brigit Granville ieri. Le-am spus că inginerul care se ocupă de această regiune m-a rugat să vin aici ca să evaluez situația. Elfreda a spus imediat că vine cu mine – nici măcar nu m-a întrebat dacă sunt sau nu de acord. Îmi aminteam că Steve o invitase să călărească, dar am întrebat dacă mai exersase de atunci. Brigit a-nceput să râdă și m-a pus imediat în temă... în legătură cu aceasta și cu alte aspecte...

Marilla știa că Edward Campbell, proprietarul fermei Belle Knowes, fusese inginer constructor de drumuri și revenise la fermă doar după moartea fratelui său mai mare.

Între timp, li se alăturară și Steve cu Elfreda și merseă toți acasă.

Rufus le pregăti acestora doi salonul mamei lui și-i exilă acolo, după ce reuși să le îndepărteze pe Anne și pe Jane de ea, nu înainte însă ca acestea să treacă în revistă fiecare carte împreună cu autoarea.

Fericirea fetițelor când merseă la culcare era aproape desăvârșită, pentru c-ar fi vrut să poată spună și părinților lor că fuseseră invitate să îndeplinească rolul de domnișoare de onoare.

În următoarele zile, Marilla nu făcu altceva decât să pregătească mese enorme și să supravegheze lecțiile copiilor, încercând s-o scutească pe Elfreda cât de mult posibil de orice activități care ar fi luat-o de lângă Stephen. Într-adevăr, aceștia doi erau de nedespărțit. Chiar și în timpul celor mai dificile expediții pe munte.

– Îmi pare atât de bine că mă voi căsători la capela de aici! N-aș suporta ca această ceremonie să fie făcută acasă, în prezența mătușilor, spuse Elfreda la un moment dat.

– Ba, le vom invita la munte, o contrazise Stephen după ce se gândi puțin. Le putem aduce aici cu elicopterul din Wanaka, biete egoiste singure ce sunt! Nu sunt de părere ca resentimentele să fie păstrate. Fii sigură că nu le voi îngădui să se amestece în viața noastră, dar cred c-ar fi mai fericite dacă nu le-am exclude complet.

– Ah, Stephen, te iubesc din ce în ce mai mult. Vroiam doar să te protejez. Sigur, nici eu nu trebuie să păstrez nici un resentiment. Cred că nici lor nu le-a fost ușor să ia copilul rămas orfan al fratelui lor și să-l crească. Și, din punctul lor de vedere, au făcut ceea ce au considerat că e mai bine.

Veni, în sfârșit și ziua în care se restabili legătura telefonică, iar Stephen, discutând cu specialiștii din Wanaka, putu să-l asigure pe Rufus că reconstrucția drumului de acces intra pe lista

priorităților. Evenimentele se precipită și, mai repede decât își imaginaseră, veni ultima noapte pe care o petreceau împreună la Canionul Albastru înainte de plecare.

Organizaseră o petrecere de logodnă pentru Stephen și Elfreda, care se prelungise destul de mult. Se toacă în cinstea logodnicilor, apoi Rufus propuse un alt toast, în cinstea Marillei care știuse să mențină caldă atmosfera căminului.

Marilla era deja în camera ei, pe punctul de a se vâri în așternut, când auzi o bătaie discretă în ușa-fereastră ce dădea spre curtea casei mici.

– Marilla, lasă-mă să intru, sunt eu, Guy.

– Pentru Dumnezeu, ești în halat și pijama pe așa o vreme! Poți s-o pățești îngrozitor.

– Ești mai rea ca mama. Vroiam să discut cu tine, pentru că nu s-a ivit ocazia pe parcursul zilei. Ascultă, surioară, se pare că tu și Rufus vă înțelegeți nemaipomenit de bine, ca să nu spun mai mult... așa că n-ar trebui oare să-i spui adevărul? Și, spune-mi, ce să-i povestesc mamei, pentru că va trebui să-i telefonez din Wanaka. Și așa cred că murea de curiozitate când am vorbit cu ea la telefon, adresându-mă „mătușă Helena“. Mărturisește-i lui Rufus cât mai repede. Alege momentul potrivit și nu face prostia de a te înfuria dacă el se înfurie. E pe deplin îndreptățit, dar ține atât de mult la tine, încât te va ierta în cele din urmă.

– Bănuiește că-i ascund ceva, dar e departe de adevăr. Își închipuie că sunt marcată de o poveste de dragoste nefericită. Ah, Guy, încetează cu hohotele astea! Îi vei trezi pe cei de sus.

– Dar nu vor ști niciodată ce i-a trezit. De acum, voi vorbi atât de încet, încât aproape nici tu nu mă vei mai auzi.

– Spune-i mamei că totul e în regulă și că sper că Rufus mă va crede că n-am știut nimic de complotul pus la cale de Brigid, Diana și mama lui.

– Primul lucru pe care mama va vrea să-l știe este dacă te-ai îndrăgostit de Rufus.

– Guy, te omor dacă faci vreo aluzie la faptul că...

– Lasă-mă pe mine să termin fraza: „la faptul că m-am îndrăgostit de el“. Bine, stai liniștită, nu-i voi spune. dacă vrei o asigur că individul e logodit cu o fată din Wanaka. Așa e mai bine?

– Guy!

– Încetează de a mă înghionti! Am să fiu numai vânătăi.

– Nu glumi cu așa ceva. Asta nu va face decât să complice lucrurile când...

– Când vei putea povesti mamei totul și Rufus va fi primit în sânul familiei. Ei, nu-mi spune că mă cam grăbesc! Totul e cât se poate de limpede. Din fericire, e mai simplu. Îi pot spune prudent că s-ar putea să existe o atracție, dar că nu sunt sigur. Mi se pare mai înțelept așa decât să neg vehement.

– La fel și mie.

Relaxată după luarea acestei decizii, Marilla rămase să mai discute cu Guy în liniște, așa cum nu reușiseră până atunci, apoi îl conduse la ușă.

– Sunt convins că totul va fi bine, spuse el, după care își îmbrățișă și sărută sora și plecă.

A doua zi, după ce oaspeții pleacă cu elicopterul, Marilla nu simți nici pe departe destinderea la care sperase, deși gătitul doar pentru opt persoane i se părea acum o joacă față de ceea ce trebuise să facă până atunci. Cauza era clară: ce era cu Rufus? Devenise taciturn până la punctul de a fi nepoliticos. Nici vorbă de camaraderia dinainte și de relația lor romantică pusă sub semnul unui sentiment de încredere din ce în ce mai puternic. Acum nici măcar n-o mai privea în ochi, iar când i se adresa, o făcea laconic și cu ostilitate.

– Explică, Rufus. Nu-mi plac insinuările, remarcele înveninate. Spune-mi, ce se-ntâmplă?

– I-auzi! Nu-ți plac insinuările și-ți place să se spună lucrurilor pe nume! Ah, scutește-mă! M-ai dezamăgit complet. Ai trăit tot timpul în minciună.

Marilla înghiți cu greu. Ce moment nepotrivit! Oamenii lui îl așteptau și Rufus urma să plece din clipă în clipă.

– Amintește-ți că urma să avem o discuție. Am spus că vreau să-ți mărturisesc ceva. Credeam însă că vom deveni prieteni și nu va mai conta la fel de mult cum ar fi contat la început. Știu că-ți închipui cu totul altceva, dar...

– Categorie că mi-am închipuit altceva. Prieteni.... da, am fost. Am crezut că te-ai îndrăgostit de un bărbat însurat și, având în vedere moralitatea pe care ți-o atribuiam în visele mele, ai renunțat la el când ai aflat. Nu mi-am închipuit însă așa ceva! Ai spus că nu vrei să te căsătorești, dar...

În clipa aceea se auzi un vacarm din direcția casei noi și Anne dădu buzna înăuntru, furioasă și cu ochii în lacrimi. Bluza îi era plină de cerneală roșie.

– Uite ce a făcut! Uite!

Imediat, intră și Tony cu o figură vinovată și îngrozită.

– Marilla, n-am vrut! Sincer! A fost un accident.

Intră și Jane, încercând să explice și ea.

– Jane! tună Rufus. Ai vreo legătură cu toată povestea asta?

– Nu, dar a fost doar un...

– Atunci, mergi înapoi în sala de studiu. În cinci minute vreau să vă potoliți! Am impresia că s-a vărsat cerneală peste tot. Ia cârpa asta și curăță. Apoi începi să lucrezi la teme. Tony, cum s-a întâmplat? Întrebă el pe același ton rece după ce Jane dispăru.

– Am luat o gumă și-am aruncat-o spre ea cu rigla... și a lovit sticla cu cerneală; nu mi-am dat seama că n-avea capacul. Îmi pare rău.

– N-a fost numai vina lui, interveni Anne îmbujorându-se. Îi ascunseseam ascuțitoarea și-l necăjeam.

– Bravo, Anne, te-ai comportat așa cum mă așteptam de la tine, spuse Marilla, mulțumită într-adevăr că Anne își recunoscuse greșeala și Tony nu o pârâse. Este foarte corect din partea ta că-ți asumi partea din vină. În definitiv, nu e chiar atât de grozav; nu e prima dată când se varsă cerneală. Păcat însă că se ia atât de greu. Rufus, mă ocup eu acum. Tony, mergi în sala de studiu și ascute toate creioanele. Anne, scoate ascuțitoarea de unde ai ascuns-o și dezbracă-te de bluza asta pătată. Schimbă-te cu alta și mergi și tu în sala de studiu. Intră prin ușa-fereastră din camera mea.

Anne se făcu nevăzută cu rapiditatea copilului care știe că nu e deloc înțelept să mai zăbovească în preajma unui adult furios.

– Sper că nu consideri că-mi pierd timpul, spuse Marilla, punând bluza murdară într-un lighean peste care turnă lapte rece. Sunt convinsă că sora ta preferă să se curețe această pată, chiar dacă sacrific cinci minute de lecții. De altfel, mi se pare exagerat din partea ta să faci atâta caz că nu și-au început deja lecțiile la câteva minute după plecarea oaspeților, în condițiile în care nu eziți să-i scoți să ajute afară ori de câte ori e nevoie.

– Nu ești chiar cea mai indicată să-mi dai lecții de consecvență și de integritate. M-am săturat de șiretlicurile tale! Acum, mi-am dat bine seama de ele.

Cum? Involuntar, gândul Marillei începu să rătăcească pe căi necunoscute. De unde aflase Rufus? Să fi spus Stephen ceva? Sau Elfreda, deși cu intențiile cele mai bune? Sau își dăduse el singur seama, făcând legătura cu Brigid Granville, la care stătuse Elfreda? Privi întâmplător la cana din care turnase peste bluză.

– La naiba! strigă ea exasperată. E smântână, nu lapte. Uite ce-am făcut din cauza ta! Acum va trebui să curăț și grăsimea, nu numai cerneala!

– Îți urez succes! spuse Rufus râzând, și plecă.

Marilla încercă să se calmeze și lucră la clasă într-un ritm atât de alert, încât scena începuse parcă să i se estompeze din minte.

– Vreau să termin de corectat lucrările, spuse ea când veni ora mesei. Așezați voi masa, vă rog. Vom avea un prânz frugal și aș dori ca, dacă unchiul vostru se întoarce la ora două, să ne găsească din nou la lucru.

Copiii se ridicară imediat, dar înainte de a ieși, Anne veni lângă ea și o sărută pe obraz.

– Marilla, îți mulțumim că ne-ai salvat de furia unchiului Rufus, vorbi Tony în numele tuturor.

Spre groaza ei, Marilla nu-și mai putu stăpâni lacrimile.

– Nu-ți face griji din cauza unchiului Rufus, încercă repede Anne s-o liniștească. Chiar dacă uneori se-nfurie, îi trece repede. În dimineța aceasta chiar că a fost morocănos.

– Poate s-au strâns prea multe, încercă Tony să-i găsească o scuză, cu toate că... nouă ne făcuse impresia că... nu-i păsa de nimic, pentru că era bucuros că ești aici și, cu cât dura mai mult această situație, cu atât mai mult trebuia să rămâi. Marilla, murim de curiozitate: rămâi în continuare la noi, nu-i așa?

– Va trebui să discut cu unchiul vostru. Nu pot lua nici o decizie încă. Și acum, fiecare la treaba noastră!

– Ne vom comporta exemplar, găsi Jane imediat soluția. Astfel, unchiul Rufus va fi oarecum obligat să te lase să rămâi.

Marilla rămase pe loc, torturată de gânduri. Va trebui să-și stăpânească furia și să-i explice totul chiar în seara aceea, după cină.

Se va îmbrăca exact cu rochia pe care o alesese pentru discuția respectivă. Poate că, știind că arată bine, va căpăta mai multă încredere în ea însăși; sau, poate că astfel Rufus va înțelege că nu era fata care să ducă lipsă de pretendenți.

Capitolul 12

Când bărbații se-ntoarseră de la lucru, cina îi aștepta, îmbietoare.

— Marilla, ar trebui să te piepteni mereu așa! spuse Buck, fluierând admirativ, vădit impresionat de cocul ei prins cu o clemă cu perlă, coc din care câtorva șuvițe le fusese îngăduit să cadă cochet și ademenitor pe umeri.

— În ultima vreme n-am avut timp nici să respir, dar să mă gândesc la coafură! Însă în curând va trebui să mă pregătesc să mă întorc la lumea civilizată. Cred că Diana va veni la Wanaka imediat ce Donal va fi suficient de restabilit și atunci, copiii vor fi trimiși cu elicopterul la ea; voi profita și eu și voi pleca împreună cu ei.

— Ai dreptate, interveni brusc Rufus, anihilând încercarea lui Buck de a protesta. Faptul de a rămâne izolat undeva poate avea un oarecare farmec la început, dar acesta se banalizează și dispare, mai ales după plecarea anumitor persoane. Chiar i-am spus pilotului elicopterului că s-ar putea să fie nevoie de el în curând pentru a te transporta la Wanaka, dar nu mă gândisem să

las și copiii. De fapt, ar putea sta cu Brigid Granville până la venirea lui Di și a lui Donal.

Evan, Buck și Coll o priviră nedumeriți, apoi se uitară întrebător unul la celălalt.

– Unde sunt copiii? Întrebă Rufus. Precis, la televizor.

– Fac niște teme suplimentare, ca să recupereze, așa cum ai sugerat.

– Dumnezeule, doar nu i-ai ținut în casă toată ziua!

– Sigur că nu. Am păstrat însă programul indicat de tine: o jumătate de oră pentru prânz și lecții până la ora patru. Apoi ne-am jucat împreună, iar ei s-au achitat de sarcinile lor zilnice în gospodărie.

Marilla observă din nou cum cei trei bărbați schimbară între ei priviri pline de înțeles și, la puțin timp după ce chemă copiii la masă, simți cum cineva îi face semn cu piciorul pe sub masă.

– Nu uitați că, în seara asta, trebuie să mergem să aranjăm cabana pentru Lindsay și Boyd, spuse Buck imediat, privind la ceilalți doi, ceea ce o făcu pe Marilla să înțeleagă că de fapt, semnul fusese adresat din partea lui unuia din ei. Rufe, băieții ne-au rugat să facem asta ca să aibă unde poposi când se-ntorc din Fiordland.

– Foarte bine, se arătă Rufus imediat de acord.

Oare și el intenționa să rămână singur cu ea ca să-i spună ce avea de spus? Poate chiar el aranjase cu Buck? Fără îndoială, va trimite și copiii la culcare mai devreme ca de obicei. Se-nșela.

– Copii, puteți rămâne în seara aceasta mai mult, spuse el când merseră în living. Meritați, după cât ați învățat astăzi.

Așadar, Rufus evita discuția cu ea, folosindu-se de copii. Nu, hotărî Marilla. Va discuta cu el, chiar dacă va trebui s-aștepte până la miezul nopții.

– Marilla, nu ți-am mai văzut rochia asta până acum, exclamă Anne încântată.

– Și... ce broșă, se minună Jane. E veritabilă, nu-i așa?

– Da. A aparținut bunicii mele; de fapt, bunicii lui Guy – un fel de bunică vitregă.

– Sigur, sigur, comentă Rufus ironic. Întotdeauna ai fost foarte apropiată de Guy. Tony, ai auzit ce program urmează?

– N-am auzit decât sfârșitul anunțului; ceva în legătură cu un documentar.

– Dacă ne place, ne uităm, dacă nu, am să joc cu voi o partidă de scrabble.

Imediat, pe ecran apăru Benjamin Lemand. Marilla se gândi că reportajul acestuia – oricare ar fi – i-ar putea servi ca introducere la discuția cu Rufus.

„Vom avea în seara aceasta o masă rotundă pe tema divorțului, se auzi vocea acestuia. La discuție vor participa – enumeră câteva nume – și reverendul Angus St.John. Acesta este și motivul pentru care vom relua o emisiune difuzată cu câteva săptămâni în urmă, în care fiica sa își exprima părerile în legătură cu instituția căsătoriei!“

Marilla simți că se sufocă.

– Dumnezeule, o fi chiar Eleanor St.John! spuse Rufus.

– Cine e? întreabă Tony.

Marilla privea paralizată de groază ecranul pe care apăru Benjamin Lemand îndreptându-se spre șirul de fete și oprindu-se în fața ei.

– Ah! Ești chiar..., începu Rufus, dar copiii, îi acoperiră în cor vocea, exprimându-și, plini de entuziasm, bucuria de a fi recunoscut-o.

Apoi, toți tăcură, curioși să asculte interviul.

Marilla se privea, abia îndrăznind să răsuflă, cum își flutură părul pe spate și ncepe să vorbească despre cât de minunată este să fii femeie, despre experiența părinților ei... În câteva clipe, urma partea cu viața ideală la o fermă de munte. Ura fiecare silabă pe care o rostise. Obrajii îi ardeau și nici nu îndrăznea să-l privească pe Rufus.

Brusc, ecranul se umplu de linii care, într-un joc pâlpâitor nebunesc, bruiară imaginea și sunetul. În zadar Tony și Rufus se repeziră să răsucescă butoanele. Apoi ecranul se înnegri complet și pe un fond muzical, o voce prezenta telespectatorilor scuze pentru defecțiunea produsă, promițând reluarea emisiunii în scurt timp.

– Slavă Domnului, spuse Tony. Mă temeam ca nu cumva defecțiunea să fie de la noi și să nu mai prindem decât dezbateră de la sfârșit. Arăți grozav! De ce nu ne-ai spus nimic?

– Pentru că... începu ea cu o voce stinsă, împreunându-și mâinile pentru a le opri tremurul vizibil. Pentru că nu mi-a plăcut ce-am spus și după aceea...

– De ce ai spus că te cheamă Sinjin? Întrebă Rufus, ca trezit dintr-o transă. De ce?

Cum putea să-i explice în fața copiilor.

– Unii chiar așa îl pronunță, n-ai auzit niciodată? De fapt, același lucru s-a întâmplat și cu numele tău. Sinclair provine din St.Clair, nu se poate să nu știi asta.

– Dar lui Lemand i l-ai spus corect. Ei, nu mai contează. Acum înțeleg de ce nu mi-ai spus după aceea.

Marilla nu mai înțelegea; doar chiar în acea dimineață Rufus îi spusese că știe de minciuna ei.

– Pentru că te-am rugat să scrii scrisoarea către sora ta? continuă el pe un ton calm din care dispăruse orice urmă de

supărare. Către Eleanor? N-ai îndrăznit să spui că e sora ta. Sigur că nu... Dumnezeule, ce lucruri îngrozitoare am spus despre ea! Acum înțeleg: erai în vacanță și sora ta te-a rugat să vii în recunoaștere aici. După ce te-am primit atât de urât, ai hotărât că nu e un loc potrivit pentru ea. Așadar, când te-am întrebat cum te cheamă, ai spus „Sinjin“. Spune-mi, Marilla, m-am înșelat și în privința lui Eleanor? Ai crezut că sunt Donal, de fapt. Nici Eleanor nu știa că aici e un burlac? Adică, a fost și ea victima unui aranjament? De fapt, cred că asta ai încercat să-mi spui în seara aceea, numai că n-am vrut s-asculț. În cazul acesta, îmi cer scuze față de Eleanor. Dar... știe că ești aici, doar a telefonat mama ta.

– Rufus, ce tot spui?

– Cum adică?

– Bine, atunci de ce naiba erai atât de furios de dimineață, dacă nu știai? De ce erai atât de dornic să scapi de mine? Nu, nu-mi răspunde încă; ne-ncurcăm și mai rău. Rufus, nu există nici o soră Eleanor. Eu sunt Eleanor – Eleanor Marilla St.John. Am fost atât de jenată de acest interviu și de consecințele pe care le-a avut asupra vieții mele, încât am trimis cererile de serviciu pe numele Eleanor M. Nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă Elfreda nu s-ar fi întâlnit cu vechea ei prietenă Brigid în Wellington. Vroiam să plec departe din cauza acestei emisiuni. Bărbații au început să mă asalteze – unii drăguți, alții amabili; unul chiar înspăimântător. Așadar, am vrut să fug; era ceva îngrozitor. Am făcut cerere pentru acest post și, aflându-mă prin apropiere în vacanță, n-am rezistat să nu vin până aici să văd cum arată locul. Te-am găsit nervos și prost dispus și mi-am spus că, dacă Donal MacGillivray este așa, nu vreau să predau copiilor lui. N-am îndrăznit să spun că mă numesc St.John. Apoi, știi ce s-a întâmplat și, pe deasupra, ghinionul c-a apărut și Guy. Tony,

închide, te rog, televizorul; nu mai suport muzica asta și nici nu mai vreau să văd restul programului, dacă în caz se reia transmisia.

– În nici un caz, spuse Rufus. Sper din tot sufletul să se continue de unde s-a întrerupt. Mă interesează enorm părerea ta despre căsătorie; încerc să aflu care ești tu, cea adevărată: cea de pe ecran, sau cea care susținea că nu e făcută pentru căsătorie.

De data aceasta, Marilla își pierdu cumpătul; ieșeau scânteii de furie din priviri, avea obrajii îmbujorați, pumnii strânși și până și părul i se desprinsese, rebel, din coafura cuminte în care fusese prins.

– Care sunt eu, cea adevărată? Cea de pe micul ecran, desigur. Asta era înainte de a te cunoaște, când puteam să mă port absolut firesc, fără să mă tem de fiecare cuvânt pe care-l rostesc. Sigur că m-am arătat împotriva căsătoriei, ce altceva puteam spune cuiva care ar fi putut descoperi că sunt însăși Eleanor, aceea care vânează un soț! Cineva care nu credea pentru nimic în lume că Eleanor nu conspirase împreună cu mama și sora lui! N-am auzit niciodată de mama ta, nici n-am știut că există aici un bărbat neînsurat. Crede-mă că, dacă aș fi știut, nu m-ai fi văzut nici măcar o clipă! Fugeam de bărbați, nu după bărbați. Toți și-au închipuit că vreau cu disperare să mă mărit, nu că mi-am exprimat pur și simplu părerea – la modul idealist – despre căsătorie și despre locul unde mi-ar plăcea să trăiesc. Unul dintre pretendenți a spart o vază când a auzit că nu vreau să mă căsătoresc cu el. Cum era să nu-ți spun că nu mă interesează căsătoria!

– Mă tem că asta nu e totul. Vreau să mai discut ceva cu tine, ceva mai dificil de explicat. Îmi pare rău, se adresa el apoi copiilor, dar eu și Marilla vom lămuri lucrurile în scurt timp.

– Gata, începe din nou, anunță Tony. Vă rog, nu mai vorbiți, ca să putem auzi.

Interviul se reluă din punctul în care fusese întrerupt și cuvintele Marillei – cea de pe micul ecran – umplură liniștea din living.

– Și acum, ești aici, la munte, așa cum ți-ai dorit, șopti Anne.

Rufus se ridică să-nchidă televizorul, nerăbdător să continue discuția.

– Nu, lasă-l te rog, vreau să-l văd pe tata.

Marilla nu-și putuse închipui că, revăzând figura dragă a tatălui ei, nu-și va putea stăpâni lacrimile. Din fericire, toți ceilalți aveau privirile îndreptate spre televizor.

Fiecare invitat fusese întrebat ce ocupație are, starea civilă, date în legătură cu membrii familiei. Ultimul care se prezenta era Angus:

„Tocmai ați văzut-o pe fiica mea cea mai mare. De fapt, cel mai mare este fiul meu vitreg, Guy Stewart, care lucrează în cadrul departamentului Guvernamental. Mai am doi gemeni, frate și soră – Kit și Fiona – care sunt în primul an de curs la Varsity“.

Scoțând un sunet greu de descris, Rufus sări de la locul lui, închise televizorul și se-ndreptă spre fotoliul unde stătea Marilla. Aceasta se ridică, încercând să capete puțin curaj.

– Guy este fiul vitreg al tatălui tău? Rufus aproape că țipa, cuprinzând-o de umeri și scuturând-o. Fiu vitreg... asta înseamnă că este...

– Fratele meu – de fapt, fratele meu vitreg. Rufus, nu mai înțeleg nimic. Credeam că asta ai aflat: că eu sunt Eleanor și că Guy este fratele meu și că te-ai supărat pentru această farsă. Ne-am purtat într-adevăr oribil...

– Nu, nu... Uite, când a sosit Guy, am fost puțin gelos pe el, crezând că e un fost iubit de-al tău. Apoi, am mai prins curaj, gândindu-mă că voi dovedi că sunt bun. Știu că sunt îngâmfat, dar nu-mi pasă. Mi-am spus că, din moment ce-a fost în stare să te lase singură timp de trei ani, nici nu merită să te aibă. Nu-mi mai pasă de nimic, din moment ce e fratele tău. Dar noaptea trecută, n-am să uit niciodată noaptea trecută...

Tăcu brusc, dându-și seama că, de pe canapea, trei perechi de ochi îi priveau în extaz. Copiii stăteau nemișcați, de teamă să nu fie dați afară și să rateze momentul culminant.

Marilla uitase complet de ei, cuprinsă de o bucurie nebună, pe măsură ce lucrurile începeau să se limpezească în mintea sa.

– Noaptea trecută l-ai auzit pe Guy intrând în camera mea, asta e?

– Da; au fost cele mai lungi trei sferturi de oră din viața mea – și cele mai hidoase.

– Ah, Rufus! E pentru prima dată în viață când sunt îndrăgostită.

– Rămâi așa! imploră Jane, prinzând curaj.

– Spunea că nu va cere niciodată în căsătorie vreo fată în prezența noastră, comentă Anne, cu un zâmbet ștregăresc. Cât de mult se-nșela! Jane, am impresia că vom fi domnișoare de onoare de două ori.

– Nu mi-aș fi închipuit vreodată că voi fi pus într-o astfel de situație, spuse Rufus izbucnind în râs. Și ce vă face să credeți că voi face o cerere în căsătorie? Ei bine, cred că va trebui să le readucem bucuria în priviri, nu-i așa, Marilla? îi liniști el, văzându-le fețele brusc îngrijorate. Îmi pare rău că toată această poveste e publică, iubito, dar... vrei să fii soția mea?

- Cred că mi-ar plăcea enorm!
- Apoi se privi, ușor stingheriți și nesiguri.
- Hai, sărut-o, unchiule Rufus, se auziră vocile fetelor.
- Marilla râdea în hohote.
- Am s-o sărut când gura ei va reveni la o formă ceva mai potrivită pentru acest scop; n-am cum s-o fac în timp ce râde.
- Încă nu se liniștise complet când buzele lui le atinseră ușor pe ale ei.
- Am văzut scene mult mai reușite la televizor, comentă Tony.

Desigur, mai erau lucruri de clarificat după ce copiii aveau să meargă la culcare, dar ar fi fost o cruzime ca aceștia să fie trimiși în camera lor chiar atunci.

Tony deschise din nou televizorul. În cadru era din nou Angus.

– De-ar ști ce i s-a întâmplat chiar acum fiicei lui! spuse Tony amuzat.

Rufus merse direct la telefon.

– Emisiunea e în direct. Am să rog să mi se facă legătura în studio. Trebuie să procedez cum se cuvine: să cer mâna fiicei lui.

Nimeni și nimic nu-l putură face să renunțe la ideea sa. Pe de o parte, șocul și pe de alta, încântarea reverendului Angus St. John erau greu de descris.

– Am primit un telefon de la Guy și, deși a fost destul de evaziv, soția mea a bănuț ceva, apoi a aflat mai mult de la

Elfreda. Da, sunt de acord din tot sufletul. Dacă s-ar fi putut ajunge acolo, aş fi venit eu însumi mai demult să lămuresc lucrurile. După ce vorbesc două cuvinte cu fiica asta buclucaşă a mea, te las s-o suni şi pe mama ei. Te va costa o avere, tinere.

– Mă va costa mult mai mult să le telefonez părinţilor, la Londra. Îmi imaginez că se vor bucura aflând că planul lor a reuşit!

– Tată, trebuie neapărat să vii aici împreună cu mama. Totul a-nceput şi s-a terminat cu o emisiune televizată. Acum închid, să-l las pe Rufus să telefoneze părinţilor, până nu se răzgândeşte!

– După ce vorbim cu mama ta, o sun şi pe Diana. Regret că nu pot să văd ce figură face în momentul în care-i voi spune că mă logodesc cu domnişoara Sinjin! Abia apoi îi voi dezvălui despre cine e vorba.

Răsetele înfundate ale copiilor i se părură suspecte.

– Ce-nseamnă asta?

Spre surprinderea lui, copiii începură să şuşotească între ei, apoi Tony tuşi uşor şi, după cum se părea, fusese desemnat de fetiţe să lămurească lucrurile.

– Credem c-ar trebui să-ţi spunem că mama ştie.

– Cum? Şi cum ştiţi voi asta? Doar n-aţi vorbit cu ea la telefon?

– Ba da! Jane şi Anne vorbeau de-a valma. Într-o după-amiază, Marilla ne-a lăsat singuri în casă pentru că era o gălăgie infernală la crescătoria de păsări. Între timp, a sunat mama. Bineînţeles, ne-a întrebat cum ne înţelegem cu domnişoara Sinjin. Noi îi spuneam Marilla.

– Ne-a spus să-i repetăm numele până n-am mai putut, completă Tony. Apoi ne-a spus că nu ne poate explica atunci, dar să nu spunem sub nici o formă fratelui ei că domnişoara Sinjin e Marilla. De fapt, ne-a mituit: ne-a promis un cadou suplimentar

din Auckland dacă păstrăm secretul. N-am înțeles nimic, dar îmi era îngrozitor de teamă ca fetele să nu vorbească; este pentru prima dată când se pot abține de a nu divulga un secret.

– O să vadă ce-o să pătească! Totuși, o sun, cât sunt încă bine dispus.

Într-o atmosferă de euforie la ambele capete ale firului, se luă legătura nu numai cu Di, care-l lămură că nu o văzuse pe Marilla decât la televizor și nu auzise de ea decât prin Brigid, dar și cu părinții lui și cu Steve și Elfreda.

– Ei, acum e timpul să mergeți la culcare, copii, ați stat și așa destul de mult. Măine veți dormi la lecții.

– Acesta să fie adevăratul motiv pentru care ne trimiți de aici, unchiule Rufus? Mă gândeam că s-ar putea să mai existe un altul... insinuă Tony ieșind, apoi închise repede ușa, ca perna aruncată de Rufus să nu-l nimerească.

Rufus încuie ușa, apoi se apropie de Marilla și o îmbrățișă strâns.

– Cu siguranță, Tony n-a văzut niciodată la televizor un sărut mai grozav ca acesta.

Sfârșit